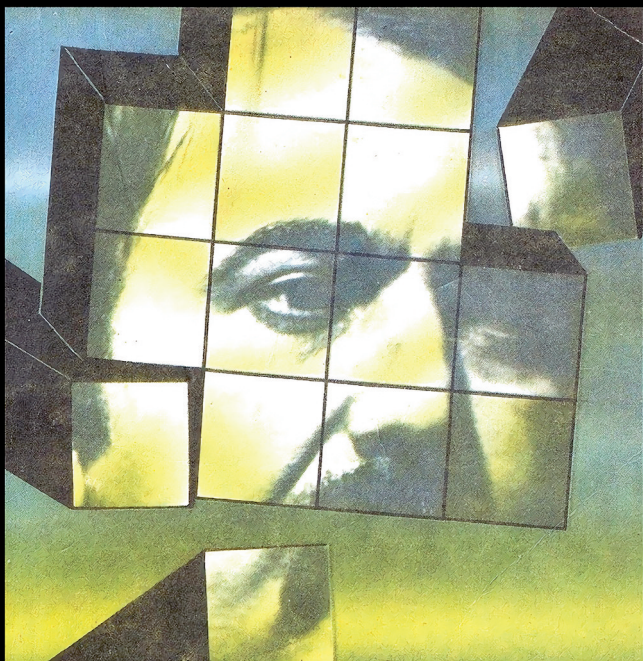

MUNKÁCSI MIKLÓS

SFIDAREA

SFIDAREA
COLECȚIA ENIGMA 1985 (NUMĂRUL 82)

MUNKÁCSI MIKLÓS

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoepp@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Constantin Olariu.

Editura Univers, București – 1985

Din 1969 Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atît autori români, cît și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

*

MIERCURI, ORA 15 ȘI 40 DE MINUTE

O după-amiază ploioasă, cețoasă, de sfârșit de octombrie. Torcînd silențios, egal, taxiul trecea pe podul Margareta. Șoferul – un bărbat cam de treizeci de ani, cu fața obosită, îmbrăcat într-o geacă scurtă de piele, strîns lipită pe corp – privea apatic geamul din spate al autobuzului ce înainta în fața sa. Pe canapeaua din spate, două femei vîrstnice, îmbrăcate în negru, vorbeau cu glas ridicat, plin de prestanță.

— A fost o înmormîntare frumoasă, spuse femeia mai înaltă, pieptănată discret, care ședea în dreapta. Rar mai vezi din astea!

— Așa e, rar, zise cea care ședea în spatele șoferului, o femeie cu păr cărunț și fața suptă, fardată gros. Dar cine poate organiza azi o înmormîntare, draga mea, cine poate organiza aici ceva?

— Orice s-ar spune, înmormîntarea lui Komlós a fost totuși frumoasă.

— Frumoasă, nu zic ba. Deși puțin cam... sărăcăcioasă.

— Eh, n-aș spune chiar așa, răspuse femeia mai înaltă. Deși, ce-i drept, a lui Horvát a fost mai bogată.

— Dar a lui Beleznay? De departe mai nobilă, mai rafinată

și totuși mai tristă, ca să zic așa. Din multe puncte de vedere...

— Fără-ndoială, așa a fost.

Ajunghind pe malul pestan, taxiul se înscrise în coloana mașinilor ce așteptau oprite la primul stop. Înaintau încet.

— Îți mai amintești, dragă – continuă femeia cu față suptă – de înmormântarea baronului Schüsletz?

— Oho, cât se poate de bine! Doamne, unde-s vremurile alea de altădată?!

Șoferul își ridică sprâncenele, privi în oglindă și oftă. La dreapta autobuzului se făcu deodată drum liber, șoferul se desprinsese din coloană și, semaforul fiind pe verde, coti pe străduța din dreapta. Femeia cu față strident fardată se răsti la el:

— De ce ai cotit aici la dreapta?

Șoferul accelerează și la prima intersecție coti la stînga.

— Ca să ocolesc clădirea asta.

— Cine ți-a cerut să ocolești clădirea asta? Eu ți-am spus să ne duci pe strada Rajk László.

— Cunoașteți Regulamentul de circulație, doamnă?...

— Ce mă interesează pe mine regulamentul? Eu te plătesc pe dumneata ca să mă duci unde-ți spun, nu să te învîrți prin oraș. Am să fac reclamație.

— Puteți să faceți, doamnă. Șoferul vorbea încet, apatic. Dar pot demonstra că v-am dus la destinație pe cel mai scurt drum.

— Așa? După cîte știu eu, strada Rajk se află la nord de bulevardul circular și nu la sud!

— N-am voie să cotesc de pe bulevard la stînga, doamnă, nici pentru plăcerea dumneavoastră!

— Poftim! Tot dumnealui mai cu moț!

— Să-ți stea mintea-n loc! adăugă cealaltă femeie. Toate merg așa azi!

Șoferul privea impasibil semaforul. Ambală cu o mișcare energetică. Semaforul se schimbă pe verde. Tăiară peste bulevard.

— Ia la cunoștință că am să fac reclamație! continuă femeia cu fața fardată. Am să-mi notez numărul. Te rog să oprești!

— Unde să opresc? întrebă șoferul.

— Mi-e indiferent. Oprește, să pot coborî! Un pas nu mai fac cu mașina asta, gonești ca un nebun.

Șoferul trase lângă trotuar. Opri ceasul.

— Patruzeci și doi de forinți, spuse apatic.

Pasagerele îi numără cei patruzeci și doi de forinți și coborîră indignate. Șoferul răsuci cheia de contact, taxiul se dezlipi de lângă trotuar. Făcînd cîteva ocoluri, se întoarse la bulevard. Șoferul ridică receptorul microfonului.

— Alo, vorbește o sută cincizeci și șapte. Mulțumesc pentru comanda cu cimitirul, Bela! Îți rămîn îndatorat!

În receptor se auzi un rîs.

— Ce să fac, Joe, n-am fost pe placul băbătiilor. Dar, cum vād, nici tu!

— Ba da. Și-acum se mai bat pe mine, care să mă încondeieze mai tare.

— Care-a fost pricina, Joe? întrebă cealaltă voce.

— N-am binevoit să tai oblic peste bulevard.

— Ah, ce fricos ești, Joe!

— Nu sînt fricos. Trecea tocmai atunci un tramvai.

— Și ce-i? Doar nu era de fier!

— Ba da, pînă la ultimul nit.

— Poftim, să dai tocmai de un tramvai din ăsta! Ai o tură proastă, Joe. N-o pune la inimă...

Taxiul aștepta la stopul de la bulevard. Înainte ca șoferul să fi putut răspunde, cineva deschise portiera.

— Bună seara. E liber?

— Poftiți.

Urcă în față un bărbat pirpiriu, cu pălărie.

— La cimitirul Farkasrét.

Joe se holbă la clientul care-și pune centura de siguranță.

— Cum ați spus?

— La cimitirul Farkasrét, repetă bărbatul zîbind. De ce, e ceva neobișnuit?

Semaforul se schimbă pe verde. Mașinile din spate claxonau. Șoferul ambală.

— Nu, mă scuzați. Doriți la intrarea principală a cimitirului?

— Da. Pot să vă întreb ceva?

— Poftiți, domnul meu.

— De ce v-a surprins așa cînd v-am spus de cimitir?

— Doar din cauza orei. Înmormîntările le-ați pierdut, iar pentru ca să faceți pe strigoiul e încă prea devreme.

Clientul rîse.

— După dumneata, cînd e cazul să faci pe strigoiul?

— Încă n-am făcut niciodată pe strigoiul, dar se spune că la miezul nopții.

— Vezi, eu unul fac treaba asta aproape în fiecare zi și pot să-ți garantez că punctul dumitale de vedere e total depășit.

— Doar n-o să ne certăm pe chestia asta, domnul meu. Din partea mea, n-aveți decît să ieșiți la treabă cînd doriți...

MAȘINA COTI ȘI OPRI LA INTRAREA PRINCIPALĂ A cimitirului. Bărbatul cu pălărie îi ceru șoferului o chitanță. Aplecîndu-se cît putu înapoi peste spetează, Joe luă o tașcă mică, de piele, de lîngă geamul din spate. Scoase din ea chitanțierul și un pix.

— Pe ce nume doriți?

— Kovács Albert.. Mulțumesc. Poftim banii, restul oprește-l dumneata.

— Mulțumesc, domnul meu. Și, noapte plăcută!

— La revedere.

Pasagerul coborî rîzînd și intră repede în cimitir. La poartă așteptau cîțiva polițiști în uniformă; cînd îl văzură pe bărbatul cu pălărie, salutară. Ceva mai înăuntru se zărea o mașină a poliției, în dreptul ei un grup de oameni ce discutau agitați. Doi tineri se grăbiră să-l întîmpine pe noul sosit.

— Bună seara, tovarășe căpitan. Putem raporta?

— O clipă. Plutonier, fii bun și anunță că nu mai am nevoie de mașină, am prins un taxi chiar lîngă locuința mea. Căpitanul Kovács se întoarse către celălalt tînăr. Te ascult.

— Vă raportează că au fost jefuite șase persoane, mai exact atîția au făcut reclamație. Cinci femei și un bărbat. Șuțul ales cu un fler foarte precis: suma totală depășește zece mii de forinți. La înmormîntare au luat parte cîteva sute de oameni; niciunul dintre păgubași nu ne-a putut da vreun indiciu valoros.

— Care-s? Cei de-acolo? întrebă căpitanul arătînd spre un grup și porni într-acolo.

— Da. Le-a umblat la poșete, cu excepția bărbatului de colo. Acela cărunt, căruia i-a dispărut portmoneul din buzunar. El de altfel susține că l-a îmbrîncit un puști la înghesuială, unul cu blugi și geacă.

— Cine l-a mai observat pe puști?

— Niciunul din grup.

— Atunci, deocamdată să-l dăm uitării. E o pistă oarbă... Căpitanul oftă. O să fie un caz dificil, îți spun eu. Afurisit de dificil.

. . .

JOE COTI SPRE STRADA HEGYALJA. LUĂ MICROFONUL ȘI FĂCU legătura.

— Aici o sută cincizeci și șapte. Ținînd seama că m-am transformat în utilaj de transport pentru înmormîntări între Teatrul de comedie și cimitirul Farkasrét, te rog ca de-acum încolo să-mi repartizezi toate stafiile ce ies sau intră la lucru! Mă îndrept spre strada Hegyalja. Am terminat.

— O.K., s-a făcut, răspunse îndată o voce. De altfel, cum plătesc morții, Joe?

— Păi, știi... – contactă iar microfonul Joe – prefer să nu-ți spun.

Se auzi o voce de femeie:

— Îi rog pe colegi să binevoiască să discute problemele personale, inclusiv pe cele financiare, la garaj. O sută cincizeci și șapte!

Joe contactă.

— Vă aud.

— Dispecerul întreabă cînd binevoiești să vii la predare?

— E o problemă personală, colega!

— Nu sînt de aceeași părere, o sută cincizeci și șapte. Fii bun te rog, și fă-ne o vizită.

— Nu pot, colega. Mai am pînă la ora schimbului. Azi n-am cîștigat încă niciun chior.

— O sută cincizeci și șapte, repet insistent că asta nu-i o temă de popularizat la microfon! Vino imediat la garaj, e dispoziția dispecerului.

— Mă... nu știu ce pe dispecer, mormăi Joe.

— Nu înțeleg ce spui. Cincizeci și șapte!... O sută cincizeci și șapte, mă auzi?

— Te aud, colega. Uite, dacă vrei să știi cîți bani am...

Joe amuți. Fața i se împietri. Călcă pe pedala de frînă. Mașina se opri scrișnind pe drumul în pantă. Joe înșfacă tașca de piele, deschise cu o smucitură fermoarul, cotrobăi

precipitat, apoi răsturnă conținutul pe jilțul de alături. Căuta nervos, își cotrobăi și buzunarele. Privi uluit în gol.

În spate se aprinseră niște faruri. Un claxonat scurt, de atenționare. Joe ambală și opri lângă trotuar. Stinse motorul, ridică încet microfonul.

— O sută cincizeci și șapte... Răspunde, o sută cincizeci și șapte!

— Sînt aici, colega. Cred totuși că dumneata ai dreptate: vin. Dar cheamă și poliția, că e o mică dandana. Cele două fete bătrîne mi-au ușurat tașca.

Fără să mai aștepte răspunsul, Joe întrerupse legătura. Privea în gol, palid, și nu-i venea să-și creadă ochilor. Apoi, cu aceeași expresie pe față, cercetă interiorul mașinii. Se uită buimac la canapeaua din spate, apoi privirea i se limpezi oprindu-se asupra unui punct. La mijloc, alunecat aproape sub speteaza de piele, observă o fițuică mică, mototolită. Întinse mîna după ea, o luă, o netezi. Era un bilet de garderobă murdar, obișnuit, din care lipsea o bucățică, de parcă cineva ar fi ciupit sau mușcat din el de plictiseală. Pe spate, începînd dinspre partea ciupită, se putea citi un număr de telefon ciuntit: ...04 – 609. Iar sub el: ...*ranka*. Joe privea scufundat în gînduri literele așternute slab și în grabă cu un pix. În cele din urmă vîrî iute în buzunar fițuica, ambală motorul și porni cu mașina pe drumul în pantă.

MIERCURI, ORA 16 ȘI 25 DE MINUTE

— **I**a loc, zise bărbatul îndesat, cu priviri ascuțite, care ședea la micul birou din dispecerat, vînturînd în mînă un pix lung de plastic ce imita o pană.

— Mi-ai mai spus o dată, zise Joe lăsîndu-se pe scaun iritat. Unde vezi șantaj? Am zis să înștiințați poliția!

— Uite ce-i, Simon, hai să lăsăm aiureala asta. Mai bine să găsim împreună ceva. Bărbatul zîmbi. O soluție mai bună.

— Mai bună? Joe ridică din sprîncene surprins.

— Trebuie să recunoști că povestea asta cu cele două fete bătrîne nu e o născocire cine știe ce grozavă. Puteai găsi ceva mai inteligent. Doar dumneata ești profesor. Am dreptate, Simon József?

Joe, adică Simon József, îl privi îndelung pe bărbat înainte de a-i răspunde.

— E-n regulă. N-ai decît să crezi ce vrei. Eu am relatat așa cum s-a petrecut. Mi-au furat banii și gata. Cheamă poliția.

— Crezi că ei sînt mai tîmpiți ca mine și înghit povestea asta? Ce sumă era în tașcă?

— Peste cinci mii de forinți. O mie, ai mei personal.

— Uite ce-i, îți propun ceva. Eu mă fac că uit discuția

asta. Poate că ai luat împrumut banii ăștia, nu trebuie să decontezi acum. Îți dau, să zicem, două zile...

— Și-apoi?

— În două zile strîngi suma.

— Sau ba, și atunci mă denunți pentru delapidare, nu? Simon scutură din cap. Nu, domnul meu. Vom face socotelile acum!... Cu îngăduința dumitale.

Bărbatul oftă, clătină din cap.

— Dumneata nu ești de mult la noi, Simon. Îți mai aduci aminte de găinăria aia de la început?

— Cînd m-ai prins cu chitanțierul? Bineînțeles.

— Treaba aia n-o să-ți fie de folos, te previn.

Simon îl privi cu răceală.

— Văd că și acum ești mîndru că m-ai luat de fraier. Chestia aia cu chitanțierul o face fiecare. Eram începător, nu te cunoșteam pe dumneata. Erai un prăpădit de supraveghetor, care acum te-ai cățărat mai sus și crezi că te-ai făcut mai deștept.

Bărbatul ridică indispus receptorul telefonului și apăsă pe buton.

— După dumneata, nu m-am făcut?

— Nu te amăgi.

Simon se întoarse și ieși în garaj fără a mai rosti nimic. Ieșind pe ușă, zări un bărbat înalt, cu fața osoasă și păr negru, care tocmai se urca în taxiul lui. Un mecanic îndesat lăsă capota jos. Simon porni spre ei.

— Ce noutăți, Joe? făcu semn cel cu fața osoasă spre birou. Te-au aranjat?

— Lua-l-ar dracu! zise Joe ridicînd din umeri; ocoli taxiul și se așeză lîngă schimbul său. La circumscriptie, Pista, dacă nu te superi...

— La Yard?!... Bărbatul cel înalt ambală și, privind în

spate, porni în marșarier spre stradă. Ai înnebunit? Te prezinți singur?

— Dacă tot am feștelit-o, mi-e totuna.

Și cu acestea Simon se apucă să-și scoată calabalăcurile din sertarul bordului.

LA SEDIUL POLIȚIEI ÎNCEPUSE INTEROGATORIUL reclamanților. Căpitanul stătea la ușa învecinată, în pardesiu și cu pălărie pe cap.

— Deci, nu uita – îi spuse unui subaltern tânăr – adunați laolaltă toate cazurile de furt, buzunăreli de stradă petrecute în ultimele săptămâni și rămase neelucidate... Și încă ceva. Aflați de la ambele garaje ale „Volán”-ului pe cine au transportat azi după-masă de la cimitir taxiurile. Poate că găsim un fir.

— Se face, tovarășe căpitan.

— Nu-i cine știe ce, dar pînă una alta, ce putem face?...

Eh, la revedere.

Căpitanul Kovács mai aruncă o privire descurajată la păgubiții ce așteptau în cealaltă odaie, apoi plecă. Din încăpere ieși un bărbat tânăr, cu țigara în gură.

— Ce dispoziții a lăsat șeful?

— Un pic de treabă, ca de obicei. Mă duc la evidență, tu pînă atunci cheamă un taxi, Gyetvai.

— Cu plăcere. Mergem la interogotoriu, nu?...

— Exact, confirmă celălalt dînd din cap. Cîteva mii de soferi de taxi!...

MIERCURI, ORA 16 ȘI 39 DE MINUTE

— Două lucruri aș vrea să te întreb din capul locului, zise îngîndurat bărbatul cu păr cărunt, rărit. Primul: de cînd obișnuiești dumneata să ții tașca la geamul din spate?

— E prima oară cînd am pus-o acolo... Nici nu mai știu de ce.

— Al doilea: după părerea dumitale, care dintre femei ți-a cotobăit prin tașcă și cînd?

— Nu putea fi decît cea care ședea în spatele meu și n-o vedeam în oglindă. Probabil că a golit tașca atunci cînd cealaltă a început să facă scandal din pricina traseului, pentru ca să-mi distragă atenția.

— Deci, după părerea dumitale, te-a provocat intenționat, pentru ca între timp cealaltă să poată lucra în voie?

— Cam așa.

— Și cînd a început femeia să „facă scandal din pricina traseului”?

— Cînd am cotit de pe bulevardul Lenin pe strada Honvéd.

— Cît timp a trecut din acel moment pînă cînd cele două au coborît?

— Cîteva minute... Nu-mi dau seama exact.

— Totuși, să facem o socoteală. Ai ocolit clădirea, te-ai întors la bulevard. Cît timp ia asta?

— Pot fi cu totul cam două sute de metri. Prioritate... O juma' de minut, un minut...

— Deci patruzeci, cincizeci de secunde. Apoi urmează stopul de la bulevard. Acolo cît ai stat?

— Nu știu. Am ajuns tocmai cînd s-a schimbat pe roșu.

— Acolo stă pe stop un minut. După ce ai trecut peste bulevard, clientele dumitale au coborît imediat. Deci toată discuția, de cînd ai cotit și pînă la oprire, n-a durat nici două minute. Crezi că într-un timp atît de scurt ți-ar fi putut ușura tașca? Adică să ți-o ia de la geam. S-o deschidă, să cotrobaie în ea – și toate astea fără ca dumneata să observi?

— Poate că a luat banii mai înainte. Nu știu.

— Mai înainte? Doar le-ai ținut sub ochi: nu s-au mișcat tot timpul transportului.

— N-am spus că le-am ținut sub ochi. Am ascultat ce vorbeau...

Joe îl privea cu neîncredere, neliniștit pe căpitanul de serviciu de la circumscripție, care se prezentase sub numele de Horváth. Ofițerul stătea rezemat de birou.

— Eu ți-aș spune ceva dumitale, Simon... așa te cheamă, nu? Consideră că am luat act de reclamația dumitale. Pornim cercetările. Dar pentru că avem foarte multă treabă, cazul acesta se mai amîna o zi, două, poate chiar mai multe. Te sfătuiesc să încerci în acest timp să găsești (căpitanul apăsă tare pe cuvînt) undeva banii aceia. Cine știe, poate că or fi alunecat sub canapea, sau mai știu eu unde... Nu crezi?

Șoferul tăcea. Ofițerul se întoarse indiferent spre fereastră.

— N-aș vrea să te mînjim din cauza unei prostii din astea. Ești destul de hîrșit. Știi și dumneata cum s-ar sfîrși acea...

cercetare. Găsește banii: în fond nu-i o sumă atît de mare. Apoi uităm de reclamația asta. Ce zici?

De data asta ofițerul se uită țintă la Simon. Pe Joe îi năpădi brusc furia.

— Chiar credeți că am înghițit banii ăștia? Și chiar dacă ar fi așa, arăt eu a timpit, încît să nu pot debita o poveste mai inteligentă? Spuneți-mi, pentru Dumnezeu, arăt chiar atît de tembel?

— Nu. Dar dacă m-ai întreba acum ce părere am...

— Închipuiți-vă că vă întreb!

— Ei bine, atunci îți răspund că părerea mea e cu totul secundară, pe simplul motiv că eu unul întotdeauna trebuie să-mi bazez cercetările pe fapte. Iar dintre acestea, trebuie să recunoști și dumneata, niciuna nu te aranjează.

— Adică sînt în pom, din moment ce dumneavoastră nu aveți cum să vedeți ce e *în* oameni! replică șoferul hlizindu-se. Vă înțeleg și vă mulțumesc! Am să găsesc eu banii. Dar știți ce-o să pățească băbătiile alea dacă pun mîna pe ele?

— Asta nu mă interesează, zise ofițerul. Deci, ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles!

— Nu mai fi furios. Consideră că ai primit o zi de concediu; am să aranjez eu asta.

— Ce drăguț sînteți! N-am nicio zi de concediu smulsă cu scandal, cum o să puteți aranja?

— Fără plată... E-n regulă?

— Oho, ce sfîrșială! Să aveți dumneavoastră parte de o săptămînă de concediu din ăsta pe lună!

— Mulțumesc, spuse forțat ofițerul.

— N-aveți pentru ce! La revedere!

Și Joe, adică Simon József, ieși din încăpere.

. . .

DUPĂ CE RIDICĂ RECEPTORUL ȘI AFLĂ DE LA CĂPITANUL DE serviciu despre ce e vorba, fața dispecerului deveni dușmănoasă.

— Să-i dăm posibilitatea tînărului să adune suma aia, zise ofițerul. Mîine nu are să se prezinte la lucru. Am rugăminte, Boros, să-i considerați zi învoită.

— Nu-mi pasă, mormăi dispecerul. Tot n-am eu norocul să nu-l mai văd cît trăiesc!

— N-aș putea spune că dumneata te omori după omul ăsta.

— Păi, nu.

— Hm. Și ce părere ai despre caz?

— A prăpădit banii la cărți, zise dispecerul ridicînd din umeri. Dar asta nu-i o părere, ci convingere.

— Simon joacă cărți?

— Toți joacă. Buba ăstora e că una peste alta cîștigă prea mulți bani, dar niciunul atît cît ar vrea. Sînt în stare de orice pentru bani.

— Înțeleg. Însă... totuși, sau chiar din acest motiv, nu ți se pare curios că Simon s-a prezentat cu o poveste atît de slăbuță? Nu s-ar putea să fi spus totuși adevărul?

— Exclus. Dumneavoastră habar n-aveți ce hîrșiți sînt ăștia. După părerea mea, tocmai aici e șmecheria, că le-a încondeiat taman pe alea două femei bătrîne. Ce și-a zis? E o poveste atît de neverosimilă, încît credem neapărat, doar nu-l socotim în stare să îndrăznească să ne vină cu o tîmpenie atît de mare. Mă puteți urmări?

— Nu prea, se auzi răspunsul puțin dezamăgit.

— Îi cunosc ca pe propria-mi palmă, continuă dispecerul dînd a lehamite din mînă. Vin la noi tot soiul de găinari trecuți prin ciur și dîrmon, că ducem lipsă de șoferi.

— Să rămînem la obiect: cred că e bine să tratăm cazul cu discreția cuvenită. Înștiințează-i și pe cei de la centrală.

— Au plecat deja. De mult li s-a terminat programul de lucru, ca și mie.

— Și de ce nu mergi acasă?

— Păi, pot pleca eu din pricina tâlharilor ăștia?!

— Înțeleg. La revedere.

Și ofițerul puse receptorul în furcă. Dispecerul, după ce puse și el receptorul în furcă, se schimbă în birou (schimbă halatul cu un pardesiu), apoi își căută tovarășul de schimb, mai tânăr, care își petrecea timpul la centrala telefonică U.R.H., cu un sandviș și o revistă ilustrată, în compania a două fete de serviciu care fumau țigară de la țigară. Îi explică pe larg ce are de făcut în cazul unor abuzuri comise de șoferi, nereguli cu ceasul de control, jignirea clienților, furturi etc., precum și în caz de incendiu, întrerupere de curent, explozie, încercări de sabotaj sau diverse provocări, ca și a unor furturi din atelier. Îl informă asupra celor mai importante evenimente din ziua aceea (bineînțeles cu excepția cazului Simon) și îi atrase atenția colegului asupra respectării stricte a regulamentului intern. „Bou“ îl catalogă cu voce tare colegul său după ce acesta se îndepărtase, apoi continuă să citească revista. Însă la numai câteva minute mai târziu intrară doi polițiști în încăpere și se așternură pe pus întrebări...

ÎN ACEST TIMP SIMON, ȘOFERUL, URCA SCĂRILE ÎNTR-O CASĂ veche, din circumscripția a patra. Pe zidurile cu bolți se vedeau clar ornamentele încărcate zugrăvite înainte de primul război mondial. Balustrada de fier cîndva frumos forjată, lemnul azi lipicios de atîta murdărie, tencuiala ici-colo căzută, de se căseau cărămizile, casa scării înnegrită de funingine și treptele pătate de scîrna pisicilor exalau o duhoare grețoasă. Simon străbătu coridorul circular susținut de grinzi și ciocăni la o ușă căptușită cu plăci de furnir, a cărei culoare, cîndva

verde, devenise cafenie murdară din pricina aburilor mizeri de la bucătărie și a smogului.

Deschise ușa o femeie brunetă, cu ochi albaștri, în jur de douăzeci și cinci de ani, îmbrăcată în blugi. Se salută scurt. Simon intră într-o bucătărie cu zugrăveala scorojită, dar proaspăt mobilată.

În aer plutea miros de untură. Femeia se duse la mașina de gătit și cu furculița ce-o avea în mână începu să întoarcă tăcută chiftelele ce sfîrîiau într-o tigaie. Simon își puse tașca pe frigiderul aflat în apropiere: Privi de jur-împrejur, își încrucișă brațele pe piept, apoi se uită la femeie. Tăceau.

— Mănînci?

— Nu.

Iar tăcură.

— Tocătură congelată. Mi-am zis că am timp să merg după Dani; pînă plec, am timp să fac niște chiftele... Femeia se uită la Simon. N-ai vrea să-l aduci tu? Aș apuca măcar să fac puțină curățenie... și m-aș mai aduna și eu un pic.

— N-am timp. Am venit doar pentru cîteva minute.

Femeia se întoarse spre cratiță. Dădu din cap, mai mult pentru ea însăși. Tăceau. Înainte de a vorbi, Simon privi lung chiftelele ce se rumeneau încet.

— Venind în sus am văzut un număr pe peretele palierului. 1914. O zgîrietură foarte proaspătă.

— Am observat și eu, zise femeia.

— Nu tu l-ai zgîriat?

— Eu? Ce treabă am eu cu o mie nouă sute paisprezece? Simon se rezemă de frigider.

— Mai multă decît ai crede. Privi țintă în gol. E cifra unui an biblic.

Femeia făcu un pas înapoi. Cu degetul pe buze, parcurse șirul de condimente de pe stativul fixat pe perete.

— Cum adică biblic?

— Încă în Vechiul Testament e amintit în mai multe locuri, ca o prevestire că începe sfârșitul lumii. Învățăceii lui Iehova vestesc că ar fi prima zi a demenței și în cele din urmă și realitățile istorice seci sînt o mărturie că data de patru august 1914 e momentul de cînd lumea s-a răsturnat cu josu-n sus și gonește într-un ritm tot mai rapid spre catastrofă.

— Amin. Femeia începu să scuture o cutiuță, presărînd piper peste chiftele. Se vede că ești dascăl!

— Nu sînt dascăl. Simon trase lîngă el cu piciorul un scăunel, puse piciorul sus și își rezemă un cot pe genunchi. Scoase din buzunarul gecii o țigară. Sînt șofer. Ce-i cu urechea copilului? S-a vindecat?

— Da.

— Cu totul?

— Da.

Tăcură. Simon își scoase bricheta.

— Și cu locuința?... Cum merge?

— Bine. Femeia ridică din umeri. Așa cum poate să meargă într-un rahat de hrubă ca asta!

Tăcură. Simon își aprinse o țigară. Femeia stinse aragazul și, cu mîna uitată pe buton, privea chiftelele ce sfîrșiau.

— Deci, nu tu ai zgîriat cifra aia pe perete? întrebă Simon îngîndurat.

— Ți-am spus că nu.

— Dar, dar... hm, s-ar putea să nu fie un număr de an. În fond, puteai să zgîrii și numărul iubiților tăi. Să zicem... ca să nu uiți.

Femeia îl privi țintă pe Simon, apoi îi întoarse spatele. Își închise ochii. Tăceau.

— De ce ai venit? răsună stins întrebarea.

În loc de răspuns, Simon își luă jos piciorul drept de pe scăunel și și-l puse sus pe stîngul. Se rezemă iar în cot. Tăceau.

— Și totuși, e cifră de an, zise Simon, ca o concluzie a gândurilor sale. O fi zgîriat-o un iehovist, poate pentru ca să ne facă atenți la șansa tot mai redusă a salvării pe care-o făgăduiește dezlegarea întru Cristos. Din cauza mea a scris piosul învățăcel, fără să bănuiască sărmanul că de mult a întârziat, trenul a pornit mai devreme decît se aștepta... Am venit, Katalino, ca să-ți spun că în mod excepțional n-am cum să-ți dau obișnuita sumă. N-am din ce. Azi după-masă m-au buzunărit.

Katalina se uită la bărbat. Se întoarce, scoase un capac din dulapul de bucătărie și acoperi tigaia.

— Cine te-a buzunărit?

— Două femei. Cred că profesioniste.

— Vorbești serios?

— Eu vorbesc totdeauna serios. Sînt un om serios, doar știi.

— Știu.

Simon fuma obosit și indispus; femeia îi urmărea profilul feței și în ochii ei apăru pentru o clipă un amestec de milă și nespusă afecțiune. Apoi coborî ochii.

— Ce sumă era?

— Cinci mii. Mi i-au luat din tașcă.

— Ai tăi personal?

— Numai o mie. Cu aproximație. Restul, încasările din ultimele zile.

Tăcură îndelung. Femeia își consultă ceasul.

— Trebuie să plec după Dani. Dacă crezi... Își căuta tulburată cuvintele. Adică, dacă vrei... ai putea să ne aștepți. Poate găsim o soluție să te pot ajuta.

— Eh, nu. Asta nu. Simon se îndreptă, își puse jos piciorul. Ai și tu necazurile tale.

Își luă tașca de pe frigider. Katalina intră în camera de

alături. Se întoarse îmbrăcată cu un pardesiu negru, pe care și-l puse pe umeri.

— Ți-am spus – rosti zîmbind – că am devenit șefă de echipă la hotel? Deschise ușa și băgă cheia în broască. Sînt șefuleasă la recepție, ce mai! Mi-au mărit și leafa.

— Te felicit, Kata.

Ieșiră. Katalina încuie ușa. Porniră împreună spre scară...

CĂPITANUL KOVÁCS ALBERT ȘEDEA COMOD ÎNTR-UN fotoliu și răsfoia săptămînalul „Magyarország”. Între timp ciugulea de pe o tavă mică felii de mere, curățate de coajă cu mare grijă. Citea distrat, cu gîndurile aiurea. În spatele său începu să sune telefonul așezat pe o măsută. Puse jos felia de măr pe care tocmai o ducea la gură și ridică receptorul. Se prezentă pe fir polițistul cel tînăr.

— Bună-seara, tovarășe căpitan. Mă scuzați că vă deranjez, dar există cîteva noutăți pe care mă gîndeam că...

— Treci la obiect, îl întrerupse căpitanul. Și nu cred că m-ai chemat de prea mare plictiseală, așa că nu te mai scuza. Ce e? Căpitanul luă totuși feliuța de măr și o puse în gură.

— Vă raportează că am fost la „Volán”. Dispecerul de serviciu sosise nu de mult, el nu ne poate ajuta cu nimic. Nici cei de la centrala URH, pentru că și acolo se află deja schimbul de noapte...

— Astea sînt într-adevăr noutăți interesante.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Chm... Așadar, schimburile de după-masă au plecat, dar am aflat de la o fată de la centrală că prietena ei, pe care a schimbat-o, i-a vorbit despre un lucru interesant. Din păcate, doar în fugă, că se grăbea la o întîlnire...

— Sper că n-a întîrziat!

În receptor se lăasă tăcere. Căpitanul mestecă felia de măr și o înghiți.

— Nu ține seama de întreruperile mele, continuă. Dar ceva mai concentrat, dacă poți.

— Am înțeles. Deci, faptul concret e că un taximetrist de la „Volán“ a adus de la un cimitir două femei, care se pare că ar fi furat niște bani din tașca șoferului.

Mîna căpitanului Kovács se opri cu noua felie de măr între degete. Puse felia la loc pe tavă, închise revista și o azvîrli pe masă.

— Continuă.

— Deci, ne-am gîndit că e, totuși, ceva. Nu credeți, tovarășe căpitan?

— Într-adevăr. Te felicit, plutonier.

— Mulțumesc. Vocea deveni nesigură. De ce... mă felicități, tovarășe căpitan?

— Păi, pentru faptul că alea două femei sînt sub lacăt.

— Cele două femei? Dar, tovarășe căpitan, deocamdată nu e decît...

— Sau încă nu ați pus mîna pe ele?... Atunci, scuzele mele. Am îndrăznit să cred că voi l-ați și căutat pe taximetrist, l-ați întrebat unde le-a dus pe femeile alea, le-ați identificat după descrierea lui, iar după urmărirea prealabilă le-ați înhățat. Dar eu sînt un polițai naiv, ca dovadă că nimic din toate astea nu s-a întîmplat încă.

— Într-adevăr, tovarășe căpitan.

— Și de ce, dacă nu consideri că e o indiscreție?

— Pentru că nu am izbutit să găsim pe nimeni. Fata de la centrală are întîlnire cine știe pe unde, dispecerul de după-amiază încă n-a ajuns acasă, șoferii s-au schimbat...

— De unde vorbești acum?

— De la expresso-ul „Nu mă uita”.

Căpitanul se holbă mirat.

— Și ce faci la „Nu mă uita”?

— Avem întâlnire cu un șofer care e tot în tura de după-amiază și a auzit la schimbul turei ce s-a întâmplat. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Hm, bine. După ce-l interogați, sună-mă iar.

— Am înțeles.

Căpitanul puse receptorul în furcă și, ridicînd telefonul, îl puse la îndemînă, pe masă. Apoi, furat de gînduri, luă tava cu mere pe genunchi.

MIERCURI, ORA 17 ȘI 30 DE MINUTE

Simon József intră în unica odaie a locuinței sale și aprinse lumina. În încăpere se simțea un iz pătrunzător de var. Mobila era formată dintr-o canapea cu saltea relaxa, un fotoliu-scoică acoperit cu o husă de o culoare nedefinită, tocită de prea multă folosință, și un aparat telefonic așezat pe câteva cărți de telefon. Simon își aruncă tasca de piele pe parchet. Se așează în fotoliul ce se clătina amenințător și scoase din buzunar biletul de garderobă cu marginea ruptă. Luă în poală telefonul.

Începu să formeze cu 1 numărul de telefon din care lipsea prima cifră. Se auzi sunînd. Simon așteaptă îndelung, dar nu răspunse nimeni. A doua oară formă cu 2. Se auzi o voce bărbătească.

— Bună seara, zise Simon. Tanti Aranka e acasă?

— Cred că ați greșit... – răspunse bărbatul, la care Simon puse receptorul în furcă.

Apoi formă cu 3, și după o scurtă așteptare se auzi o voce gîfuită de femeie bătrînă.

— Alo!

— Săru' mîna, tanti Aranka! începu Simon cu un ton

jovial, exuberant. Sînt Pista, șoferul, n-am știut la repezeală pe cine să chem; nu vă deranjez, tanti Aranka?

La celălalt capăt se lăsă tăcere. Simon riscă un „Alo” prietenos.

— Te aud, răspunse vocea tremurătoare, cu un vag reproș în glas. Mă gîndeam de unde să te iau...

— Sînt Pista, șoferul de taxi, strigă Simon întrerupînd-o. Doar mă știți: eu obișnuiam să vă transport la cimitir și să vă aduc coconetul înapoi. Și iar au uitat ceva în mașina mea; zău dacă am mai pomenit două cucoane atît de uitate!

Pauză scurtă, apoi vocea gîjîită răsună surprinsă, cu multă suspiciune:

— Care Pista?... Și pe cine transportîți dumneata la cimitir? Cine ești dumneata?

Pe tîmplele lui Simon se umflară venele și apărură broboane de transpirație.

— Am fost și la înmormîntarea lui Komlós! exclamă aducîndu-și brusc aminte. Doar le cunoașteți pe dînsule, eu le-am transportat întotdeauna; dar acum or fi tare necăjite că au uitat ceva atît de valoros la mine!

O nouă pauză. Apoi iar se auzi vocea, însă de data asta cu o intonație ce trăda că stăpîna ghicise în sfîrșit despre ce e vorba:

— Doamne Dumnezeule! Nu cumva s-o fi găsit cățelul!? Simon se lăsă moale în fotoliu, răsuflînd ușurat.

— Dragă tanti Aranka – vorbe gîfîind – de-aici de unde sînt, nu vă pot spune nimic... Aș dori și eu o recompensă... știți, pentru că s-a găsit... nu vă supărați, știți... nu vă supărați, nu?

— Cum o să mă supăr, băiete, slavă domnului că s-a găsit! Meriți recompensa și ai s-o primești... Dar stă scris și în anunț!

— Ce fel de anunț?

— Dumneata nu știi că Joli a dat anunț? A apărut azi în „Magyar Nemzet”. Am aranjat destul de repede, ce zici?!

— Uluitor de repede! Eu am auzit atâtea vorbe bune despre dumneavoastră, tanti Aranka!...

— Păi da, un cuvîntel de mulțumire aș merita și eu, nu?

— De admirație, tanti Aranka, de admirație. Zău dacă pricep cum de puteți aranja treburile astea atît de...

— Uite ce-i, băiete, pentru o văduvă de ziarist o treabă ca asta încă nu e o problemă. A venit puștoaica cu textul, am pus mîna pe telefon și a doua zi s-a și cules. Mă înțelegeți?

— O, tanti Aranka, se poate?! Numai că, la repezeală, nu știu despre care puștoaică...

— Dumneata n-o cunoști pe fata lui Joli? Putorișca aia... Eh, dar nu vreau să zic mai mult. Cecilia... O să iasă doctoriță din ea cînd o face plopul pere! Cred că înțelegeți ce spun!

Simon oftă.

— Așa e, dragă tanti Aranka, ce să-i faci! Deși, ce-i drept, are nume frumos.

— Frumos. Dar dacă e la o adică, de pildă Viktoria ar fi fost și mai frumos, măcar pentru amintirea lui taică-său, nu?

— Așa e, că-l chema Viktor, săracul!

— Și ce avocat era! Băiete, dacă omul ăla mai trăia, soțul meu ar fi fost și-acum lîngă mine, crede-mă, așa cum îți spun! Că singurul om de care asculta era doctorul Halmos! Și ei mai știau ce înseamnă prietenia, nu uita asta. Eh, dar nu vreau să te plictisesc...

— Cîtuși de puțin, dragă tanti Aranka! V-aș asculta cu plăcere, dar...

— Bine, bine, acum du-te după recompensa dumitale. Și poate că primesc și eu un telefon de mulțumire, că pînă acum au cam uitat.

— Atunci, vă sărut mîinile...

— Dumneata, în schimb, ai fost foarte drăguț, tinere.
Cum zici că te cheamă?

— Pista. Bători Pista.

— Dacă se ivește vreo încurcătură, cheamă-mă la telefon.

— Vă mulțumesc, dragă tanti Aranka. Atunci...

— Stai, stai un pic. Dumneata ești un om inteligent, nu mă pot abține să nu te întreb. Ce părere ai despre madam Szántó?

— Madam Szántó?... Păi nu știu cum să vă spun. Poate-i puțin cam ursuză.

— Eh, vezi? Asta-îl! Doar pe nepoată-sa o tot cocolește. Se poate să răsfeți o fată ca aia, spune și dumneata!? Să nu mă înțelegi greșit: din partea mea, bătrîna poate să-și dea aere cît pofteste, în fond nici nu ne cunoaștem. Dar, oricum...

Simon puse receptorul în furcă. Cu telefonul în poală, cu capul dat pe spate, privi multă vreme nemișcat fereastra închisă, acoperită cu o perdea de pînză subțire, ce se căsca în adîncitura peretelui gros. În sfîrșit se îndreptă din spinare, ridică receptorul și formă iar un număr...

CÎND SUNĂ TELEFONUL, CĂPITANUL KOVÁCS, CU TAVA goală pe genunchi, privea melancolic televizorul așezat pe scrinul din față. Ridică receptorul. Se prezintă subalternul său.

— Tovarășe căpitan, am dat de omul nostru. După slujbă, bea în fiecare zi o bere la „Cocoșul de aramă”, de asta nu l-am putut...

— Bine, bine. Cine-i? Îl întrerupse căpitanul.

— Îl cheamă Boros Rezső, vîrsta: treizeci și cinci de ani, adresa: strada Prater doisprezece.

— Eh, în sfîrșit! Și unde le-a dus pe alea două femei?

— Scuzați, dar eu vorbesc de dispecer, nu de taximetrist...

— Așa?! Și de ce nu vorbești de taximetrist, dacă-mi permiți întrebarea?

— Păi, tovarășe căpitan, dispecerul spune că șoferul e un mincinos fără pereche, și nu merită să crezi niciun cuvântel din ce spune. După părerea lui...

— Stai, stai un pic, plutonier! Adică, dacă nu greșesc, dumneata ai și stat de vorbă cu dispecerul și el te-a convins să nu-i mai iei interogatoriu șoferului?

— Mi-a relatat în amănunt ce s-a întâmplat. Declarația acelui șofer e cu totul absurdă. E evident că și-a însușit încasările. Dar asta nu mai ține de noi.

— Nu? Dar de cine? Căpitanul își ridică palma la ochi, ca și cum l-ar fi deranjat reclama ce se transmitea la televizor.

— De cei de la circumscripție. Se presupune că Simon s-a și dus acolo și a și dat declarație. Cazul respectiv urmează calea obișnuită.

Căpitanul Kovács tăcea.

— Alo!... Alo!...

— Așteaptă. Mă gîndesc... Căpitanul își masa fruntea încet, ritmic. Spune-mi, cine conduce cercetarea asta, eu sau dispecerul?

— Tovarășe căpi...

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare: dumneata îndeplinești instrucțiunile mele, sau ale dispecerului?

— Vă raportează că le-am îndeplinit! Și la „Volán“ și la Centrala lor. Șoferii s-au schimbat de vreo oră și mai bine...

— Plutonier! Pe mine nu mă interesează nici șoferii, nici blestematul ăla de dispecer. Pe mine mă interesează un anumit șofer și te-am rugat să mi-l găsești. Ești în stare să faci asta?

— Da, tovarășe căpitan.

— Chiar și împotriva dorinței dispecerului?

— Da.

— Atunci fă-o, te rog foarte mult. Pînă atunci eu am să chem circa cincea, pentru cazul Simon.

— S-a făcut, tovarășe căpitan.

Căpitanul își consultă ceasul.

— Tovarășe Körösi, delincvenții circulă liberi. Sînt foarte activi și timpul lucrează în defavoarea noastră. Nu-ți reproșez că de mult i-am fi putut înhăța. Dar nu sînt mulțumit. Te simți cumva jignit din pricina asta?

— Nu, tovarășe căpitan.

— Atunci, aștept telefonul dumitale.

Căpitanul Kovács așteaptă pînă veni tonul, apoi începuse să formeze un număr.

SIMON ÎȘI ODIHNEA PICIOARELE PE CANAPEA. ÎN MÎNA stîngă îi fumega o țigară, în dreapta ținea telefonul.

— Mă despart de nevastă-mea, tată. A trebuit să achit cheltuielile de proces. Am acceptat și asta, pentru ca totul să decurgă fără scandal. Prăpăditul ăsta de telefon m-a costat patru mii. Nu mai spun că schimbul de locuință...

— Ho, așteaptă un pic! rosti o voce răgușită, departe, la capătul firului. Zici că te desparți de nevastă-ta?

— Da.

— Așa? Și de ce? Ți-ai pierdut mințile?

— Tată, nu e cazul să discutăm despre asta acum...

— Te desparți de Katalina? Ești nebun sadea, fiule! Cînd ai mai avut tu o femeie ca ea?

— Să lăsăm asta, fater. Fără puțină înțelegere...

— Înțelegere! Te-a înțeles pe tine vreodată cineva?

— În cazul nostru e invers. Eu sînt cel care n-a înțeles-o pe ea. Dar despre asta nu merge să vorbim așa, la telefon.

— Ascultă ce-ți spun, zău că ești mai prost decît credeam.

— Tată, nu am cu ce să plătesc telefonul ăsta! Lasă-mă să termin ce-am început.

— Închide-l, te chem eu. Ce număr ai?

Simon îi spune numărul și așeză receptorul în furcă. Luă de pe parchet un ziar, „Esti Hirlap”, îl desfăcu distrat. În foarte scurt timp sună telefonul.

— Fater?

— Eu sînt, mă, căposule! Ei, continuă!

— Pe scurt, realitatea e că am ajuns cu schimbul ăsta într-o situație de-a dreptul inumană. De altfel, oricum, tot nu mă puteam echilibra după atîtea luni. Partenerii de schimb mi-au dat două viziuni nenorocite pentru locuința de prefabricate și mi-au mai și stors o sută de mii...

— Deci, te-au păcălit.

— Tu nu înțelegi nimic, tată. Crezi că numai eu mă despart, că numai eu mă *înstrăinez*?! În orașul ăsta, la zece perechi care se despart, numai una se unește.

— Chiar și-așa. Locuința aia era foarte bună.

— E drept. Însă trebuia să fi văzut mutrele partenerilor. Intelectualitatea se mută azi la bloc nou de parcă s-ar duce la leproserie. Acolo să se ducă numai muncitorii! La gimnaziul din Buda, unde am predat, nici măcar un copil din ăștia scîrboși nu a binevoit să stea în aceeași bancă cu un puști al cărui tată era tinichigiu. Iar directorul, 'tui mama lui, tot partea lor o ținea!...

— De ce, acum unde predai?

— Cum?... Nicăieri. Sînt șofer de taxi.

— Ce e? Ce tot îndrugi, mă, vită-ncălțată?

— Ți-am spus că sînt șofer. Așa cum ai auzit. De ce? Ce credeai, din ce amortizez împrumuturile cu dobîndă pe care am fost nevoit să le iau? Din leafa de profesor? Din furturi de pe la magazine? Ce-oi fi crezut?

— Nu ți-e teamă că maică-ta se răsucește-n mormînt?

— Zău, tată, nu începe iar! De la cine să fi cerut, dacă nu de la un cămătar?

— Nu despre asta-i vorba. Te-am dat la școală, ți-am pus în mână o diplomă. Iar tu o iei în jos, ajungi printre lepădături.

— Lepădături? Fața lui Simon se crispă, cu un ușor dispreț. Vasăzică lepădături? Știi bine, tată, că nu e pentru prima oară că fac asta. Încă din anii studenției am făcut asta. Atunci nu erau lepădături?...

— Ce spui?

— Da, tată, – continuă apăsător Simon – ziceam că atunci când mă întrețineam din asta la facultate, nu ți-a trecut niciodată prin minte să vorbești așa despre șoferia mea...

— De ce mi-ar fi trecut? Din moment ce ziua îți vedeai de treabă, ce mai conta restul?

— Uite, fater, eu n-am vrut să răscolesc trecutul. Dar dacă tot ai început cu el, atunci află că în ultimii ani am fost caftangiu la un bar din Pesta, azvîrleam bețivii afară, din asta am trăit.

— Și? Poate ți-e rușine că-ți câștigai cinstit un ban ca să poți învăța, că lucreai?..

— Adică tu crezi că a fi caftangiu la un bar e o muncă cinstită? Simon trecu receptorul la cealaltă ureche. Știi ce, tată? Cred că nu mai e cazul să discutăm. Ar însemna mai întâi să lămurim concepțiile noastre despre cinste... Sau poate că nu înțelegi nimic din toată treaba asta.

— Sau poate că puțin îmi pasă! Băiete, eu de cinci ani am plecat de-acolo. Din tot ce se petrece acolo, nu mă interesează decît ce se întîmplă cu tine. Și în contextul ăsta, mă cauți la telefon și mi te lauzi că tu, cu diploma în buzunar, duci viața celei mai de jos spețe de slugi.

— Zici că mă laud? Află, fater, că trăiesc de pe o zi pe alta. Mi-am achitat împrumuturile vechi, au mai rămas numai cîteva mii. Stau într-o locuință de douăzeci și doi de metri

pătrați, cu garderobă în perete și chicinetă, în care în afară de o canapea și un fotoliu nu mai e nimic, și pe care am zugrăvit-o cu mâna mea. Am fost jefuit de o mică avere, pe care trebuie s-o strâng la loc în douăzeci și patru de ore, pentru că poliția și întreprinderea nu mă cred. Habar n-am din ce o să pun ceva în gură. Nu mai vorbesc de mărunțișuri ca chiria și indemnizația pentru copil. De ce Dumnezeu m-aș lăuda, spune-mi și mie, fater?

La receptor, o scurtă pauză.

— Dar Katalina? întrebă glasul răgușit. Dacă ai ajuns într-un rahat atît de mare, de ce nu te ajută și ea? Adică numai tu să plătești toate?

— Din suta aia de mii, șaizeci erau banii noștri economisiți. Iar restul i-a cîștigat ea. Cîștiga de trei ori mai mult decît mine, cînd eram la școală. Pe deasupra mai are și copilul. Nu, fater, s-o lăsăm în pace pe Kata. Nu ține să te fofilezi.

— Cred că m-ai înțeles greșit, băiete. Nu vreau să mă fofilez, mă gîndesc doar ce-ai putea face. Cu alte cuvinte, situația stă așa, că... n-ai. Și n-am nici eu... Așa că, pricepi...

— Stai, stai un pic, fater. Ți-am cerut eu vreun sfanț de cînd ai întins-o?

— N-o lua așa, băiete, nu e vorba de asta. Pur și simplu nu am! Pricepi ce înseamnă?

— E jumătate din pensia ta pe o lună de acolo, tată.

— Chiar și-așa, n-am! Iar dacă tu nu poți face rost acolo, atunci cum aș putea face eu aici, unde domnesc legi sălbatice? Țara asta mi-a recunoscut dreptul la pensie și-mi trimite pensia cu exactitate de ceasornic. Dar dincolo de asta, pot să crăp. Nu mi-ar da nimeni nici măcar un ceai. Deși în casa asta locuiesc numai bătrîni liniștiți. E un *Altenwohnheim*!

— Păi da! Cu bazin de înot și aer condiționat. Nu încerca să-mi vinzi gogoși, că tragi mîța de coadă!

— Iar mă înțelegi greșit. Nu trag mîța de coadă. Îmi cheltuiesc toți banii. Pricepi, băiete?... Glasul făcu o scurtă pauză. Am șaiszeci și nouă de ani. Poate că mai trăiesc douăzeci, dar tot atît de bine s-ar putea să-mi fie zilele numărate.

— Să *ne* fie, fater! Cantitatea de arme atomice adunată morman pe Pămînt e multiplul comun al necesității distrugerii colective.

— Pe mine mă poate termina și-un atac de cord, spre deosebire de tine, care te temi numai de tunete! Zău, la ce să adun bani? Mănînc, beau, vagabondez! La douăzeci ale lunii nu mai am niciun sfanț. Dacă știam de acum o lună... Dar uite că n-am știut.

— Bine, tată. Hai să încheiem, te costă prea mult. Ți mulțumesc că m-ai ascultat.

— Îmi pare rău.

— Cu bine, tată.

Pauză scurtă. Apoi răspunsul, foarte slab, de departe:

— Servus.

Simon puse jos receptorul. Se gîndi o jumătate de minut, apoi îl ridică iar. Așteptă să vină tonul, apoi formă un număr. La celălalt capăt răsună un glas de copil, reținut, încet:

— Cine-i?... Cine-i?... Alo?

Simon strigă de cîteva ori tare „Alo”, apoi așteptă. După încă două „cine-i” rostite alintat, răsună o voce ca de clapon, îngrozitor de guturănită:

— Bofdiți!

— Fábíán András? întrebă Simon.

— Da! Fábíán.

— La telefon e Simon. Nu ți-am recunoscut vocea, bătrîne.

— Nu bă miră.

— E monstruos. Parcă ai vorbi dintr-un beci sau dintr-o cutie de conserve goală.

— Boade gă vorbezg de-agolo. Ge noutăți?

— Ascultă ce-ți spun, Andris. Mi-a venit o idee. Cărțile mele sînt la tine. Aproximativ o mie de bucăți. Ce-ai fi să le cumperi? Și le dau pe toate cu cincișpe' mii. Dacă le socotești numai la treizeci de forinți bucata, și tot ai făcut o afacere uriașă! Ce zici?

— Ge zig?... Îți spun. M-am gîndid cui ar drebui să-ți vinzi gărțile, Raridădzile!

— Sînt într-o încurcătură mare, Andris.

— Și eu. Gobiii n-au ghede-n bigioare.

— N-au ghete-n picioare? Judecînd după vocile noastre, ei suportă asta mai ușor decît tine... Ești într-o stare de groază. Ai chemat un popă?

— Îngă nu. Gredzi că-i nevoie?

— Un medic neapărat... Fii atent, bătrîne. Mi-ar ajunge acum cinci mii. Restul ai timp să-mi plătești cînd...

— Îndzelege-mă gă n-ab în gază nici un ghior! Ne mîngăm ieburii, ge mai, de rog, grede-mă!

— Ce-ai zis? Vă mîncăți iepurii?

— Aja gum îdizi zibun. Gonzumăm ieburii de Angora ai lui Tütüti. Iar el nu mai jdie ge ză greadă, de ge-s în fiecare zi cu unul mai budzin.

Simon trase adînc aer în piept, apoi, cu o mutră resemnată, îl expiră lung.

— Ascultă, Andris, zău, mă, dacă nu ești tîmpit! Adică de asta ți-ai părăsit meseria? Ce?

— Am bărazid-o abîndoi, nu? Ge vii acum cu ghezdia azda?... Da dagă dod mă îndrebi, adungi am bărazid-o pur și zimplu ga ză mă fag geramist. Azta-i dod! Și basta!... Du-ți gărțile la antigariad!

— Nici gînd, zise Simon.

— De ge nu?

— Că mi s-ar întoarce stomacul pe dos! Cărțile sînt subvenționate în țara asta și-s rizibil de ieftine. Dar anticariatul nu-ți dă decît o infimă parte din prețul ăsta scăzut. Nu realizezi că asta e o desconsiderare a culturii? Mai bine le arunc pe toate la gunoi!

Tăcură amîndoi.

— Ge-i gu gășcioara aia de be deal? răsună vocea guturănită. N-ai vîndut-o îngă?

— Încă nu m-am ocupat de ea.

— Ții minde ge zigeam? Am nevoie de dreizude de mii, dod ge ți s-ar da peste e al dău. Vinde-o, Jóska.

— Știi ce cred, bătrîne? Nu ți se dă pe ea nici trei sute de mii. Cu mașina nu poți urca la ea, iar mersul cu mașina a devenit un fel de maladie populară. Pe deasupra e sus al dracului, între stînci, și nimeni nu mai e dispus să se cațere. N-ar lua-o decît un vultur sau erete, dar ereți nu mai sînt, iar cît privește vulturii, eu sînt ultimul.

— Vezi, dogmai de azta ți-am dad-o. Tu gel budzin de mai învîrți be-agolo!

— Pe dracu! Mi-ai dat-o pentru că atunci cînd am părăsit-o pe Kata trebuia să-mi găsesc provizoriu un culcuș. Îți sînt recunoscător, Andris. Dar cred că zadarnic mă învîrt de colo-colo cu hîrțiile.

— Îngeargă, doduși. Și după aia dagă ai poftă de un big de iebure la davă, vino pe la noi.

— Mulțumesc, dar mă descurc eu cu gîndacii mei de bucătărie.

— Adungi, serbus!

Simon salută și puse jos receptorul. Privi în gol. Apoi se încordă, se sculă, și cu același avînt stinse lumina și plecă de acasă.

MIERCURI, ORA 18 ȘI 22 MINUTE

Trecu printre mesele supraaglomerate ale cafenelei Emke, înspre micul separeu din fund. Privirile sale cercetau sistematic fețele. Trecînd prin dreptul tejghelei barului, cineva strigă la el:

— Hello, Joe! Sînt aici, nu mai mătura localul!

Pe unul dintre taburete ședea schimbul său, bărbatul înalt, brunet, cu față osoasă. Mîna în care ținea țigara îi stătea rezemată pe tejghea, lîngă o ceașcă de cafea. Din buzunarul cămășii îi ieșea un pachet de Marlboro cu capacul pe jumătate deschis. Simon mai mătură cu ochii o dată bine localul, apoi se așeză lîngă bărbatul cel tînăr.

— Servus, Pityu. Ce-i cu tine, de ce nu lucrezi?

— Am timp, Joe, răspunse tînărul cu o voce adîncă, baritonală. N-am să-mi prăpădesc viața atît de scurtă și scumpă cu două transporturi păduchioase și interminabile la Gödöllő sau le Békásmegyer! La mine, uzina pornește abia la nouă. Ești palid, Joe! Bărbatul scoase pachetul din buzunar și-l întinse spre noul sosit.

Simon luă o țigară, apoi se întoarse spre fata cu ochi negri și rujată ce se îndrepta spre ei dincolo de tejghea.

— Mai tare, Joe? întrebă fata.

— Nu vreau cafea, Lili. Dă-mi rom! Din ăla cubanez... Ei, ce-i? Nu-ți vine să crezi?

— Cam așa, zise fata și se întoarse.

Simon își aprinse țigara.

— Îl caut pe domnul Timar, Pityu. De treizeci de ani, la ora asta nenorocită stă numai aici! Tocmai acum s-a găsit să-și schimbe obiceiul?

— N-a avut de ales. Pityu scutură scrumul țigării. Una peste alta, a murit.

Simon îl privi țintă pe tînăr, care dădu din cap.

— A murit, Joe. În toată dimensiunea lui.

Simon își trecu palma peste obraz, apoi luă bolul de la fată.

— Mulțumesc.

Tăcură. Amîndoi traseră cîte un fum de țigară.

— De cît aveai nevoie? întrebă Pityu suflînd fumul.

— Cinci-șase mii.

— Cere-i lui Börzsei. El arată încă excelent.

— Îi sînt încă dator. Și are blestemata aia de idee fixă că nu dă un chior pînă nu-ți lichidezi datoriile vechi. Pe domnul Timar, care mi-ar fi dat fără nicio scîrțîială, l-am onorat. Asta-i stilul meu! Simon sorbi din pahar.

— Deși cîtiva au răsuflat acum ușurați în oraș. Pista clătină din cap. Nu ești un norocos, ce să zic!

— Păi, așa-i, Pityu, cînd omul o duce cu adevărat rău. Tăcură. Pityu privea mesele ce vuiau de gălăgie. Simon își ridică paharul în lumina unui tub de neon și privi lichidul gălbui, transparent.

— Tu cum stai?... Sînt într-o situație teribil de tîmpită.

— Eu?... Pityu își arătă palma. Păi, eu stau așa, că mîine trebuie să mă prezint la proces.

— Proces?

— Da. Mi-am amanetat pe șase luni inelul de logodnă.

Simon se crispă abia perceptibil. Tăcură iar. Tînărul adăugă.

— Te-aş fi ajutat cu plăcere, Joe.

— Mă mai poţi ajuta. Fă-mi cinste cu romul ăsta mic. Celălalt îl privi pe Simon mirat.

— Chiar atît de mare-i beleaua?

— Ba chiar mai nasol, Pista! Vin două amatoare de artă rafinate, două cucoane cleptomane, două hoaste putrede care se plictisesc, şi mă uşurează de cinci zdrenţe şi ceva!...

— Deci, e adevărat?

— S-a zvonit că am devenit vînzător de basme, nu?

— Le umblă gura aiurea, zise Pityu dînd din mîină.

Simon strînse paharul în palmă.

— Da' le găbuiesc eu! O să-şi blesteme clipa cînd s-au întîlnit cu mine! Toată viaţa!

Privi încruntat în gol. Pityu îi studie contururile feţei, apoi îl măsură pe furiş din cap pînă în picioare. Întinse pe neaşteptate mîna după scurta de blană cu buzunare cu fermoar, care zăcea lîngă el pe tejghea. Scoase un portmoneu de piele, din care luă o carte de vizită. O întinse lui Simon.

— Caută-l pe omul ăsta. Spune-i că eu te-am trimis.

Simon luă cartonaşul, pe care scria *Kowarski Elöd*, iar dedesubt: *inginer-mecanic, caroserii şi lăcătuşerie*. Mai jos: adrese, numere de telefon. Simon dădu din cap.

— Locuinţa în Buda, uzina la Zugló. Ce-i asta? Societate religioasă pentru ocrotirea şoferilor săraci? La apelul omului, îţi pică în casă cu nişte bănuţi căzuţi din cer?

— S-ar putea. În orice caz are întotdeauna o idee de pe urma căreia să iasă bani.

— Iar un milionar! Simon vîrî cartonaşul în buzunar. S-au înmulţit, de nu-i mai poţi număra!

— Ce ai cu ei, Joe?

— Cu ei, nimic. Mă îngrijorează majoritatea nemilionară.

Pentru că eu fac parte din majoritate. Și într-o țară în care zece la sută din populația aptă de muncă e alcătuită din alcoolici ținută în evidență, cel puțin cincizeci la sută își beau banii, iar restul și-i mănâncă pînă la ultima lețcaie, și între timp ar vrea să devină milionari, e o imoralitate să aparții majorității. Simon bău romul și puse paharul jos. Restul sînt religioșii, rebelii și bolnavii. Corupție, imoralitate, religie, rebeliune, boală. Care din astea e mai puțin rea?

— Depinde, răspunse Pityu rîzînd. Să fiu în locul tău, aș alege corupția.

Simon coborî de pe taburet.

— Te cred că ai alege-o! Doar și tu ai vrea să fii milionar. Însă și majoritatea. Și știi ce s-ar întîmpla dacă și majoritatea ar trece de la imoralitate la corupție? Hm? Știi ce?

Se priviră; bărbatul cel tînăr nu răspunse. Simon îl bătu pe braț.

— Îți mulțumesc pentru adresă. Noapte putred de bogată, Pityu!

Se întoarse și ieși din local.

Celălalt îl urmări cu privirile pînă la ieșire. Îi făcu semn lui Lili, fata brunetă care prepara băuturile. Plăti. Aruncîndu-și scurta pe umeri, ieși alene în salonul din față. Se duse la telefon, formă un număr. Așteptă destul de mult pînă îi răspunse o voce bărbătească.

— Da?

— Servus, la telefon e Zuboly, zise Pityu cu voce scăzută. Îți trimit un om. Vine acum.

— Cine-i?

— Se poate face treabă cu el. E puțin cam aiurit, dar nu te formaliza. E parolist, băiat bun.

— Nu-mi plac vagabonzii, știi bine. Iar ăștia dilii, cu atît mai puțin... E de încredere? întrebă încet glasul.

— Pe garanția mea.

Cîteva momente de tăcere.

— Nu-mi place toată treaba asta. Glasul continuă și mai încet: Dacă vrei să ieși din afacere, de ce nu spui?

— Lasă asta acum. Știi prea bine care-i situația. Trebuie să aștept.

— Bine. Decide-te ce ai de gînd să faci. Dar vezi că nu ai decît trei luni.

— E-n regulă.

— Și pe viitor nu-mi mai trimite pe nimeni pe cap. Cu tine m-am descurcat bine, dar n-am nevoie de complicații.

— În regulă. Primesc ceva acum?

— Să-l studiez pe omul tău. Îți spun după aia.

— O.K. Te chem mai încolo.

Cei doi așezară receptorul în același timp. Pista își luă scurta de pe umeri, o îmbracă alene și între timp zîmbi la două fete care mergeau grăbite spre toaletă. Ieși în stradă pășind calm, destins, fără grabă, ca orice om înalt și voinic.

— TOVARĂȘE CĂPITAN, AM DAT DE OMUL NOSTRU! Își începu istorioara plutonierul Körösi (după ce luă la cunoștință cîteva observații malițioase în legătură cu formalismul permanent și limbuția sa și-și repetă în gînd ceea ce dezvăluise deja în fața colegului său, anume că „azi, bătrînul se află într-o dispoziție extrem de proastă; de cînd îl știu, n-a mai fost așa”). Simon József, șofer de taxi, treizeci și unu de ani, adresa: bulevardul Lenin patruzeci și șapte, etaj trei, apartament doi...

Căpitanul îl întrerupse, continuînd:

— Da, tată de copil, profesia de bază profesor de maghiară și istorie, avere n-are, actualmente e în divorț... mai ai ceva de adăugat?

— Nu, tovarășe căpitan, în linii mari cam atîta știm și noi.

— Atunci treci la obiect.

Lîngă căpitan, într-o farfurie, se ofereau jumătăți de piersici cu sîmburi roșii. De pe unele pielea era jupuită, de pe altele încă nu. Cu cuțitul în mînă – strîngînd receptorul între ureche și umăr – căpitanul luă iar în lucru o piersică.

— Deci?... Te ascult, plutonier! Dă-i drumul.

— Cu ce?... ce să încep, tovarășe căpitan?

— Tot ce mi-ai spus adineauri, știam de la locotenentul Horváth, care l-a interogat pe Simon. Acum spune-mi ce-ai aflat dumneata despre individ.

— Eu?... Tovarășe căpitan, Simon nu locuiește acasă la el. Am căutat-o și pe nevastă-sa, care susține că Simon a trecut pe la ea, dar n-a stat decît puțin...

— S-o credem?

— Poftiți?

— Nu ține seama de întreruperile mele! Continuă! Căpitanul mărunți în cubulețe jumătate de piersică. Înfipse vârful cuțitului într-un cubuleț. Așadar, există două locuri unde stă Simon József. Totuși: unde stă oare?

— Vă raportează că am vorbit și cu vecinii lui. Semnificativ e că încă nu l-a văzut niciunul...

— Ce înțelegi prin „semnificativ”? interveni căpitanul. Ce e semnificativ în faptul că încă nu l-a văzut niciunul?

— Hm... Am înțeles în sensul că nu duce o viață de familie.

Căpitanul se lăsă pe spate cu voluptate, mestecînd.

— Ce crezi, plutonier, ce fac eu acum?

— Parcă... mîncăți ceva, tovarășe căpitan.

— Așa e. Mi-ai putea spune ce mănînc?

— Nu.

— Mănînc șezînd sau în picioare?

— Nu știu, tovarășe căpitan.

— Ce părere ai: vecinii mei știu?

— Desigur nu.

— Așa e, căci așa cum nu mă vezi dumneata, nici ei nu mă văd. Majoritatea nu știu nici măcar că sînt aici sau nu. Deși eu șed, mănînc piersici, și e deschis televizorul. Îmi continui aici modul de viață de acasă, la care de altfel mă silește și lumbagoul meu, și poate că vecinii mei habar n-au de toate astea. S-ar putea să se nimerească vreunul care să jure că sînt sus pe Gályatető sau la cafeneaua Abbazia.

— Tovarășe căpitan, asta-i chestie de noroc. Eu aud și dacă vecinul meu are digestie bună.

— Pentru că dumneata trăiești între pereți de panel. Fii atent: eu îți vorbesc numai despre Simon József! Locuiește pe Lenin, așadar tot într-o locuință veche, cu ziduri groase, ca a mea. De unde se intră la el, din foișorul circular?

— Nu, din palierul scării.

— Ei vezi, plutonier? Dumneata mă informezi că Simon „nu duce o viață de familie”, afirmație pe care n-o susține niciun argument, în afară de faptul că nu l-ai găsit acasă. N-ar mai fi oportun să afli ce fel de viață duce?

Căpitanul mușcă cu poftă dintr-o bucată de piersică mai mărișoară. În timp ce mesteca, urmă:

— Plutonier, încep să bănuiesc că dumneata nici n-ai vorbit cu acest Simon.

În receptor răsună o voce stranie, disperată.

— Ai zis ceva, plutonier?

— Nu... tovarășe căpitan.

— Simon – continuă căpitanul Kovács, înfigînd vîrfurile cuțitului într-un nou cubuleț de piersică – susține că a transportat de la cimitir două femei mai vîrstnice, dintre care una, în timp ce discuta cu cealaltă, i-a golit tașca. În același cimitir, puțin mai devreme au fost buzunărite șase persoane, cu o pricepere și sînge rece de profesioniști. Ce credeți voi, poate fi o coincidență? Mai pe șleau: nu s-ar

putea ca Simon să nu-și fi „însușit încasările” ci pur și simplu să fi fost jefuit?

— Tovarășe căpitan, cînd am zis asta, nu știam despre cine e vorba și nici de la care cimitir le-a luat și cînd. Dispecerul ne-a dat o informație greșită și a ascuns faptul că...

— Nu-mi mai pomeni de omul ăla! O să primească o citație de la poliție, unde au să-i explice ce anume înseamnă a „induce în eroare” autoritățile. Hai să vorbim despre șofer. Locotenentul Horváth mi-a promis că are să-mi trimită un raport scris asupra cazului. Acum aștept curierul. Simon i-a declarat semnalmentecele celor două femei și că le-a transportat undeva pe-aici prin preajma locuinței mele. Totuși, trebuie neapărat să stăm de vorbă cu Simon! Măcar pentru ca să nu se vadă silit să se ambaleze în datorii. Tînărul ăsta e convins că noi îl suspectăm. Și în treaba asta sîntem și noi vinovați, plutonier... Deci? Ce-ai hotărît în privința asta?

— În ce... problemă, tovarășe căpitan?

— Tovarășe Körösi, cu o oră mai devreme te-am întrebat dacă pot conta că mi-l aduci pe șoferul de taxi Simon. Din anumite motive ce nu mai merită amănunte sînt silit să-ți pun iar întrebarea asta.

— Tovarășe căpitan, am lăsat vorbă la locuința lui să ne caute urgent, în propriul său interes. Dar ce pot face dacă a plecat? Într-o călătorie, sau s-a aciuiat pe undeva... Măcar de-aș avea vreo idee! izbucni înciudat plutonierul.

— Ideea e rodul multor-multor frămîntări și a unei munci intense, obositoare. Asta o știu de la un scriitor, Körösi, dar nu mai țin minte de la cine. La revedere!

Căpitanul apăsă pe furca telefonului și așteptă să vină tonul.

MIERCURI, ORA 19 ȘI 1 MINUT

Simon intră pe porțița dinspre grădină, deschisă larg. Înaintă pe lângă peretele acoperit de viță sălbatică al vilei, apoi urcă o scară de piatră îngustă, cu trepte înalte, ascunsă sub vegetație. Sună la o ușă. Soneria imita o lovitură de gong discretă. Îi deschise ușa o fetiță în vîrstă de șase-șapte ani. Cu mîna dreaptă, în care de obicei fetițele țin o păpușă, strîngea la piept un pitic îngrozitor de urît.

— Serbus, ce vrei? zise. Aici n-are voie să intre nimeni.

— Johanna! se auzi un glas de femeie. Hai înăuntru, Johanna! Cine ți-a dat voie să deschizi ușa?

Apăru o femeie scundă, blondă, cu o față suavă, ce parcă exprima scuze.

— Nu vă supărați, poftiți înăuntru! îl căutați pe Elöd?

— Sărut mîna, da.

Simon intră. Din antreul întunecos se deschidea o ușă largă într-o încăpere, a cărei jumătate mai mică era o bucătărie despărțită cu glasvand, iar cealaltă se termina într-un bar sadea, cu tejghea, taburete înalte și rafturi pentru băuturi pînă sus la tavan, atît de îndoite sub apăsare, încît parcă voiau să demonstreze că acolo sînt reprezentate toate băuturile posibile de pe mapamond. În mijlocul camerei se

aflau o masă de sufragerie, cu scaune, precum și trei bărbați, care, fără să se sinchisească de apariția lui Simon, discutau ceva cu aprindere. Mai în fund, un alt bărbat și o femeie fumau așezați la tejgheaua barului. Aceștia îl priviră cu interes pe proaspătul sosit.

— Am discutat problema pe toate fețele, domnilor! zise apăsător un bărbat burtos, cam de patruzeci de ani, îmbrăcat în cămașă bleumarin, cu pantaloni reiați și care avea în dreptul tâmplei, sub ochiul stîng, o cicatrice mare în formă de semilună. Așa că putem începe. Zece poli deschiderea; Bela ține banca. Și încă ceva. După ora douășpe nu mai joc! Niciun minut! Hai, poftiți înăuntru!...

Bărbatul cu cicatrice se întoarce și porni spre Simon. Femeia blondă reluase rîzînd o discuție începută desigur mai devreme cu femeia care fuma. Fetița stătea lîngă Simon și își scutura nebunește piticul, care, judecînd după zornăitul metalic, greu, și după deschizătura de pe spatele său, conținea cîteva duzini de piese de zece forinți.

Privirea bărbatului era rece și pătrunzătoare.

— Kowarski Elöd! se prezentă.

— Simon József.

Își strînseră mîna energic.

— Scuză-mă un minut, pînă-i aranjez pe domnii aceștia dincolo. Mă întorc imediat. Ești cu mașina?

— Nu, răspunse Simon.

— Atunci ai putea bea ceva pînă viu.

— Aș putea.

Bărbații, împreună cu cel care fuma la bar, trecură prin bucătărie și dispărură pe o altă ușă. Kowarski se duse în spatele tejghelei.

— Ce dorești? Coniac? Whisky?...

Simon privi la șirurile de sticle aflate în lumină.

— Să zicem, din romul ăla alb...

Kowarski puse sticla în fața lui și un pahar.

— Te rog să-ți torni. Eu mă întorc imediat.

Porni grăbit în urma celorlalți. Blonda tocmai își termina istorioara:

— ...tipul a urlat: „Mă sacrific!” Apoi s-a întors și s-a aruncat cât era de lung în bazinul cel mic. Am crezut că mor de râs; așa ceva n-am mai văzut nici în filme!

Femeia care fuma izbucni în râs. Blonda se uită la Simon.

— Ce-ai zice de niște brânzoaice? Pînă acum am o comandă de zece porții. Cu ale noastre două, ar fi exact o duzină.

— E o ofertă tentantă, dar din păcate trebuie să plec. Simon își luă paharul. Se uită la Johanna. Poate că ar mânca-o Johanna în locul meu.

— Nu! explodează Johanna stînd rigidă lîngă el cu piticul în brațe.

— Încearcă, o rugă Simon. Numai de dragul simetriei. Să fie douăsprezece porții.

— Nu! Eu... – azvîrlind piticul, Johanna îl lovi la lingurică pe Simon – eu mănînc pateuri cu cașcaval!

— Fire-ai tu afurisită, Johanna! exclamă femeia repezindu-se spre Simon, căruia i se tăiase răsuflarea. V-a lovit tare?... Marș la culcare, Johanna! Dă-mi piticul!

— Nuuu! se strîmbă la ea Johanna cu mutrița-i drăgălașă.

— Te rog să mă ierți! Te doare?

— Nu vă faceți griji... am și uitat! În sănătatea dumneavoastră!

— În sănătatea dumitale!... Johanna, ce ți-am spus? Dă-mi imediat piticul!

— Vreaaaau pateeeu cu cașcavaaaal! urlă Johanna plîngînd. Dinspre bucătărie apăru în grabă Kowarski.

— Atunci, dacă ești drăguț...! Adă-ți și băutura.

Simon îl urmă spre antreu. Străbătură un hol aflat în

semiobscuritate, de unde coborau niște trepte. Pătrunseră într-o odaie luminată de un candelabru, mobilată în stil colonial, din care se deschideau alte două uși.

— Cîte încăperi are locuința? se interesă Simon.

Kowarski îi făcu semn lui Simon să ia loc la o masă pentru fumători, apoi se gîndi.

— Nici nu mai știu... Șase. Da, șase.

Se uită la Simon și zîmbi.

— Văd că acum îți spui: „Tipul ăsta e nebun!” Ei bine, nu despre asta e vorba, că nu știu cîte odăi am, ci de faptul că la demisol a murit cineva și partea aceea e în renovare. Încă nu s-a hotărît dacă vor fi șase sau șapte camere.

— Am o idee. Iau eu una și cu asta scapi de o grijă. Că mie mi-ar trebui.

Kowarski rîse.

— Habar n-ai cît m-a costat toată treaba asta... Continuă serios. Cîndva am locuit cu nevastă-mea într-o casă subînchiriată. Nu cu asta, cu prima. Locuiam într-o odaie de serviciu, la o femeie nebună. Avea un băiat de douăzeci de ani, debil mintal. Ședea toată ziua într-un loc, și se hîțîna mașinal. „Ra-ta-ta-ta-ta-ta-ta...”, asta auzeam zilnic de dimineața pînă tîrziu seara. Nu e de mirare că maică-sa s-a țicnit. Nu lipsea mult și mă țicneam și eu.

Kowarski împinse spre Simon un portțigaret de argint cu o lucrătură fină.

— Să trecem la obiect. Te-a recomandat Buboly Pista, și asta e o garanție pentru două treburi de bază: unul, că din punct de vedere profesional vei corespunde, iar al doilea, că pot avea încredere în tine. Acum e rîndul tău. Cu ce te pot ajuta?

Kowarski își aprinse o țigară și între timp îl fixa pe Simon atent, aproape rigid. Șoferul scoase din buzunar cartea de vizită, o privi și o puse pe masă.

— Când mi-a dat-o, Zuboly mi-a spus doar atât, că pot câștiga ceva bani la tine. E ceea ce mă interesează. Sînt la ananghie.

— Cît ți-ar trebui? întrebă Kowarski suflînd fumul din piept.

— E o sumă cu care n-aș putea intra nici măcar la un joc de cărți. Mai bine să punem accentul pe „cînd”.

Bărbatul medită cîteva clipe, apoi dădu din cap.

— Trebuie totuși să-ți spun din capul locului ceva. Eu nu știu de aconturi, ci doar de salariu...

— Nu eu am avansat problema banilor, sublinie Simon. Mă interesează doar despre ce e vorba. Încă nu-i sigur că sînt omul tău.

Kowarski îl studie pe Simon pătrunzător, cu sprîncenele ridicate. Sfirși prin a turti într-o tupsie de aramă țigara fumată numai pe jumătate.

— Te pricepi la contacte?

— Nu cine știe ce.

— La șofat pe troleibuze?

— Aproape deloc.

— Poți să șofezi camioane grele?

— Da!

— Mașini apusene? Alt gen de vehicule?

— Orice, în afară de avioane. Simon ridică din umeri.

Vapoare numai pînă la zece mii de tone.

Kowarski îl fixă iar, cu aceeași privire pătrunzătoare. Apoi, frecîndu-și bărbia, se aplecă înainte.

— Am să fiu scurt, mă așteaptă partenerii...

Și încep să vorbească repede, cu glas scăzut.

CÎND SUNĂ TELEFONUL, CĂPITANUL KOVÁCS TOCMAI STUDIA raportul privitor la cazul Simon. Ridică distrat receptorul.

— Da, Kovács.

— La telefon Somogyi, răsună vocea. Am descoperit următoarele...

— Așa de repede, Péter? Prea a mers iute! Presimt că nu-i a bună.

— La noi, Albert, viteza nu înseamnă superficialitate, ci o consecință a ordinei, replică glasul cu demnitate. Că presimțirile tale se vor adevăra sau nu, om vedea. Pe scurt: hoața de buzunare din cimitir pe care o cauți se numește Roska Mária, pe numele ei mai cunoscut pe vremuri în mediile de jos: Részvét Mitzi, născută la 14 august 1922 în comuna Jánoshida...

— Ești un fenomen, Péter!

— Așteaptă sfârșitul. O însemnare finală:
„Înmatricularea s-a făcut după părinții adoptivi. Numele adevărat, precum și locul de naștere nu se cunosc.” Urmează o viață aventuroasă. La vârsta de zece ani ajunge într-un institut de reeducare, de unde fuge în vara anului 1935. Nu avem date despre ea pînă în 1939, cînd Tribunalul Regal din Budapesta o condamnă, ca minoră, la doi ani de închisoare pentru excrocherie, furt și prostituție. Mai tîrziu se specializează în cimitire. În primii ani după eliberare e o figură cunoscută în perimetrul străzii Nagymező, unde era cuibul lumii subterane. În 1948: un an și jumătate pentru furt, prostituție și vagabondaj; apoi în 1954 șase luni pentru fugă de muncă și ca element periculos pentru siguranța publică. Iese din închisoare de la Kalocsa la 26 aprilie 1955, gravidă. În vara aceluiași an fuge ilegal în străinătate, în împrejurări rămase necunoscute. La Salzburg se mărită cu un funcționar de bancă și, în sfîrșit, în decembrie 1956 pleacă în Canada. Alte date nu mai avem.

— Dar despre copil? Ziceai că în aprilie cincizeci și cinci, după cele șase luni de închisoare, a ieșit gravidă. Deducînd

după acestea, copilul ar fi trebuit să se nască în vara lui cincizeci și cinci.

— N-avem date despre el. L-o fi născut în străinătate.

— Înseamnă că ar fi trebuit să plece avînd o sarcină foarte avansată, de opt-nouă luni. Pe vremea aceea așa ceva nu era un voiaj de plăcere... Hm? Ce părere ai?

— Habar n-am. Dar altceva mi-a sărit mie în ochi!

— Ce?

— Păi... cît de puțin a stat ea la închisoare. Ținînd seama că era hoată de buzunare, a primit uimitor de puțin, mai ales dacă avem în vedere că la a treia recidivă, în afară de faptul că fugea de lucru, nu s-a mai dovedit nimic altceva. După toate probabilitățile, majoritatea faptelor ei au rămas nedescoperite.

— Așadar, era evident extrem de abilă și prevăzătoare. Un motiv în plus ca să considerăm că făptașul furtului declarat de șoferul taxiului e același cu autorul buzunărelilor săvîrșite în ultima vreme la cimitire. Și cu toate că încă n-am primit raportul despre acestea din urmă, sînt de pe acum aproape sigur de treaba pe care o am de făcut. Pe scurt, dragă prietene, Roska Mária alias Részvét Mitzi a apărut iar pe meleagurile noastre. Oare ce-o fi determinat-o să se întoarcă acasă?

Glasul din telefon răsună după o oarecare pauză:

— Te pui cu dorul de patrie? Dar ce-a determinat-o să-și reia vechea meserie?

— Diverse motive. În occident, azi puțini poartă bani asupra lor. Nu e o sfîrîială să furi carnete de cec. Apoi, poate fi și o simplă manifestare nostalgică a vechii vocații. Poate că pur și simplu nici nu are nevoie de bani. Un singur lucru e cert: cu șoferul de taxi a dat-o rău în bară. Dacă rămînea la cimitire, în locuri aglomerate, mai puteam să-i căutăm multă vreme pe făptași!

— Nici așa n-avem o treabă prea ușoară. Cine știe sub pielea și numele cui circulă?

— Misiunea ți-am transmis-o, Péter, în funcție de ea e și rugămintea mea. Îmi trebuie lista femeilor în jur de cincizeci de ani și șaiszeci de ani care s-au întors din străinătate, cu datele personale și când anume au mai venit în țară în ultimii ani.

— E un fleac.

— A trecut sezonul turistic. Nu e o treabă prea grea. Când crezi că e gata?

— Mîine dimineața.

— Ești un adevărat tovarăș de luptă, Péter!... Căpitanul oftă. Dacă aș mai ști cîte ceva despre copilul ăla! Bineînțeles, despre soarta lui după cincizeci și șase.

— În regulă, se auzi vocea destul de sceptică. Încercăm să aflăm ceva. Servus.

— Mulțumesc, Péter. Servus. La revedere.

Puseră amîndoi receptorul în furcă. Ținîndu-se de șale, căpitanul Kovács se sculă cu grijă, cu o expresie de parcă ar fi ascultat ceva. Și oprindu-se din cînd în cînd îngîndurat, începu să adune de pe masă rămășițele de piersică.

MIERCURI, ORA 19 ȘI 55 DE MINUTE

În garsoniera de la etajul al doilea, o femeie înaltă, cu păr arămiu, arătînd ca de douăzeci și trei-douăzeci și patru de ani, ședea în fața unui televizor cu picioare scurte. Pe față i se oglindea o plictiseală vagă. Pe ecranul color, un bărbat cu cioc, înconjurat de teancuri de cărți nou-nouțe și discuri, vorbea la un microfon pe care-l ținea în fața sa o femeie blondă. Își mișca buzele mut, jovial; sonorul era închis, în locul lui se auzea încet o muzică rock de la un pick-up Grundig lipit de perete, unde se înșirau pe un dulap ingenios și practic un magnetofon, difuzoare și alte instrumente muzicale. Ecranul și un glob ce atîrna deasupra canapelei franțuzești aruncau asupra feței ei reflexe de culori schimbătoare. În mîna ținea un pahar înalt, pe trup i se mula un halat de baie verde închis, dintr-un material moale, care lăsa să i se vadă în voie sîinii albi, proeminenți, rotunjiți pînă la explozie. Auzind soneria, puse paharul pe televizor și ieși cu pași legănați, moi și leneși în antreu. Deschise ușa.

În prag stătea un bărbat cu umeri lați, priviri glaciale, într-o geacă de piele, pe cap cu o șapcă sport în carouri, în mîna cu un ziar împăturit.

— Ia te uită, Joe! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Ce naiba

te-a împins încoa?... Femeia făcu un pas înapoi. Credeam că te-au și spânzurat sau te-au băgat la zdup.

— Zău?... Simon intră în odaie și își scoase șapca. Ce te-a făcut să crezi asta, Ágnes? Hm?

Simon se așează pe canapeaua franțuzească, își rezemă spatele de perete. Ágnes se duse la televizor să-și ia paharul.

— O tărie, Joe?...

— Cubaneză?

— Îhî. Rom alb. Ca de obicei.

— Merge.

— Nu te-am văzut de două luni, mă, găinarule. Tu la ce te-ai fi așteptat în locul meu? Frumoasă prietenie, n-am ce zice!

Privirea lui Simon mătură alene spinarea femeii care se îndrepta spre bar.

— Vorbești teribil de mult, zise pe un ton nepăsător.

— Dar nu numai de asta mă ocolești, nu-i așa?

Ágnes îi aduse lui Simon paharul.

— Mulțam, Ági. Recunosc, mai e un motiv pentru care te ocolesc.

— S-auzim.

— Mereu mă bagi în aceeași oală cu anumiți domni pe care tu îi cunoști, iar eu nu, și nici nu vreau să-i cunosc. Ți-ar sta nemaipomenit de bine dacă te-ai dezvăța de treaba asta.

— Și ție ți-ar sta bine dacă n-ai face mereu pe tipul superior. Ágnes sorbi din pahar, se scutură puțin, se așează pe o pernă ornamentală așezată în capul canapelei, o pernă foarte mare, roșie și flocoasă, și își trase fără jenă pînă sus halatul moale și verde. Abia după aceea își termină ce avea de spus. Și cu toate astea eu nu te bat la cap mereu. Deși, zău, n-ai avea decît de cîștigat dacă ai fi mai drăguț. Tu chiar că ai avea.

— Ce-aș avea de cîștigat? întrebă Simon oprindu-și privirea pe ecranul televizorului pe care se putea vedea în

colțul de sus din stînga o minge de fotbal mare, cu buline, sub care un bărbat cu frizura seducător ondulată, într-un sacou strîmt, cu umeri ridicați, vorbea mutește, mișcîndu-și capul ritmic dintr-o parte în alta.

— Ce știi eu ce-ai cîștiga!? Femeile s-ar da în vînt după tine, absolut sigur. Ai primi un pic de dragoste...

— Zău. Ági, lasă-mă cu prostia asta. Unde se dau în vînt femeile nu mai răsare nici iarba, darmite dragostea...

— Poate greșești...

— Poate greșesc, după cum poate că toată chestia asta nici nu mă interesează, cînd am alt necaz. Simon arată spre ecran. De ce l-ai deschis, dacă tot nu asculți?

Ágnes privi în gol, pe deasupra paharului.

— Sînteți jalnici. Nouăzeci și șapte la sută din bărbați nu valorează doi bani. Și știi care-i partea cea mai tristă?

— Care-i, Ági?

— Păi, cu niciunul care are minte și inimă, cum ai fi tu, nu poți sta de vorbă, că-i îngîmfat și îndobitocit.

Simon o privea pe femeie, cu sprîncenele ridicate. Repetă cuvîntul:

— Îndobitocit?

— Da. Îndobitocit.

Simon continua s-o privească mirat pe Ágnes, apoi oftînd își trecu palma peste față și bău pe nerăsuflăte tot romul din pahar. Suportă cu ochii închiși arsura ce-l străbătu pînă în stomac. Își ridică și Ágnes paharul, dar nu-și muie decît buzele.

— Nu mi-ai spus – o privi iar Simon – la ce Dumnezeu pui să meargă cutia asta?

— Te deranjează?

— De ce-oi fi crezînd că te-am întrebat? Bineînțeles că mă deranjează. Îți distrage atenția. Chiar dacă te întorci într-o parte, tot îți fug ochii spre ecran, instinctul natural îți

dictează că poate tocmai acum se întâmplă ceva! Firește, niciodată nu se întâmplă nimic, și asta o știi prea bine, dar degeaba cauți să le explici instinctelor. De asta-ți spuneam, Ági, că ar fi de preferat să nu mai deschizi televizorul ăla.

— Poate că ai dreptate, Joe. Ágnes își privea paharul. Dar unei femei atât de singure ca mine, îi e totuna dacă vomită din pricina mutrelor astea, sau de plictiseală... Aproape totuna, adăugă, și aruncându-și pe spate părul bogat, căzut pe umeri, sorbi iar din pahar.

Cu tâmpile rezemate de perete, amîndoi se priveau lung, grav.

— Vezi, Ági... Simon vorbea încet, uimit. Cîte și mai cîte ți-am spus eu ție. Și despre cîte de toate. Și, zău, la ce-a folosit? Ce-ai reținut?

— Țin minte tot, zise femeia întorcînd fața de la el și nările i se lărgiră zvîcnind. Fiecare cuvîntel.

— Ei, ei, Ági... își întoarse fața și Simon și făcu o scurtă pauză. Uite, pe mine nu mă privește ce se întâmplă cu tine. Și totuși: unde stă scris că tu trebuie să te plîngi de singurătatea ta? Cine ți-a poruncit să lingi spirtoase într-o colivie scumpă foc de-a IBUSZ-ului și să faci scrimă sufletească cu televizorul tău de treizeci de mii de forinți? Ești tînăra și rezistentă. La vîrsta ta omul ar trebui să sară asupra soartei scrișnind din dinți, ca să doboare tot ce i s-ar opune voinței sale. Dar din moment ce ai ajuns așa, așa trăiești: de ce nu mergi în iad, de ce nu te distrezi? De ce te găsesc eu sau altul acasă și singură? De ce nu-și pasează gagiii unul altuia clanța?...

— Ar trebui să-mi placă prea mult ca să fac așa ceva... Și tu știi asta foarte bine!

— De unde Dumnezeu să știi? bombăni Simon și tăcu. Apoi urmă pe neașteptate: Sau dacă ai altă treabă, ce Dumnezeu aștepți aici? Să te îngrași, să faci tromboză,

depresiune sau diabet? Ai avea nevoie de aer și activitate și înainte de toate de mișcare... Cu toate că din partea mea n-ai decît să faci ce vrei.

Simon se sculă, se duse la scrinul deschis și își turnă un deget din sticla cu băutură albă.

Se ridică și Ágnes, apropiindu-se cu paharul ei.

— Cînd m-a pus bărbatu-meu pe liber, la fel i-am spus și eu! Ba, aș risca să spun că aproape cu aceleași cuvinte. Abia după aia a intervenit o mică dificultate...

— Știu. Simon umplu pe jumătate paharul femeii, apoi puse sticla la loc. Închise ușa scrinului. La fabrica de țesături n-ai corespuns, iar în alte părți te-au ciupit de pops. O dată cu bărbat-tu, ți-ai pierdut și starea socială. Numai că eu țin să-ți spun că omul trebuie să-și cîștige el însuși starea socială.

— Adevărat? Și cum? îl întrerupse Ágnes cu ironie. *Cu ce* trebuie să și-o cîștige. Poate cu o leafă de administratoră? Din care nu-și poate cumpăra nicio zdreanță, nici măcar un bikini, darmite o garsonieră sau vreun rahat de „stare socială”?! Știi ce? Mă... aia pe starea socială într-o lume în care se latră despre emancipare și drepturi egale, dar minimul necesar nu-l pot obține *fără soț* decît vînzîndu-mi anumite părți ale trupului! E clar?

Simon porni spre fereastră și spuse cu un oftat neputincios:

— Iar am rămas la vechea temă.

Ágnes inspiră adînc aer în piept, apoi îl expiră repede, zgomotos, privi în pahar, îl clătină și, cu o mișcare hotărîtă, dădu pe gît jumătate din băutură. Stăpînindu-și mușchii feței, se lupta cu scîrba. În cele din urmă, oftă și zise:

— Da. Iar la obișnuita temă. Hai s-o lăsăm baltă, pînă nu ajungem la grosolăni! Mi-e silă!

— Și mie.

Simon trase la o parte perdeaua, privi în jos, spre stradă.

Pe partea opusă se afla un gard de fier forjat, în spatele lui moțăiau în semiobscuritate copaci în lentă desfrunzire. Vîntul pâlmuia ritmic frunzele uscate strînse grămezi. Lîngă trotuar era parcată o mașină particulară acoperită grijuliu cu o prelată.

— Încropesc o cafea, Joe. Ce zici?

— Bună idee! Simon dădu drumul perdelei. Se întoarse, se duse la vechiul loc pe canapea, își puse paharul jos pe covor. Se așeză sau mai degrabă se prăbuși pe spate și luă în mînă ziarul adus de el. Vocea femeii se auzi din bucătărie:

— De ce nu te dezbraci de geacă. Joe? Ți-e frig?

— Aha! Ca de obicei!... Simon își trecu privirea peste mica publicitate. Ochii i se opriră într-un loc. Scoase din buzunar un pix, încercui anunțul, apoi își puse pixul la loc. „Căutăm un Seiden Pinge alb, mascul în vîrstă de 5 ani, pierdut la 24 octombrie. Găditorului sau celui ce ne poate da informații, recompensă mare. Urgent!” Alături de anunț, un număr de telefon, reproduș cu litere.

— Cum stai cu nevasta, Joe? întrebă Ágnes din bucătărie. Divorțați?

— Da! Simon împături încet ziarul și îl vîrî în buzunar. Paragraful optsprezece, aliniatul unu: „relații compromise ireparabil”; de comun acord, cu refuzarea comisiei de împăcare.

— Mă, Joe! Eu știu că tu scuipi toată treaba asta, cum vomită un cîine zgîrciurile de la ospăț. Ágnes chicoti. A cîta oară divorțezi?

— E primul divorț.

— Și cum stați? Continuați să locuiți împreună?

Ágnes apăsă în ușa, oprindu-se o clipă.

— Nu, Ági. Am retezat macaroana. Imaginează-ți, am locuință pe bulevardul Lenin.

— M-ai lăsat tuț, mormăi Ágnes, studiindu-l curioasă. Am

rămas în urmă rău, nu mai știu o mulțime de lucruri!... Ei, și din ce motive?... Sau e secret?

Ágnes se duse la scrin, scoase un pachet abia început de Marlboro auriu și i-l azvîrli lui Simon.

— Aprinde-mi și mie una. E gata cafeaua. Dispăru în cămară. Ei? Îmi destăinuiești, Joe?...

Joe așeză cu grijă două țigări între degetul mijlociu și arătător. Le aprinse tacticos pe amîndouă. Tăcea.

Din cămară se auziră clinchete mărunte, apoi Ágnes intră cu tava pe care – așezîndu-se și ea – o puse între ei doi pe canapeaua franțuzească. Pe tavă erau două cești cu cafea și o zaharniță de cristal plumburiu.

— Ah, am uitat să aduc o linguriță! Vezi ce capră sînt?

— La ce? Amîndoi bem fără zahăr.

— Poftim! Și asta-i adevărat.

Ágnes rîse șmecherește către bărbatul tînăr.

— M-am ciupit, ai observat? În sfîrșit, încep să mă pilesesc!

Luă o ceașcă. Simon îi zîmbi obosit. Se priveau unul pe altul. Pupilele lui Ágnes se dilatară, în același timp pe față i se așternu o expresie îmbufnată.

— Ești mofluz rău! Hai, rîzi odată, Joe, ce Dumnezeu! Îți stă bine cînd rîzi. Mai bei? Să-ți aduc?

— Nu, Ági. Ajunge.

— Ba îți mai aduc.

— Nu, nu, Ági. Ajunge! N-ai măsură.

Ágnes păru să mediteze la observația făcută de Simon. Sorbi din cafea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce necazuri ai cu nevasta?

Simon trase adînc din țigară, apoi suflă fumul.

— Nu știu, Ági. Cred că n-am niciun necaz cu ea.

— Ei, nu mă aiuri pe mine! Ai iubit-o?

— Cred că da.

— Te-a părăsit?

— Nu. Eu am a părăsit-o.

— De ce, Joe?

— M-a înșelat.

Ágnes îl studia tăcută pe Simon.

— Doamne-Dumnezeule, Joe, pe tine te păcălești, nu pe mine!

— Știu.

— Ai prins-o?

— Nu. Mi-a spus ea.

— Și?...

— Ce și?

— Joe, ești tâmpit de dai în gropi! Te iubește individă?

— Se pare că da.

— Se pare? Îmi pun capul că te iubește. De ce ai părăsit-o, Joe?

— Ți-am mai explicat...

— Știi ce? Ești tâmpit de-a binelea, de data asta ți-o spun cu toată seriozitatea.

— Și tata mi-a spus la fel, observă Simon. Aproape cuvînt cu cuvînt.

— Ia stai puțin, Joe. Unul din noi e lovit la bilă!... Vasăzică vă iubiți amîndoi. Și femeia se culcă o dată cu cineva. Iar tu o părăsești.

— Exact.

— Aha!... Înțeleg. M-am liniștit.

— De ce?

— Începusem să cred că eu sînt lovită la bilă. Dar, slavă Domnului, tu ești!

— Da, recunosc Simon. Eu sînt.

Ágnes se sculă și se duse la băruleț după sticlă. Tăceau. Femeia turnă în ambele pahare, apoi duse sticla înapoi. Se răsuci brusc pe călcîie.

— Mi-ai putea spune pentru ce paștele mă-sii ai părăsit-o?

Simon răspunse încet, târăgănat:

— M-am gîndit multă vreme, Ági. Și am ajuns la concluzia că n-am niciun motiv s-o părăsesc pe Katalina, chestia care s-a întîmplat e un fleac fără importanță și nu poate avea niciun fel de urmări serioase. Și totuși, nu știu ce anume m-a silit s-o fac. Iar acest nu știu ce... a fost greața, sila. Sila de viața noastră. Asta-i tot, Ági.

Tăcură. Simon își goli cu sorbituri scurte ceașca. Ágnes întoarse discul ce se terminase și așteaptă pînă se declanșă automatul. Apoi ocoli canapeaua fredonînd și legănîndu-se după ritmul muzicii. Se opri, luă paharele, cîte unul în fiecare mînă, și îl privi țintă pe Simon.

— Joe, seara asta ar trebui să lucrez. De asta beau. Dar mi-ar face mai multă plăcere să beau cu tine... mă refer la băut. Din pricina ta. Hai să ședem la taclale împreună, Joe! Rămii aici cu mine... Continuă aproape șoptit. Măcar o dată-n viața asta împruțită s-o facem lată împreună așa cum trebuie! Vrei, Joe?

— Nu, Ági. Și știi de ce?...

— Așteaptă!...

Ágnes alergă la el, îngenunche, îi apucă mîinile.

— Am un aranjament pentru opt și jumătate aici în apropiere. Uite, e aproape opt și jumătate! Dar n-are decît să crape dracului, renunț într-o clipă...

— Lasă-mă, Ági, să-ți...

— Ascultă-mă, Joe, șopti femeia dureros. Mi-e atît de silă, Joe, nu găsesc cuvinte să-ți spun ce silă mi-e de treaba asta! O urăsc, Joe, îmi vine să mor. Crede-mă!... Cu brațul alb, pe care strălucea o brățară cu ceas de aur, imobiliză mîna lui Joe, strîngînd-o cu o crispă disperată. Joe, dragul meu Joe, tu nu știi ce îngrozitor e, tu nu știi nimic! Nu mi-ar ajunge toate

cuvintele la un loc să-ți spun! Ceasuri întregi îmi spăl dinții, Joe, și vomit...

— Ajunge!... Simon se descotorosi brutal de Ágnes. O așeză cu forța pe pat, apucînd-o strîns de încheieturile mîinilor. Ascultă-mă, Ági... Trebuie să mă asculți! Înțelegeți?...

Ágnes îi făcu semn cu ochii că îl ascultă. Buzele îi erau întredeschise și străluceau. Se priveau de foarte aproape.

— Ești atentă la mine?

— Sînt atentă, Joe.

— Ai să crezi ce-ți spun acum?

— Da.

— Ági, am fost jefuit. Mi-au umflat încasările, peste patru mii de forinți, și pînă mîine trebuie să fac rost de suma asta din pămînt, din iarbă verde. Înțelegeți?

Se priviră lung. Ágnes își scoase mîinile din palmele bărbatului. Se sculă.

— Deci, de asta ai venit, rosti întorcîndu-i spatele.

Simon își lăsă capul în piept.

— Da. De asta am venit, Ági, ca să nu se întîmple ceva ireparabil. Am venit să mă... ajuti.

Ágnes continua să stea în aceeași poziție.

— Mai ții minte cînd ai luat împrumut ele la O.T.P.?

— Da.

— Eram la pămînt cu banii și tu mi-ai dat cu nonșalantă trei miare din ei, deși n-am făcut decît să vorbesc cu individul ăla.

— Mi-au folosit foarte mult.

— Aiurea!... Ágnes dădu din mîină și merse la scrin. Trase afară un sertar. Sînt obligată față de tine. Scoase un teanc de bancnote, se uită la ele, împinse la loc sertarul. Atîta am, Joe... Îi duse lui Simon banii.

— Și ție ce-ți rămîne?

— Lasă asta, ia-i. Peste un ceas o să am iar aproape atîta în sertarul ăla împutit.

— Peste un ceas?... Simon băgă banii în buzunar. Se sculă. Nu te oferi cine știe ce ieftin!

— Nu-ți face griji, nu mă iartă pentru ei popîndăul. E un revizor pensionar, șade și el toată ziua în fața televizorului. Nu se dezlipește decît cînd și cînd, să-și mai vadă mașina. E colea peste drum, acoperită cu prelată. Cum începe să dea frigul, idiotul o înfofolește în prelată și o privește toată iarna.

— Ce mașină are? întrebă Simon. Merse la fereastră și dădu la o parte perdeaua.

— Lada o mie trei sute... Ágnes ieși în antreu, apoi se întoarse ținînd în mînă o pereche de sandale cu tocuri înalte. Își azvîrli papucii din picioare. O privește întotdeauna și după coțăială.

— E munca lui de-o viață, rosti Simon ironic, privind mașina acoperită cu prelată. De ce nu și-ar face griji?!

— Nu zău!? Are bani căcălău.

— Da?... Simon continua să privească mașina și în ochi îi apăru o expresie stranie. Poate că o să devin un erou de tragedie greacă? spuse cu glas tare.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Cum ziceai, Ági? întrebă Simon. Ați aranjat pentru opt și jumătate?

— Da... De ce mă întrebi?

— Și cît rămîi acolo?

— Pînă la nouă și-un sfert... cel mult nouă jumate.

— Tu, Ági...

— Ce-i?

Simon însă nu-i răspunse. În schimb începu să rîdă încet, apoi din ce în ce mai tare. Lăsă jos perdeaua, se prăbuși pe pat rîzînd în hohote.

— Ce e?... Termină, Joe, trebuie să plec... Ce-ai vrut să spui?

— Doar atât.. Simon nu-și putea reține râsul. Doar atât că azi, în mod excepțional, să fii cu el... foarte drăguță.

— De ce, Joe?

— Așa... Doar așa. Pentru mine... O faci?

— Hai, Joe, ajunge!... Plecăm... Boșorogul stă deja ca pe ace lângă coniacul lui franțuzesc... Când îți mai văd mutra asta plouată?

Simon își luă șapca de pe canapea. Ieșiră pe ușă împreună.

— În curînd, Ági... dacă trăim. Și-ți mulțumesc că m-ai ajutat.

— Sîntem prieteni, Joe?

— Da, Ági.

— Atunci, du-te naibii. Pa!... Ágnes porni pe coridor. Dacă vii, dă un telefon înainte! adăugă și, fără să se mai întoarcă, îi făcu semn de adio cu mîna.

Simon privi după ea și dădu din cap mutește. Apoi porni repede spre scară.

STĂTEA PE TROTUAR CU ȘAPCA TRASĂ PE OCHI ȘI PRIVEA mașina de vizavi acoperită cu o prelată cafenie. Pe strada pustie, la vreo treizeci de metri mai încolo, se afla o cabină telefonică prevăzută cu două aparate. Simon merse acolo, intră în cabină și scoase ziarul din buzunar. Privi numărul de telefon, ridică receptorul, introduse o fisă. Formă numărul. După ce sună îndelung, se prezentă un glas de femeie.

Simon scoase un șervețel de hîrtie, îl despături și îl lipi strîns de microfon.

— Bună seara, salută Simon pe un ton calm, intim. Am citit anunțul din „Magyar Nemzet”. În legătură cu zaidenpinciul alb.

— Zău?! zise glasul, o voce veselă, tinerească și chiar puțin ironică. Înseamnă că dumneata ești al treisprezecelea!

— Atunci, dați-i drumul! Sînt un ghinionist.

— Pîna acum s-au prezentat cu dogi, schnauzeri, pechinezi, doar cu zaidenpinci nu! Mă credeți sau nu, unul a venit și cu un papagal! Vocea rîse cristalin.

— Aha! Iar eu v-am vorbit de un pinci alb, doamnă.

Glasul se opri din rîs.

— Bine, spuneți! Maică-mea e lîngă mine și își roade unghiile de nerăbdare.

— Soacră-mea a făcut cunoștință cu cățelul ieri, cînd îl plimba pe boxerul nostru. S-a ținut codiță de ei pîna acasă. E și-acum la noi. Trebuie să vă spun că arăta destui de jigărit.

— Unde locuiți?

— În Óbuda, doamnă.

— Óbuda? Dumnezeule, cum o fi ajuns tocmai pîna acolo?!... Zău, mamă, așa nu pot vorbi, așteaptă o clipă!... Domnule, cîinele răspunde la numele de Sanyi...

— Sincer să fiu, a uitat să-mi spună asta.

Glasul chicoti, apoi urmă:

— Acum cîteva ceasuri a telefonat o femeie care zicea că lucrează pîna la ora nouă. După aceea ne aduce un zaidenpinci alb... deși, să spun drept, nu prea credem în vorbele ei. Femeia părea să fie un pic deraiată. Cel puțin cam așa aduce după vorbă.

— Știți ce? zise Simon uitîndu-se la ceas. Aș avea o propunere. Pe la nouă și jumătate aduc și eu pinciul meu, și decideți care-i al dumneavoastră. E bine?

— O, sînteți într-adevăr foarte amabil.

— E nimica toată, doamnă. Ce nu face omul pentru un mic câștig!

— Bravo. Dumneata chiar că nu suferi de pudoare!

— Nu-i genul meu. Are cățelul vreun semn particular?

— Are. Una dintre urechi... Care ureche, mamă?... Cea stîngă. Da. Urechea stîngă e puțin dantelată...

— Cum?

— Adică... puțin hărtănită. L-a mușcat de ea o potaie mare.

— Aha, am observat. Ăsta-i, mă rog.

— Interesant, și femeia aceea la fel a zis. Eh, vom vedea. Locuim pe dealul Orbán. Știți unde vine?

— Nu-i un loc rău! zise Simon plescăind din limbă. Adresa, dacă sînteți amabilă.

— Strada Cucului douăzeci. Doamna Halmos. Ați notat?

— Am notat.

Fără alte vorbe, Simon agăță receptorul în furcă. Apoi îl ridică imediat. Introduse o fisă. Formă un număr. După ce se auzi apelul de cîteva ori, se prezentă o voce de femeie.

— Alo, da, Kowarski.

— Săru-mîna, la telefon e Simon. Dacă sînteți amabilă, aș dori să vorbesc cu Elöd...

— Îl chem imediat, domnule Simon.

În timp ce aștepta, Simon își privi ceasul. Arăta opt treizeci și opt. Aproape în aceeași clipă cînd minutarul sări la treizeci și nouă, auzi glasul lui Kowarski.

— Te ascult, amice.

— Simon la telefon. Te-am sunat ca să-ți spun că m-am hotărît. Din partea mea, putem porni la treabă.

Cîteva clipe, tăcere.

— O.K., mă bucur, spuse Kowarski pe un ton cîtuși de puțin foarte bucuros. Ei, și ce te-a determinat să iei hotărîrea asta așa, pe neve?

— Pot să-ți spun. E o ocazie care nu mi se mai ivește, cum se zice de obicei.

Scurtă pauză în receptor.

— Bănuiesc la ce te gîndești... Și? Nu ne pripim oare?

— Nu obișnuiesc să fac treburi pripite, răspunse Simon.

— Înțeleg. Așadar, s-a ivit ceva care ți se oferă pe tavă.

Iarăși pauză.

— Cam așa.

— E-n regulă. Vocea lui Kowarski se întări. În fond, de ce nu?! Să facem o probă. Continuă mai repede, mai apăsător.

Deci, așa cum ne-am înțeles! Ce modificăm?

— O Lada o mie trei sute.

— Bine. Și când?...

— Să zicem, mâine la prînz.

— Excelent. Mașina funcționează?

— Da.

— Perfect. Și încă ceva. Nu mi-ar plăcea să se încălzească prea tare motorul. De asta, îndată ce pornești, vii urgent cu ea în garaj! Ne-am înțeles, domnul meu?

— Întocmai.

— La revedere la prînz, zise Kowarski.

— La revedere, zise Simon.

Agăță receptorul înapoi în furcă, ieși din cabină și porni în direcția opusă mașinii acoperite cu prelată.

Cu pași iuți, vioi, merse pînă la a doua intersecție, apoi coti spre dreapta, pe o stradă principală de gradul al doilea. Merse iar pînă la al doilea colț, de unde zări, aproape de al treilea colț, o stație de taxi. Era goală.

Stînd la colț, Simon își aprinse o țigară. Pătrunse în stradela secundară. După zece-cincisprezece pași se întoarse și porni alene înapoi pînă la șirul de copaci ce mărginea strada principală. Privi spre stînga. În depărtare, la vreo jumătate de kilometru, se apropie fără grabă un taxi liber. Simon se întoarse și iar pătrunse în strada secundară, luînd sub observație, discret, doi pasageri ce trecură grăbiți pe lîngă el. Apoi făcînd stînga-mprejur, se întoarse iar pe artera principală.

Taxiul trecu de intersecție și, cu motorul stins, trase lângă trotuar, în stație. Simon se uită după el, din colț. Porni cu aceiași pași lenți spre taxi. Se opri la câțiva pași de becurile de frână ale mașinii verde-deschis, se întoarse cu spatele, trase adânc din țigară.

Telefonul stației de taxi începu să sune. Semnul de „liber” al mașinii se stinse brusc și șoferul ieși repede.

Simon trecu pe celălalt trotuar. Scoase din buzunarul de la piept o pereche de ochelari de soare cu ramă metalică și îi puse la ochi. Șoferul se duse la telefonul stației. Simon așteptă pînă cînd ridică receptorul. Azvîrli țigara, o strivi sub talpă, privi în dreapta și în stînga de-a lungul străzii și cu pași calmi, iuți, trecu strada.

Cînd ajunse la mașină, șoferul – un bărbat corpulent, în vîrstă – se întoarse spre el, cu receptorul la ureche, și îl privi. Ridicînd mîna dreaptă spre acoperișul mașinii. Simon întrebă:

— Liber?

Șoferul dădu din mîna în semn că nu și îi întoarse spatele. Simon se așeză repede la volan, trase portiera, răsuci cheia de contact și în același timp apăsă pe accelerator.

Șoferul se răsuci pe călcîie și cu un salt se aruncă asupra portierei din față. Simon se întinse spre dreapta și apăsă pe butonul de siguranță. Motorul răsună vuind; șoferul (după ce trase fără folos cu toată puterea de clanță) apărui la botul mașinii și își azvîrli brațele pe capotă. Cu mișcări fulgerătoare, Simon băgă în marșarier și accelerează. Taxiul țîșni înapoi cu portiera din stînga-față deschisă, ajunse la intersecție, apoi se năpusti cu zgomot mare pe stradela secundară.

Simon schimbă viteza și între timp trase portiera. Cu viteză din ce în ce mai scăzută, atent la circulația din jur, trecu de cîteva colțuri, apoi coti spre stînga, apoi spre dreapta și iarăși la dreapta. Coborî geamul și își aruncă afară șapca cu

cozoroc. Luă iarăși câteva colțuri, pînă cînd – cotind iar de două-trei ori spre dreapta – ajunsese lîngă Lada.

Manevră trăgînd foarte aproape de mașina acoperită cu prelată. Stinse luminile. Își consultă ceasul: arăta opt și cincizeci de minute. Privi în sus spre clădirea din față.

Aproape toate ferestrele erau luminate. Geamul din stînga ferestrelor locuinței lui Ágnes era acoperit cu o perdea groasă, prin care străbătea o lumină slabă, estompată. Simon coborî din taxi, privi de jur-împrejur. Strada era goală. Cu o singură lovitură doborî plăcuța luminoasă de pe acoperișul taxiului și o aruncă pe scaunul din față. Se duse în spatele celeilalte mașini, dezlegă și dădu jos repede prelata de pe ea. Era o Lada 1300 galbenă, strălucind de curățenie. Trăgînd apoi prelata pe deasupra portbagajului taxiului, dinspre geamul din spate spre față, acoperi taxiul și legă dedesubt prelata cu o viteză de profesionist.

Aruncă o privire iute spre fereastra întunecată, apoi se duse la portiera din față-stînga a Ladei. Aprinse bricheta, o ținu în dreptul aripioarei de aerisire, unde discul manetei era implantat în ramă. Acoperind cu trupul flăcăruia, privi iar în jur. Dinspre artera principală, la cea mai apropiată intersecție, se apropie de trotuarul opus un grup de cinci oameni ce rîdeau veseli.

Discul se desprinsese de geam cu un trosnet ușor. Simon împinse înăuntru micul geam de aerisire, vîrî brațul, ridică butonul de siguranță. Deschise portiera, se așeză la volan și trase ușa după el. Își scoase ochelarii de soare și îi puse pe canapeaua de alături. Din buzunarul gecei de piele scoase un briceag mic. Îl deschise. Cu vîrful lamei mici deșurubă cu iuțeală fulgerătoare șuruburile ce țineau carcasa de material plastic a volanului. Obiectul cilindric se desfăcu în două bucăți masive, Simon le azvîrli în fața scaunului din dreapta, pe preșul de cauciuc, își șterse fruntea transpirată, în timp ce

privi în urmă spre partea opusă a străzii. Grupul ce se apropia – două femei și trei bărbați – ajungînd la cabina telefonică se opri și rîseră toți zgomotos, nu se știe de ce.

Simon luă ochelarii de pe scaun, rupse unul dintre brațe. Cu mîna stîngă pipăi cilindrul metalic al contactului: în micul orificiu pe care-l găsi pe partea stîngă introduse ciotul de braț rupt. Lama briceagului o înfipse sub inelul de cauciuc ce ținea contactul de aprindere și începu s-o miște încet. Căpăcelul metalic se desfăcu păcănind, cilindrul se mișcă. Simon smulse cele patru fire de contact, scoase din lăcașul său cilindrul de contact. Zăvorul volanului căzu bufnind pe preșul de cauciuc. Simon își șterse iar fruntea, cu un oftat eliberator.

Grupul din dreptul cabinei telefonice izbucni iar în hohote. Rîsul lor izbucnea la răstimpuri aproape egale, ca într-o societate ai cărei membri spun pe rînd bancuri. Simon legă laolaltă capătul firului negru cu cel al firului albastru, apoi trase afară butonul de șoc și cu capătul firului roșu acționă demarorul. Acesta începu să se învîrtească, motorul bîrîi. Simon băgă în marșarier. Mașina merse înapoi, apoi manevră scurt înainte, după care iar înapoi, și opri strîns în fața taxiului acoperit cu prelată.

Cei din grup își luau la revedere. Dînd din mînă, doi – un bărbat și o femeie – porniră înapoi în direcția de unde veniseră împreună cu grupul. Ceilalți o luară înspre colțul opus.

Simon apăsă mai înăuntru butonul de șoc. Sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte. Lada băgată în marșarier începu să împingă încet înapoi taxiul acoperit cu prelată, pe locul unde stătuse ea...

— JE 36-42!... ATENȚIUNE, REPET. NUMĂRUL TAXIULUI verde-deschis care a fost furat: JE 36-42! Zona dispariției:

teritoriul cuprins între strada Rakóczi, Körut, strada Republicii și strada Dózsa...

— Adică jumătate din oraș! exclamă Zuboly în microfonul deschis. Fii atent ce-ți spun, bombonel, ăla a roit-o de mult de-acolo! Șoricel să fiu în botul pisicii de n-o fi ajuns acum pe la Cegléd!

— Nu ne pune bețe-n roate, o sută nouăsprezece! Exact încolo a pornit patrula URH, au făcut urgent un cordon în jurul teritoriului. Nu iese patruș'doiul de-acolo!

— Atunci să dăm buzna peste el, băieți! bubui glasul lui Zuboly. Doar nu s-o fi evaporat în mămicuța lui! Nu e nicio poartă pe care să poată încăpea! Șo pe el, băieți, ne întâlnim la mijloc!

Răspunse o voce subțire, nazală:

— Nu merg, Pista, că mă bușești în bot. De când te cunosc, iau fiecare colț cu sufletul la gură!

— Băieți – interveni o altă voce – beliți ochii la Zuboly, că nu glumește! De obicei vine din stînga și gonește cu viteză maximă. În medie trimite săptămînal la fiare vechi două mașini de miliție.

Zuboly întoarse mașina cu un uriaș scrișnet de roți și rînji la ei.

— Distrăți-vă cu rablele voastre! Cine dă o șampanie dacă-l prind eu?

O a patra voce strigă:

— Băieți, dacă găsesc un morman de fier vechi, să știți că nu-i un depozit de deșeuri, ci înseamnă că l-a găsit Pityu pe patrușdoi și putem bea șampanie!

De undeva se auzi sirena unei mașini a miliției.

— Atențiune, atențiune! făcu apel centrala. Taximetrul e verde deschis, poartă numărul JE 36-42, repet: taximetru verde-deschis, cu numărul JE 36-42...

Zuboly stinse aparatul. Încetini pe artera principală și

apoi opri în dreptul unei cabine telefonice. Scoase cheia de contact, coborî, căută cîteva fise și intră în cabină. Ridică receptorul. Formă un număr. Așteptă.

— Alo, Zuboly la telefon, zise. Ei, cum stă situația?

— Dă o fugă mîine pînă la mine, se auzi vocea lui Kowarski. Ai și tu un ce câștig.

— Asta-mi place. Deci gagiui bun?

— Bun? Puțin zis! Are stofă. E de încredere, nu-i umblă gura și mai ales: nu-i snob.

— Perfect... Eh, eu plec, că o bestie a săltat un taxi și acum îl căutăm.

— Nu mai spune!?

— În cel mult douăzeci de minute îl înhățăm pe dobitoc. Numai să mă ferească Dumnezeu de amatori! Eh, ciao!

— Servus.

Zuboly puse receptorul în furcă, ieși din cabină și își aprinse alene o țigară.

CEI TREI AJUNSERĂ ÎN DREPTUL LUI SIMON. LA INTERSECȚIA din față apărură un taxi. Alergînd la marginea trotuarului, femeia și cei doi bărbați îl opriră. Pînă se urcară în taxi, Simon privi în sus spre ferestre, strîngînd în pumnul albit de încheștare schimbătorul de viteză.

Taxiul porni cu pasagerii săi. Simon împinse cealaltă mașină înapoi vreo doi metri. Apoi băgînd în viteza întâi și aprinzînd în același timp farurile – luă startul de lîngă trotuar în plină viteză, cu roțile scrișnind asurzitor...

Cîteva clipe mai tîrziu perdeaua din dreptul ferestrei camuflete de la etajul al doilea se mișcă. Un cap ciufulit spionă îndelung strada, spre mașina acoperită cu prelată. Apoi dispăru după perdeaua.

MIERCURI, ORA 21 ȘI 15 MINUTE

Până să se ivească femeia cu câinele la colțul străzii, Simon se și afla de cinci minute acolo, la vreo cincisprezece metri de vila cu numărul 20, unde-și parcase Lada cu botul în josul pantei.

Aprinse farurile și conduse mașina în jos. Opri lângă femeia ce se apropia, trase frâna de mână. Coborî din mașină și păși repede spre femeie.

— Sanyika. O, cățelușul meu scump, în sfârșit!

Se aplecă, îl trase spre el pe Seiden Ping-ge-ul ce se ferea urîcios. Femeia rosti cu voce răgușită:

— Bună seara. E al dumneavoastră câinele?...

Era o femeie aproape căruntă, cam de cincizeci de ani, cu dinți lipsă; în mîna stîngă avea o țigară, dreapta în care ținea lesa (mai exact cureaua legată de gîtul cîinelui) o avea înfundată în buzunarul paltonului de postav verde, deschiat.

Cu cățelul pe braț, Simon se ridică. Îi întinse femeii cinci sute de forinți. Femeia privi banii, scuipă peste ei și își aruncă țigara.

— Asta-nseamnă la dumneavoastră recompensă bună?

Vorbea indispusă, ba chiar cu scîrbă, răsuflarea îi mirosea a alcool.

Simon își vîrî iar mîna în buzunar.

— I-ați dat cîinelui să mănînce?

— Ca să vă liniștesc, mi-a mîncat pînă și cina. Ce credeți? Am gătit o oală de papricaș, pentru bărbatu-meu! Noroc că lui nu-i prea place; l-ar fi ucis cu mine cu tot. Mai bine-aș hrăni un purcel decît pe ăsta...

— Bine, bine, uite încă cinci sute. O să-mi spună el doctorul dacă a mîncat sau nu sărăcuțul. Eh, Dumnezeu să v-ajute!

Femeia își mototoli banii în buzunar și plecă clătînîndu-se, fără o vorbă de mulțumire.

— Recompensă mare! bombăni în timp ce se îndepărta tușind.

Simon se urcă în mașină. Azvîrlind în spate cățelul ce chelălăia nerecunoscător, ambală motorul.

Străbătu orașul în goană. Ajungînd la Körut, parcă la vreo cincizeci de metri de casa unde locuia. Trînti portiera după ce apăsă pe butonul de siguranță; montă la loc fereastra de aerisire. Luînd sub braț cățelul, urcă repede în locuință.

Pe parchetul din antreu găsi o scrisoare strecurată pe sub ușă, cu următoarea înștiințare așternută cu pastă de pix: „Vă invităm, în interesul dumneavoastră, să ne căutați urgent!...” Alături, telefonul Comisariatului de poliție și iscălitura: plutonier Körösi. Simon aruncă scrisoarea în coșul de gunoi din colț și, trăgînd după el potaia ce scîncea, intră în cameră.

Se așeză în fotoliul-scoică, îl puse pe cățel pe genunchi. Blana cățelului se murdărise, ochii îi erau obosiți, chinuiți, și îl privea cu neîncredere, nervos. Simon cercetă atent animalul, căută semnul de pe urechea stîngă; puse cîinele jos pe parchet și luă telefonul în poală.

Formă numărul, lipi un șervețel de hîrtie pe receptor. Vocea cunoscută, veselă, se prezentă îndată, ca și cum ar fi așteptat apelul.

— Bună seara. Sînt tipul din Óbuda, în problema cățelului...

— A, bună seara! Ei, ce e? Mama vă așteaptă ca pe Isus Cristos! Nici femeia aia n-a venit încă... dar nu mă surprinde.

— Nici pe mine, zise Simon. Am cercetat urechea cățelului. Așa cum v-am spus, poartă semnul mușcăturii. Și vă mai spun ceva. Cam pe la omoplatul stîng are o șuviță de păr aproape neagră, roșcată în vîrf. Iar la gît un colac roșu, o zgardă, sau așa ceva. Corespunde?

— Corespunde exact. Înseamnă că e Sanyi! Dar de ce nu veniți? Ați promis că la nouă și jumătate sînteți aici.

— Răbdare. Abia a trecut de nouă și jumătate. Să discutăm amănuntele.

— Amănuntele?

— Păi sigur. Doar nu vă imaginați că m-a lăsat rece „recompensa mare” din anunțul dumneavoastră!

— Înțeleg, se înăspri vocea fetei. Deci, asta era. Recompensa!... Ai răbdare, mamă, lasă-mă să vorbesc!...

În receptor se auzi o dispută scurtă, apoi răsună tare o voce uscată, bătrînicioasă – Simon o recunoscuse îndată:

— Ce dorești? Spune cît ceri, și să terminăm odată!

— Ascultați ce vă spun! rosti Simon rar și glacial. E unica ocazie să vă mai revedeți javra asta, cu condiția să-i dați imediat receptorul înapoi ficei!

Se lăsă o tăcere grea.

— Poftim, vorbește tu cu dînsul! se auzi vocea uluită a femeii.

Fata preluă receptorul cu un „Alo” scurt.

— Răspunde-mi la întrebare, domnișoară, o somă Simon.

— Păi... nu știu... Urmă o scurtă consfătuire în șoaptă. Ne-am gîndit la două-trei mii...

— Așa? Așa v-ați gîndit?! întrebă Simon ironic. Nu cumva, eventual, la cinci?

— Eventual. Nu credeți că ceea ce faceți acum e oarecum un... șantaj?

— Nu ți se pare că ceea ce cred eu e o chestiune strict personală?

În receptor se lăsa liniște iar.

— Bine. Cît vreți?

— Zece mii.

— Zece mii, repetă fata. Frumoasă sumă!

— În orice caz rotundă, adăugă Simon. Nu e mult, dar îmi acoperă cheltuielile. De fapt pînă acum am avut numai cheltuieli cu Sanyi, și destul de pipărate. Fii atentă! Banii mi-i aduci dumneata. Unde anume, alegi singură. Pînă dimineață n-ai decît să-ți storci pepenașul ăla de pe umeri!

— Greșești dacă-ți imaginezi că nu anunț poliția.

— Nici că ai putea face o prostie mai mare! Întîi că nu discut pînă nu mă conving de buna dumitale intenție. Al doilea: cu șantaje nu realizezi decît cel mult că trebuie să renunți la Sanyi. E limpede, nu?

— Da. Și sună ca un roman polițist tîmpit.

— O să sune mai puțin tîmpit, dacă nu-l complici și cu poliția. Plățiți-l pe Sanyi, și adio, nu ne mai cunoaștem. E foarte simplu, dacă mă ascuți. Telefoniez mîine dimineață.

Simon puse receptorul în furcă. Își lăsa capul pe spate. Privea cu ochii mijii peretele. Cățelul ședea nu departe de el pe parchet, măsurîndu-l cu coada ochilor pe bărbatul nemișcat. Cînd și cînd căsca, apoi cu ochii năpădiți de lacrimi privea în gol. Nările lucioase i se mișcau cu tristețe.

Trecură zece minute lungi. Simon se mișcă, luă telefonul din poală și îl puse încet jos. Își scoase pantofii din picioare. Se sculă și, așa cum era, se aruncă pe canapea, cu fața în jos. După cinci minute dormea.

JOI, ORA 6 ȘI 57 DE MINUTE

Parcă nu trecuse nici jumătate de minut și era dimineată, telefonul suna nebunește. Simon se mișcă, mîna i se împiedică pe ceafă într-un ghemotoc de păr. Ghemuit lîngă gîtul său, cățelul dormea liniștit ca un copil. Ridicîndu-se în coate, Simon îl privi atent. Telefonul continua să sune insistent. Simon coborî de pe canapea, se întinse, se prăbuși în fotoliu. Luă aparatul în poală, își frecă ceafa, ridică receptorul.

— Da...

— Domnul Simon? întrebă un glas de bărbat.

— El, zise Simon.

— Bună dimineăta. La telefon e căpitanul Kovács de la comandamentul poliției. V-am trezit?

— Nu face nimic. Era timpul să mă scol.

— Îmi cer scuze. În fond, sînteți în concediu. Cum ați dormit?

— Păi... încă n-am izbutit să...

— Să vă gîndiți, nu-i așa! rîse Kovács. Știți că vă căutăm, din pămînt, din iarbă verde?

— Nu mai spuneți! N-oi fi făcut vreo boroboacă în somn?!

— Dimpotrivă, domnule Simon. Vroiam să vă mulțumesc

pentru prețiosul ajutor pe care ni l-ați dat ca să urmărim o pereche de hoți periculoși.

Simon se frecă pe temple. Se trase mai sus în fotoliu.

— Înțeleg. Deci există totuși o pereche de hoți. Și ați și descoperit-o.

— Din păcate, încă nu. Dar cu ajutorul dumneavoastră am făcut pas mare înainte. Prin faptul că v-au furat pe dumneavoastră, s-au legitimat, dacă pot spune așa.

— Știți ce? Aș fi mai bucuros dacă rămâneau necunoscuți.

— Vă înțeleg. Dar în orice caz sînteți absolvit de răspundere. Nu mai trebuie să restituiți banii.

— Asta-i o treabă faină. Numai că mi i-au luat și pe ai mei, pînă la ultimul sfaț.

— Repet, vă înțeleg. Și tocmai din acest motiv v-aș ruga să ne acordați ajutorul dumneavoastră în continuare.

— Ajutorul meu?

— Mă gîndeam că deoarece acum tot aveți timp, ați putea da o fugă pînă la noi.

— De ce?

— Am mai sta de vorbă despre alea două femei. Poate că știți ceva interesant despre ele.

Simon ședea rigid în fotoliu. Schimbă receptorul în mîna dreaptă și îl lipi de cealaltă ureche.

— Bine, dar v-am relatat în amănunt tot ce s-a întîmplat.

— Uite, domnule Simon, urmărirea asta o conduc eu. Dar denunțul nu mi l-ați făcut mie. Știți cum vine asta. Întotdeauna se găsesc mici amănunte, dintre care pe fiecare îl interesează altceva, în funcție de concepția ce o are unul sau altul în legătură cu identitatea făptașilor.

— Adică, dumneavoastră aveți deja o concepție în privința asta?

Căpitanul oftă.

— Domnule Simon, dumneavoastră ați dormit bine

noaptea asta, cel puțin așa presupun. După cele petrecute, ieri, trebuie să considerăm asta un noroc. Eu în schimb stau prost cu somnul. Ghinionul meu. Imaginați-vă ce noapte aș fi avut dacă pe deasupra n-aș fi avut nicio concepție.

Simon ridică sprâncenele surprins, se uită la câine. Lăsându-și leneș capul pe labe, Sanyi îl privi la rîndul său conciliant. „Ești un brav tovarăș de dormit liniștit” – păreau să spună ochii săi.

— E-n regulă. Cînd să vin?

— De la opt și jumătate sînt la comandament. Cînd v-ar conveni?

— De pildă la opt și jumătate.

— Excelent, domnule Simon. Vă mulțumesc și vă aștept.

— La revedere. Simon puse receptorul în furcă.

Cățelul sări jos de pe canapea, merse cu pași mărunți la Simon, îl mirosi, apoi porni în recunoaștere prin cameră. Simon îl urmărea îngîndurat cu ochii. Ridică receptorul, aplică pe el șervețelul de hîrtie. Formă un număr. După al treilea apel se auzi glasul limpede, calm al fetei:

— Da.

— Bună dimineața. Ai hotărît unde ne întîlnim?

— Ce-ai spune dacă telefonul ăsta l-ar asculta poliția?

— M-ar dura-n cot. Am întrebat doar unde ne întîlnim, ca să-ți predau cățelul. Orice ai afirma în afară de asta, e o fabulație. Și-apoi, dacă ar sta cineva să asculte, n-ai fi început cu chestia asta.

— Dumneata ai un curaj nebun.

— Nu mă zugrăvi dumneata cum sînt sau nu! Răspunde-mi la întrebare.

Fata amuți, apoi în cele din urmă răspunse:

— Ai cîștigat. N-am anunțat poliția. În loc de asta ne-am întrebat aproape toată noaptea, și eu și mama, dacă nu cumva se distrează cu noi vreun cunoscut idiot. Zău, nici eu, nici ea

nu ne putem împăca deloc cu gândul că poate fi cineva atât de ticălos.

Simon se gândi o clipă.

— Atunci ai două posibilități. Ori te împaci mătăluță cu gândul că cineva poate fi atât de ticălos și aduci banii, ori te cramponezi de versiunea „cunoscutului idiot”, și vii fără bani. Dar nu te sfătuiesc s-o alegi pe ultima, în orice caz eu sînt pregătit de ambele variante. Ce zici?

— Nu exclud varianta „cunoscutului idiot”, dar aduc banii. Să rămînem la stadiul ăsta. Dar dacă te-ai prezenta cumva cu noi pretenții, oricît l-am iubi pe cîine, poți să-l mănînci copt! Înțelegi? Atunci poți să te și apuci să-l gătești, fir-ar să fie!... Lasă-mă, mamă, în pace, sînt furioasă!

— Locul întîlnirii! rosti indispus Simon. Oricum am s-o stabilesc eu și ți-o transmit mai tîrziu.

— Zău? Atunci transmite-ne și locul și ora, blestematele, tip înfumurat ce ești!

— În regulă! Restaurantul Gresham, ora nouă.

Simon puse receptorul în furcă. Cîteva clipe rămase neclintit. Apoi puse aparatul din poală jos, se sculă; cu mișcări iuți, economice, se dezbracă gol-goluț și merse în baie.

JOI, ORA 8 ȘI 26 DE MINUTE

Căpitanul Kovács intră, îi salută scurt pe cei doi subalterni. Își agăță pălăria și pardesiul în cuierul de birou.

— Tovarășe căpitan, încep cu informațiile culese din registrul de evidență, spuse plutonierul Körösi, care cerceta niște foi. Una e lista femeilor din străinătate în jur de cincizeci și cinci, șaizeci de ani. Nu conține decît două nume. Michèle Morgan, actriță din Paris, căsătorită, e pentru prima oară la Budapesta, și Cornelia Withers, din Chicago, necăsătorită, milionară, activistă a mișcării feministe. Tot pentru prima oară, în trecere spre congresul consiliului femeilor sovietice. Amîndouă locuiesc la hotelul Hilton.

— Cum?!... Căpitanul Kovács rămase cu gura întredeschisă. Asta-i tot?

— Ce să-i faci! zise plutonierul desfăcînd larg brațele. S-a terminat sezonul turistic.

— Ia dă-mi foaia!... Căpitanul cercetă fila. Eh – zise malițios, parcă pentru sine însuși – acum n-ai decît să alegi care dintre ele-i hoată de cimitire!... Mi s-a prăbușit tot mapamondul, plutonier! zise restituind foaia. Tot mapamondul, dacă te interesează.

Plutonierul continuă:

— Avem apoi furturile și buzunărelile încă nedescoperite. Am subliniat cazurile petrecute în diverse cimitire. Anul acesta au fost depuse câteva reclamații, nu puține, în diferite circumscripții. Majoritatea cazurilor sînt direct legate de trei înmormîntări de mare anvergură.

— Aha!... exclamă căpitanul, dar în aceeași clipă sună telefonul.

Celălalt tînăr – care pînă atunci fumase tăcut – ridică receptorul și ascultă. Apoi i-l întinse căpitanului.

— La telefon locotenentul Somogyi, tovarășe căpitan.

— Bună dimineața, Péter, zise căpitanul. Cum ai dormit? Ce noutăți ai?

— Servus. Nicio noutate bună, în schimb de dormit, am reușit să dorm impecabil, ca de obicei. Sper că și lumbago-ul tău te-a mai părăsit.

— Cu mici întreruperi. Ei, ce zici de „lista” femeilor din străinătate?

— Pot fi sincer? M-am distrat grozav.

— Eu ceva mai puțin, zise acru căpitanul. Lua-le-ar naiba, e cazul s-o pornesc de la început.

— Eh, nu e cazul chiar de la început. Pe Részvét Mitzi, alias Roska Mária, poți s-o elimini. N-a mai dat niciodată pe-acasă. Trăiește în Canada, aproape de Battleford, la o fermă, sub numele de Mrs. Mary Dourouge și crește tauri.

— Asta zic și eu potriveală, Péter!

— Se pricepe la asta! zise Somogyi modest.

— Și copilul? Te întreb doar din curiozitate.

— Habar n-am ce s-a-ntîmplat cu odrasla. Részvét Mitzi a părăsit țara la 19 august 1955, fără niciun fel de copil. Deși în 17 iulie a adus pe lume o fetiță la spitalul Robert Károly de pe Körut. Asta am aflat-o telefonic în cinci minute. Spitalul a

înregistrat-o pe nou-născută sub numele de Roska Cecilia. Deocamdată știu numai atât.

— Prin urmare, Cecilia ar avea douăzeci și cinci de ani. Aș fi curios să știu ce-a devenit.

— Să cercetez?

— Mă rog, dacă nu se nimerește să ai altă treabă... Și îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

— Chiar că nu ai pentru cel! Am să-ți telefonez.

Căpitanul salută și puse receptorul în furcă. Așeză pe masă foile luate de la plutonier.

— Mai e o problemă, tovarășe căpitan, zise Körösi scărpinându-se după ureche. Pe Simon ăsta parcă l-a înghițit pământul. L-am sunat acasă și-aseară la unșpe. Iar acum dimineața din nou.

— Și nu răspunde?

— Nu.

— Hm. Înseamnă că are un somn sănătos.

— Somn? Eu am început să cred că omul ăsta nici nu există.

— E cam exagerat ce zici. Poate n-ai telefonat la orele cele mai potrivite.

Se auziră ciocănituri la ușă. Căpitanul făcu câțiva pași înainte.

— Zău dacă mai știu când l-aș fi putut suna...

În odaie intră Simon. Salută.

— Tovarășe plutonier, să-ți prezint pe șoferul de taxi Simon József. Căpitanul îi întinse mâna lui Simon. Kovács. Mă bucur că vă pot cunoaște. V-au arătat la poartă cum să ajungeți?

— Cu o politețe dezarmantă. Parcă ne-am mai întâlnit undeva, nu? îl cercetă Simon pe căpitan.

— Așa e, domnule Simon. Dumneavoastră m-ați

transportat la cimitir. Mi-am dat seama de cum ați intrat. Ce întâmplare! Dar poftiți și luați loc. Serviți o cafea?

— De ce nu?!

Simon șezu. Se așeză și plutonierul Körösi, cu un oftat descurajat. Kovács luă loc în spatele biroului său. Celălalt tânăr ieși fără a scoate o vorbă.

— Țigări nu vă pot servi, că nu-s fumător.

— Mulțumesc, am să fumez una dintre ale mele, la cafea. Dar după cafea, cu îngăduința dumneavoastră, plec, că-s grăbit. Am câteva treburi de rezolvat pînă-n prînz.

— Normal, deci să trecem la fapte. Unde le-ați lăsat pe alea două femei ieri?

— În spatele Teatrului de comedie, puțin înainte de a vă lua pe dumneavoastră.

— Ca să vezi cum e soarta, prietene!... N-ați văzut încotro au pornit?

— Nu.

— Încercați să vă amintiți: n-au spus ceva, orice mărunțiș, care să fi putut oferi vreun indiciu unde locuiesc sau ce fac? Sau ceva periferic?

Simon păru că se concentrează.

— Nu. De altfel, dacă aș fi auzit ceva, aș fi semnalat în condica de raport.

— Ei, da. Și totuși, despre ce au vorbit?

— Despre înmormîntări. Au evocat frumoasele înmormîntări de altădată. Ca două suflete care de cincizeci de ani se duc împreună la înmormîntări, mîină-n mîină.

Căpitanul aruncă o privire iute spre plutonier.

— Despre înmormîntarea cui au adus vorba? Nu au amintit ceva nume?

Lui Simon nu-i scăpă neobservat schimbul de priviri. Se gîndi, apoi spuse:

— Nu. Nu-mi amintesc de niciun nume.

— Nici nu și-au spus cumva pe nume? Măcar numele de alint?

— Absolut deloc.

— Atunci, ce și-au mai spus una alteia?

— Nimic altceva. Au apreciat înmormântarea de ieri și pe câteva anterioare, așa, din punct de vedere estetic. Asta a fost tot.

— Hm. Nu-i cine știe ce. Căpitanul privea mirat mîna lui Simon, pe care acesta și-o ținea strînsă pumn pe stomac. Ce vîrstă puteau avea? Le-ați putea descrie cum arătau?

— Amîndouă erau în vîrstă. Nu m-am uitat atent la ele. Cea care ședea în dreapta parcă era ceva mai tînără și mai înaltă. Pe cea din spatele meu n-am văzut-o.

— Înțeleg... Kovács privi în gol, apoi continuă: Domnule Simon, meseria mă obligă să vă informez că e vorba de două hoațe periculoase, profesioniste, care s-au specializat cu predilecție în înmormîntări simandicoase și lucrează cu o pricepere deosebită. Nu v-a atras atenția vreun amănunt cît de mic, care ne-ar putea oferi sprijin în cercetare? Să zicem, vreun accent străin... sau orice altceva.

— N-am observat să fi vorbit cu accent. Din păcate.

— De ce din păcate? zîmbi Kovács pe neașteptate.

— Pentru că mi-ar părea rău să vă scape din cauza asta un om suspectat, răspunse Simon întorcîndu-i zîmbetul. Cred că nu m-ați întrebat fără motiv chestia asta cu accentul.

— Ba da, domnule Simon, trebuie să recunosc că a fost numai o întrebare de rutină... Eh, bine-ar fi fost să fi avut întrebări mai concrete!

Se întoarse polițistul mai tînăr și așeză pe birou o tavă cu trei cești de cafea. Lîngă cești era așezată o pungă cu zahăr. Tînărul ieși iar. Ceilalți întinseră mîinile după cești.

— Atît de rău stați? întrebă Simon suflînd în ceașca de cafea.

— Aproape că da, domnule Simon, aproape că da. Deși azi-dimineață vă spuneam...

— Că aveți o concepție. De asta v-am întreat.

Kovács își puse zahăr în cafea și începu să amestece cu lingurița.

— Dar uite că această concepție a fost spulberată de fapte. Însă să nu vă imaginați că a fost vreo fantezie ad-hoc, în ciuda faptului că n-am dormit... Și totuși, a trebuit să-mi iau rămas-bun de la ea.

Simon își aprinse o țigară.

— Să sperăm că găsiți alta pînă diseară. Una pe care să n-o mai poată răsturna faptele.

— Mulțumesc și trag nădejde. Dar... Lîngă căpitan sună telefonul. Scuzați! Puse jos ceașca, ridică receptorul. Kovács la telefon.

— Somogyi...

— Am bănuir îndată. Numai tu poți avea un ritm atît de uluitor!

— Ești naiv. Așadar, s-a descoperit într-un ritm atît de uluitor că cetățeană pe numele de Roska Cecilia nu există. Cel puțin, ori nu are douăzeci și cinci de ani, ori nu s-a născut la Budapesta. E un lucru hotărît, deși ne continuăm cercetările. În schimb există o Roska Erzsébet. Și acum, ține-te bine. S-a născut în 1923, în comuna Jánoshida, adresa: sectorul XII, strada Pozsony 17 B!

— Cum?

— Ai auzit bine. La numai cîteva străzi de locul unde șoferul tău de taxi le-a lăsat jos pe cele două femei. Descrierea persoanei: înălțime 1,75, blondă...

— Stop. Deocamdată atîta-i de-ajuns. Am să te chem.

Căpitanul puse receptorul în furcă. Își rezemă coatele pe birou și zîmbi.

— Una peste alta, domnule Simon, acum ați văzut ce ușoară-i meseria noastră. Deseori orbecăim în beznă. În orice caz, vă mulțumesc foarte mult că v-ați ostenit să veniți.

— E-un fleac. Simon se sculă. Măcar să vă fi putut ajuta cu ceva!

— O, să nu credeți că n-ați putut. Căpitanul îl conduse pe Simon spre ușă. Dacă ați ști cît ajutor mi-ați dat, v-ar mira. Chiar așa cum vă spun: v-ați mira!

— Și m-ar bucura, îl asigură Simon. Dacă mai aveți nevoie, căutați-mă.

— Vă mulțumesc, domnule Simon. La revedere.

— La revedere.

Îndată ce se închise ușa, Kovács se întoarse îngîndurat la birou, ridică receptorul și formă două numere.

— La telefon Kovács, spuse cînd se prezentă cineva la celălalt capăt. Scuză-mă, dar am avut un oaspete. Acum putem sta de vorbă. Așadar acea femeie de pe strada Pozsony e sora lui Részvét Mitzi.

— Soră vitregă, îl corectă Somogyi. Részvét Mitzi, așa cum ți-am spus, a fost înmatriculată în registrul de nașteri la Jánoshida după părinții adoptivi. A ajuns acolo desigur dintr-un cămin de copii părăsiți. Unde anume s-a născut, în ce familie, chiar că nu avem cum să știm.

— Îmi permiți o întrebare amicală, Péter?

— Poftește.

— Să încercăm să aflăm.

În receptor se auzi un oftat.

— Asta-i puțin cam greu.. Dar, la ce bun? Știi, Albert, că eu nu mă cramponez...

— Știu, Péter, știu foarte bine!

— Și cînd afirm o dată că Részvét Mitzi e în Canada...

— Atunci pot pune mîna-n foc că e acolo. O știu și pe asta. Dar acum ascultă-mă și pe mine! Există o hoată de buzunare profesionistă ce dă lovituri în cimitire și care cîndva a plecat în străinătate. Are aici o soră vitregă, care pe neașteptate ajunge în legătură cu un șir de fărădelegi petrecute în cimitire. Și are o tovarășă de furt, tot femeie, care și în celelalte privințe amintește fenomenal de Mrs. Mary Dourouge din Canada, numită cîndva Részvét Mitzi, respectiv Roska Mária. Te rog crede-mă, eu nu neg faptul concret că Részvét Mitzi trăiește în Canada. Dar cineva e aici. Cineva a șezut în spatele șoferului; cineva face aceste nelegiuii. Și pînă nu știu cine e persoana, pentru mine se numește tot Részvét Mitzi și vreau să aflu despre ea tot. Chiar dacă nu e decît spiritul ei și chiar dacă mă contrazic cu logica vie, concretă.

— Înțeleg. M-ai convins, răspunse Somogyi morocănos. Am să-ți aflu despre femeia aia tot ce poate fi aflat.

— Ești un as al meseriei! spuse căpitanul.

— Iar tu campionul retoricii. Servus.

— Servus! salută căpitanul punînd receptorul în furcă. Privi la plutonier. Spune-mi, Körösi, nu te-a surprins ce puține știe Simon ăsta?

— Păi, ce-i drept, nu prea mult. Tocmai voiam să vă spun.

— Hm. Atît de puține, încît e aproape suspect. Am avut senzația ca și cum... ne-ar fi ascuns cu bună știință ceva.

Plutonierul Körösi se scărpină în vîrful capului.

— Tovarășe căpitan, un singur lucru nu-l înțeleg. De ce i-ați destăinuit că am ajuns într-un punct mort.

— Pentru că ăsta e adevărul. Am ajuns într-un punct mort. Ar fi trebuit să mint?

— A ascunde, încă nu înseamnă minciună. Dumneavoastră ne-ați spus.

— Așa e. Dar numai în cazul cînd are un sens. Și asta tot eu am spus-o. Or, n-am văzut niciun motiv să-i ascund lui Simon că orbecăim în gol.

— De ce? Orbecăim?

— Ei, nu chiar. Asta ne-ar mai lipsi! spuse căpitanul aruncîndu-i o privire enigmatică.

JOI, ORA 8 ȘI 45 DE MINUTE

Simon intră în restaurant și își roți privirile asupra meselor. În sală nu mai erau decît ici-colo cîțiva întîrziați la micul-dejun, mai ales oameni în vîrstă. Simon se așeză la o masă din apropierea intrării. Se prezentă un chelner tînăr, în veston alb, cu papion...

— Adu-mi niște ouă cu șuncă, spuse Simon.

Băiatul curăță masa.

— Cum doriți ouăle, mai moi?

— Da. Și adu-le repede. Dacă te întorci în cinci minute, primești bacșiș triplu.

— O.K.. Ce băutură?

— Nimic.

Simon scoase din buzunar un ziar proaspăt, îl deschise și începu să citească.

— Ce fel de condimente? întrebă băiatul.

Simon ridică încet capul din ziar.

— Întrebările nu le plătesc. Numai viteza.

— O.K.! rîse mînzește băiatul și porni ca vîntul.

În mai puțin de patru minute *ham and eggs*-ul sfîrșia în fața lui Simon. Băiatul aduse și un coș cu pîine. Cu mișcări iuți, Simon tăie mîncarea în bucățele, pentru a se răci mai repede.

Luă o felie de pâine, rupse din ea, muie bucata în gălbenuș și o vîrî în gură.

— Vă pot aduce și chifle sau cîrnuri, zise băiatul.

Simon scoase bani din buzunar, îi privi și îi puse în palma chelnerului.

— Am altă rugăminte. Dacă vezi că se așază la masa mea o femeie, nu mai veni să întreb ce pofteste.

— O.K., rînji băiatul.

— În loc de asta, la nouă și zece minute fix adu un tonic și un pahar și pune-le în fața ei. Mersi!

— La fel. S-a făcut.

Băiatul se retrase.

Simon mîncă fără grabă, mestecînd mașinal. Cînd termină, își aprinse o țigară și se lăsă pe spate cu ziarul său. Băiatul apăru, strînse tacîmurile și curăță masa.

La ora nouă și un minut apăru o femeie palidă, cu păr creț, roșcat. Purta un pulover cu guler înalt și cizme, pe umeri o manta de ploaie bleumarin. Privirile ei măturară tot localul, apoi se fixară asupra bărbatului tînăr ce ședea singur la masă. Simon împături ziarul și arătă cu el spre scaunul aflat de cealaltă parte a mesei. Fata veni lîngă masă.

— Deci dumneata ești din Óbuda, spuse în loc de salut și scoase mantaua.

— Nu-s din Óbuda. Am spus doar așa. Șezi, Cecilia.

Mantaua de ploaie se opri în aer; fata începu să-l cerceteze atent pe Simon. Apoi se așază cu o față dușmănoasă, își puse în poală poșeta cilindrică de piele. Abia după aceea vorbi:

— Din clipa cînd ai închis telefonul fără să mă întreb cum arăt, știam că dumneata mă cunoști.

— Greșești. Nu te cunosc. Servești ceva?

— Nu servesc nimic. Să rezolvăm afacerea noastră. Unde-i cîinele?

Simon își rezemă comod coatele pe masă.

— Nu te grăbi, zise încet. Și mai ales nu mă lua drept tâmpit. Dacă între timp dumneata ai anunțat poliția, atunci în clipa asta tranzacția noastră e urmărită de o sută de ochi deodată. Și-l dau pe Sanyi numai cînd mă conving că nu te-a urmărit nimeni.

— Cum vrei să te convingi de treaba asta?

— Lasă pe mine. Ai adus banii?

Fata se întoarse cu dispreț.

— Norocul dumitale e că la noi în familie banul n-are nicio importanță...

— Țasta-i norocul domniilor-voastre, nu al meu.

— Norocul nostru ar fi fost să nu ne ieși dumneata în cale.

— Asta-i adevărat. Eu, ce-i drept, nu stau atît de bine încît să nu aibă importanță tutunul.

— M-ai înțeles greșit. Nu pentru că am avea prea mulți am zis că nu are importanță.

— Dar aveți, totuși. Nu?

Cecilia se făcu că nu aude.

— Sînt oameni al căror obraz nu depinde de starea lor materială. Despre asta n-ai aflat încă, nu?

Simon zîmbi abia perceptibil și o privi țintă. Fata avea gene lungi și nări frumos arcuite, voluntare, nervoase. Așa cum întorsese capul, de la bărbie îi alerga spre gît o venă fină sub pielea transpirată.

— De fapt nu-și feșteleşte omul prea mult obrazul cînd poate locui într-o casă ca a domniilor-voastre.

— De unde știi în ce casă locuiesc?

— Am văzut-o, zise Simon ridicînd din umeri. Merită dintr-o ochire vreo cinci milioane.

Fata îl privi pătrunzător.

— De unde mă cunoști dumneata?... Răspunde-mi!

Simon îi întoarse privirea glacială.

— Dacă ai ști ce nevinovat sînt de întîlnirea noastră, ai rămîne cu gura căscată... Cecilia!

— Țsta nu-i un răspuns.

— Dumneata spuneai – continuă Simon – că aveți noroc dacă nu vă întîlneați cu mine. Ei bine, imaginează-ți că exact așa stau și eu cu domniile-voastre.

— Aiureli. Dar desigur că vrei să spui ceva cu asta.

— Exact. E cel mai mare ghinion din viața mea că m-am împiedicat de voi. Atît.

— Sărmanul! Mi-e frică să nu mi se rupă inima! Cîte neplăceri ți s-au tras pînă acum de la noi!

Simon mimă mirarea.

— Cum?... Dumneata nu știi?!...

— Ce-ar trebui să știi? Îl privi fata cu neîncredere.

Simon vorbi cu destulă indiferență:

— Păi, că mama dumitale frecventează cu predilecție înmormîntările simandicoase.

— Și ce-i cu asta?

— Așadar știi. Dar știi și pentru ce?... Hm? Răspunde-mi! Știi sau nu?

Fata îl privi gînditoare.

— Cred că dumneata ești nebun.

— Crezi?... Simon își puse palmele pe masă. Mă scuzi, dar trebuie să ies o clipă afară.

Se sculă, ieși în holul gol, la telefonul public. Ridică receptorul, introduse o fisă. Îndată ce formă numărul, i se răspunse. Simon auzi vocea uscată, bătrînicioasă a unei femei:

— Alo!

— Doamna doctor Halmos?

— Da.

— Atunci să stăm un pic la taclale. Am constatat cu bucurie că Cecilia nu știe ce scop au vizitele făcute la cimitir.

Pe fir se lăsă tăcere. Simon așteptă răbdător.

— Cine ești dumneata? se auzi întrebarea, puțin răgușit și slab.

— Vă spun. Simon trase adînc aer în piept. A fost odată, ca niciodată, un tînăr flăcău sărman, care lucra în trei schimburi. Să zicem că era strungar. Într-o zi omul ăsta sărac și-a îngropat tatăl bătrîn ostenit. Iar la înmormîntare s-a nimerit să aibă în buzunar leafa: simbria lui pe o lună, cîștigată cu lungi, grele ore suplimentare...

— Continuă! I-au furat-o.

— Ați cîștigat! I-a săltat-o din buzunar cu o dibăcie de virtuos o hoască vagaboandă care se plectisea. Bietul strungar! Cînd și-a dat seama că a doua zi nu are ce să-i dea de mîncare nici copilului său, și-a jurat s-o caute pe scîrba de hoată. Întîi a reușit să afle cine e. Apoi a făcut cunoștință cu cățelul...

— A, deci dumneata ești!? Vocea doamnei Halmos tremura de emoție. Fata ți-a adus banii, lovite-ar damblaua să te lovească! Dacă te-ai lefterit într-adevăr, ți-am plătit paguba! Ce mai vrei? Unde-i Cecilia?

— Să nu urlăm, o rugă Simon. Să discutăm. Să lichidăm chestia asta.

Doamna Halmos își dresе glasul pentru a se stăpîni.

— Bine, în privința asta ai dreptate... Poftim, continuă!

— Ce? Povestea?

— Cum mi-ai dat de urmă? Treaba asta nu i-a reușit încă nimănui. Uite: am fost sinceră.

— Eh... ulciorul nu merge de multe ori la apă, doar știi și dumneata.

— În regulă. Vocea bătrînei deveni iar sigură. Storce-ți imaginația. Dar cît poți mai scurt.

— O sută de mii, zise Simon. Și cît mai repede.

— O! Și ce oferi în schimb?

— Pe Sanyika, drept garanție că am să uit.

— Hm. Nu-i mult!

— Tăcerea mea, scîrba dracului, e mai mult decît puteai să speri!

— Tăcerea în fața cui?

— A Ceciliei și în fața anumitor funcționari de stat pe care-i roade o teribilă curiozitate.

În receptor se auzi un oftat lung.

— Eh, ascultă ce-ți spun, mă, escroc mărunț! Am să-ți dau răspunsul cuvenit. Sînt nevinovată, n-am avut niciodată de-a face cu poliția. Și n-o să am nici de-acum încolo. Asmuță-i liniștit asupra mea, șobolan împutit! Dar n-au să găsească nicio dovadă împotriva mea, nici ei, nici dumneata. Sînt gata să mă socotesc. Ai greșit cînd ai crezut că fac pe mine din pricina dumitale! Ascultă, micule, prea ești bătut în cap ca să știi tot!

— Aha...

— N-o să te creadă nici Cecilia. Dar, știi ce? Cel puțin îmi iei din cîrcă grija unei spovedanii.

— Și cîinele?

— N-are decît să putrezească împreună cu dumneata! răspunse calm bătrîna, aproape ca pe o sugestie.

— Înteleg. E-n regulă, spuse Simon și puse receptorul în furcă.

Cînd se întoarse la masă, în fața Ceciliei se și afla sticla și un pahar.

— Cum ți-a dat prin cap să-mi comanzi tonic?

— N-am comandat absolut nimic, răspunse Simon cu o mutră indiferentă și se așeză.

— Nu? Așa mi-a spus puștiul ăsta. Cecilia ridică din umeri și-și turnă băutura în pahar. Pesemne mi-a ghicit gîndurile. Mi s-a făcut o sete teribilă și eu nu beau decît tonic.

Simon își consultă ceasul.

— Bea-l și hai să mergem.

— Unde?

— Nu departe, dar pînă una, alta facem cîteva ocoluri. Nu mai e nevoie să spun de ce...

— Nu-i necesar... Cecilia bău, puse paharul pe masă. Mă refer la ocoluri. Nu merita nici măcar să ne întîlnim pentru suma asta prăpădită, darmite un circ întreg cu poliția!

— Îți înțeleg punctul de vedere, zise Simon ridicîndu-se. Dar recunoaște și dumneata că nu pot risca. „Suma asta prăpădită” ar putea însemna pentru mine cîtiva ani de închisoare. Și-acum pornim. Tonicul l-am plătit cînd m-am întors.

— Nu mai spune! O pui și pe asta la socoteală?

— Nu. Face parte din tratația mea...

— Dumneata ești un delincvent pedant, zise fata în timp ce înainta spre ieșire. Destăinuie-mi: pedanteria se plătește și în cazul găinăriilor?

— Ca pretutindeni, confirmă Simon dînd din cap.

În parcajul larg Cecilia se îndreptă spre un Opel Manta roșu aprins.

— Nu acolo! zise Simon. Vino după mine.

— Nici vorbă! Mulțumește-te să te urmez cu mașina mea! Simon se răsuci pe călcîie.

— Cunosc metodele copoilor. Dacă și-au montat în mașina dumitale blestematul de receptor magnetic, pot să dispar eu cît vreau din ochii lor, că tot mă înhață! Pricepe odată că nu pot fi luat de fraier!...

Se priviră țintă. Ploua mărunt. Pe nări le ieșeau aburi.

— Dumneata ești nebun, ridică iar din umeri fata și porni. Mă așez pe canapeaua din spate.

— Nu-mi pasă chiar dacă te așezi în portbagaj! Numai să încheiem odată toată tărășenia asta!

— Zău? aruncă după el Cecilia. Cînd tocmai voiam să te rog să mai zăbovim puțin împreună...

Ajunseră lîngă Lada. Simon deschise iute portiera, sări

înăuntru, cu mîna dreaptă ridică siguranța portierei din dreapta spate. În timp ce fata se urcă, motorul începu să bîrîie. Simon ieși din parcaj.

Cotind des, străbătu cîteva străzi. Fata îl urmărea curioasă, pe furiș. Simon ajunsese pe chei, apoi o luă spre est pe malul Dunării. Apoi iar părăsi cheiul și înaintă pe strada Napfördö pavată cu bolovani, mărginită de garduri și maidane pustii, în direcția podului Árpád. După un timp frîna și se opri în dreptul unei porți.

— S-a întîmplat ceva? Sau mai ești urmărit? întrebă în bătaie de joc Cecilia. Că asta-i un teren de sport. Aici ții cîinii furati?

— Doar nu ți-ai imaginat că-i țin acasă la mine?!... Simon stinse motorul. Se întoarse spre fată. Fă ce-ți spun. Coboară și așteaptă-mă pînă-l aduc pe Sanyi. După aceea îmi dai banii și eu plec.

— Dumneata ai înnebunit! Mă întorc pe jos pînă la mașina mea pe ploaia asta?

Simon clătină din cap încet.

— Din partea mea, te întorci cum poțtești.

Schimbară priviri reci. Pe lîngă ei vuiiau automobile, cu zgomot cînd mai tare, cînd estompat, alunecînd pe carosabilul ud.

— Dumneata nu ești nebun. Ești cu totul altceva...

— Coboară, te rog...

Cecilia se supuse. Coborî și Simon și închise portiera. Ocoli mașina.

— Mai e ceva, Cecilia... — începu și merse în fața fetei, care își ridică ochii la el. Ceva despre care trebuie să-ți vorbesc. Ia uită-te la capul meu. Nu vezi ceva ciudat pe el?

Ochii fetei se deschiseră mirați, întinse puțin gîtul înainte. Colierul scurt zornăi estompat sub bărbia ei. Aerul ieși cu o singură explozie din pieptul ei, genunchii i se înmuieră.

Simon o apucă de mijloc, o ridică în brațe și o duse pe canapeaua din spate a mașinii. Închise portiera. Ocoli iar mașina, se așează la volan. Porni motorul și își continuă drumul.

ÎN ZIUA ACEEA SZANTÓ IVANNÉ, NĂSCUTĂ ROSKA ERZSÉBET, ieși din baie mai târziu ca de obicei. Vremea în răcire, ploioasă, îi prelungise binișor somnul de dimineață. Răsufînd încă greu din pricina aburilor, pe cap cu nelipsita caschetă de cauciuc, își împachetă cu cremă fața. Se simțea liniștită și privindu-se în oglindă era convinsă că arată cu zece ani mai tânără decît în realitate.

La apelul telefonului nu reacționează în niciun fel. Își termină tacticos de întins crema, înșurubă la loc capacul creuzetului. Telefonul amuți. Își luă din cuierul de pe ușa băii halatul bleuciel și îl îmbracă pe trupul ei puțin veștejit, dar longilin, neatins de îngrășare, cu osatură puternică. Ieși pe ușă. Trecu în dormitorul căptușit pe jos cu covoare afgane. Pe ușa înaltă, cu două canaturi, ieși în hol, unde se lăasă comod în fotoliul uriaș din apropierea ușii. Alături, lipit de perete se afla un scrin cu multe sertare, din lemn lustruit, pe care era așezat un aparat telefonic de culoarea untului. Roska Erzsébet se apucă să-și întindă rămășițele cremei pe mîinile lungi, osoase.

După cinci minute telefonul sună iar. Femeia ridică receptorul și, dregîndu-și glasul, îl lipi de ureche.

— Servus! se auzi sec cunoscuta voce femeiască uscată, nervoasă, plină de nerăbdare. Te sun a treia oară, ce dracu! Ești trează?

— Nu dormeam.

— Te-am întrebat dacă ești trează!...

— Bineînțeles că-s trează. Ce naiba te-a apucat...

— Fii atentă la mine și nu mă întrerupe, Erzsi! S-ar putea

să dăm de bucluc! Nu-i sigur, dar nu vreau să risc nimic. Din clipa asta nu mă mai suna și nu mă căuta, pînă nu mă prezint eu! Ai reținut?

— Da, răspunse Roska Erzsébet cu o față împietrită.

— Oricine s-ar interesa, nu mă cunoști! E valabilă versiunea veche! Și-acum, închide aparatul!

Roska Erzsébet apăsă cu mîna stîngă pe furcă în aceeași clipă cînd pe fir se auzi țăcănitul scurt al celuiilalt receptor. Apoi așeză și ea încet receptorul în furcă.

Șezu multă vreme încremenită, cu ochii pironiți în gol. Apoi se sculă, ieși pe o altă ușă în antreul spațios și merse în bucătăria ce se afla chiar lîngă ușa apartamentului. În bucătărie își umplu un pahar cu apă. Dintr-o sticlură de medicamente aflată pe frigider scoase două pastile și le înghiți cu apă. În clipa aceea răsună soneria.

Roska Erzsébet puse jos paharul, ieși în antreu. Se uită afară prin vizor. Zări un bărbat cu pălărie, zvelt, în pardesiul de culoare închisă, cu un zîmbet liniștitor pe buze. Szantó Ivanné deschise ușa.

— Săru'mîna, bună dimineața! salută bărbatul ridicînd pălăria și se uită în sus la femeia mai înaltă decît el cu vreo jumătate de cap. Sînt căpitanul de poliție Kovács Albert. Doamna Szantó?

— Da, zise Roska Erzsébet. Szantó Ivanné. Se uită la legitimația ofițerului și făcu un pas înapoi. Poftiți!

— Mulțumesc.

Bărbatul intră cu pălăria în mîină, femeia închise ușa.

În hol se afla o masă de sufragerie de dimensiune mijlocie. Roska Erzsébet își așeză palma pe ea și se întoarse spre bărbat.

— Aș vrea să vă pun cîteva întrebări, stimată doamnă Szantó.

Femeia dădu din cap.

— Luați loc. Nu vă dezbrăcați de pardesiu?

— Nu. Nu vă răpesc decît cîteva minute. Și eu sînt teribil de grăbit... Căpitanul își trase un scaun și se așeză. Ca să încep cu miezul: e vorba de Roska Cecilia.

— Roska Cecilia?... Roska Erzsébet își compuse o mutră surprinsă. Își trase și ea un scaun și se așeză cu brațele încrucișate pe piept. Cine e?

— Cum? N-o cunoașteți pe fata surorii dumneavoastră vitrege Roska Mária?

— Aud pentru prima oară de ea! Iar pe sora mea vitregă n-am mai văzut-o de treizeci de ani.

— Dumnezeu! De pe la sfîrșitul anilor patruzeci?

— Da. Și după aia se zice că a plecat din țară prin cincizeci și patru sau cincizeci și cinci.

Kovács oftă adînc, descurajat.

— Sînteți foarte sigură că nu vă amintiți de copila aia?

— Repet: habar n-am avut ce se întîmplă cu Mitzi. De unde știți că ar exista un copil?

— Vă pot spune. Potrivit condicii de înregistrări a spitalului de pe calea Robert Károly, Roska Mária a dat viață la 17 iulie 1955 unei fetei. Copilul a fost înregistrat cu numele Roska Cecilia.

— Ia te uită ce-a mai făcut Mitzi asta!... Și ce s-a întîmplat cu copilul?

Kovács zîmbi deznădăjduit.

— Vedeți, tocmai asta voiam să vă întreb.

— Dar... de ce? De ce pe mine?

— Foarte simplu. Ministerul de externe, respectiv secția de resort, a primit de la ambasada Canadei o adresă de cercetare potrivit căreia Roska Cecilia, pe care n-o cunoaștem nici dumneavoastră, nici noi, a moștenit o avere considerabilă de la o oarecare Mrs. Mary Dourouge.

— Aha... Și această oarecare... Mary Dourouge...

— Exact. Este una și aceeași cu sora dumneavoastră vitregă, Roska Mária.

— Iisuse! zise Roska Erzsébet cu totală indiferență. Doar n-a murit Mitzi!?

— Ba da, oftă căpitanul. Se pare că oamenii-s muritori și în Canada... Dar acum puneți-vă imaginar în situația noastră. Avem deci în devize considerabila avere pe care – nici nu e nevoie să vă spun – am primi-o cu multă plăcere în țară. Și ca s-o vedem aici, n-ar trebui decît s-o găsim pe Roska Cecilia, care la o socoteală simplă abia a trecut de douăzeci de ani.

— Și n-o găsiți.

— Nici în cer, nici pe pămînt. Făcînd cercetări după numele de Roska, am găsit spitalul unde s-a născut... și în treacăt spunînd, și pe dumneavoastră, dragă doamnă Szantó. Dar de la spital, parcă a înghițit-o pămîntul pe Cecilia. Nici măcar nu bănuți pe unde ar putea trăi?

Roska Erzsébet îl privea cu o față neclintită pe ofițerul de poliție. Clătină încet din cap.

— Îți stă mintea-n loc!... N-aș fi crezut că Mitzi asta să mai facă surprize și după moartea ei!

Priviră amîndoi în gol. Roska Erzsébet îngîndurată, căpitanul cu reală amărăciune.

— Eh. Vă mulțumesc, rosti ultimul ridicîndu-se în picioare. Și nu vă supărați că v-am răpit din timpul atît de prețios.

— O, nicio supărare, zise Roska Erzsébet sculîndu-se și ea cu o expresie mult mai simpatcă pe față. Îmi pare într-adevăr rău că nu v-am putut ajuta. Știți... părinții mei au fost gospodari săraci într-o comună. La Jánoshida. Pe Mitzi au luat-o așa, de suflet, de undeva prin Liga Națională. Apoi, după ce a fugit de la noi și și-a luat zborul, familia n-a mai vrut să audă de ea... Știți cum e, doar...

Kovács dădu din cap afirmativ.

— Da. Așa a fost atunci. Dar, întâmplător... nu știți cine erau adevărații părinți ai lui Mitzi? Unde s-a născut?

— Habar n-am. Tata da, el absolut sigur știa. Dar... unde-i el acum!?

— Înțeleg. Sărut-mîna. Și încă o dată scuze!

— N-aveți pentru ce. La revedere!...

După ce îl conduse pe Kovács și încuie ușa, Roska Erzsébet se întoarse în hol și se rezemă de masă. Aerul îi țîșni printre dinți șuierînd.

— Sssshiii, ce vicleni sînteți, dumnezeii voștri!... Răsufă adînc și privind telefonul şușoti: Mitzi, Mitzi, ce nas ai!...

JOI, ORA 9 ȘI 56 DE MINUTE

Halmos Cecilia deschise ochii și privirile îi căzură asupra unui lavoar mare de tablă. În lavoar se afla Sanyi și o privea pe ea trist, lingîndu-se pe bot cu lipăituri slabe. Privirile Ceciliei alunecară mai sus pe perete și se opriră asupra rozetei unui duș. Fata se cutremură și se uită în jur.

Ședea pe un scaun scund, împletit din papură, în colțul unei încăperi strîmte, căptușită pe o lungime de doi-trei metri cu teracotă albă, crăpată și ciobită. La stînga ei, chiar în apropiere, un mîner de closet. Încheieturile mîinilor ei erau legate cu sfoară subțire, brațele îi erau trecute pe după capacul ridicat al veceului, așa fel încît – fără a fi insuportabil pentru trup – alcătuia o înlănțuire solidă cu capacul de lemn. Cecilia trase adînc aer în piept și țipă cît putu.

Se auziră pași. În partea opusă dușului primitiv, apăru în ușa bărbatul în geacă de piele, cu fața absentă, marcată de oboseală. Încrucișîndu-și mîinile pe piept, se rezemă cu umărul de tocul ușii.

— Nu-ți chinui coardele vocale, spuse calm. Ești pe un teren mocirlos, părăsit. Nu există nicio așezare pe aproape, și la cîteva sute de metri jur-împrejur nu sînt decît vile de vară.

— Și de asta m-ai legat de closet ca pe un cîine?

— Te-am legat din două motive. Primul, că trebuie să plec, al doilea, în caz de nevoie să-l poți folosi, chiar dacă cu oarecare dificultate.

Cecilia dădu din cap.

— Practic.

— Da. Deși, ce-i drept, nici pe departe estetic. Dar n-am avut de ales. Și toată treaba asta n-are să dureze mai mult de câteva ceasuri.

Tăcură. Cecilia îl studie din cap pînă-n picioare pe Simon.

— Mai devreme ziceam că dumneata ești un găinar mărunt.

— Și că sînt nebun, rosti Simon dînd afirmativ din cap. Dar mai tîrziu ai retractat asta.

— Le retractez pe amîndouă. Dumneata ești un monstru comun. O bestie.

Simon zîmbi șters.

— Cu toate că nu știi încă tot.

— Mi-e de ajuns cît știu, cîte s-au întîmplat pînă acum. Dumneata ești în stare de orice.

— Asta chiar o crezi, sau e doar o figură de stil?

— O cred, zise Cecilia sumbru. Ba mai mult, o știu.

Bărbatul dădu iar din cap.

— Asta îți ușurează treaba. În sensul că trebuie să-ți comunic câteva lucruri pe care aș dori să le iei în serios. E în folosul amîndurora să mă crezi că nu glumesc.

— Ai demonstrat-o de-ajuns. Treci la obiect. Ce vrei să faci aici cu mine?

— Nimic. Ai să șezi aici unde ești. Iar în caz că mă întorc, ori îți dau drumul...

— Ori?

Simon rosti indiferent, încet:

— Ori te omor.

Tăcură. Cecilia își privea vârful cizmei, cu ochii vag mirați. Tot bărbatul vorbi:

— E în interesul dumitale, așa cum îți spun, e în interesul existenței dumitale să colaborezi cu mine în aceste câteva ceasuri.

— Cum să colaborez cînd dumneata pleci?! Și pur și simplu: cu ce scop să colaborăm?

Bărbatul se uită la cîine.

— Duc cîinele la mama dumitale, zise în loc de răspuns.

— Dar nu pentru a-ți păstra obrazul, nu? Ci ca să pui pe tapet noua dumitale pretenție.

— Bați cîmpii, Cecilia. Pretenția mea o pot discuta cu ea și fără Sanyi. Nu trebuie să-l duc nici pentru „obrazul” meu, de vreme ce n-am luat banii: sînt tot acolo în poșeta dumitale.

Cecilia își întoarse capul spre dreapta, unde arăta Simon, la poșeta așezată lîngă perete.

— Așadar urmează un nou act. Cît vrei să ceri în schimbul meu?

Simon dădu din cap.

— Ăsta-i primul punct, la care trebuie să colaborăm. Încearcă să fii sinceră pe cît poți. Și eu voi fi. De pildă, am să-ți spun că nu știu la cît se ridică suma maximă pe care o pot cere de la mama dumitale. Suma de care poate dispune în cel mai scurt timp. Iată motivul pentru care numai dumneata poți hotărî suma respectivă.

Cecilia rîse fără voia ei.

— Ciudat hoț ești dumneata! Adică victima să decidă cantitatea atrocității?

— Dacă n-o faci, Cecilia, am să cer două milioane și nu mă interesează dacă aveți sau nu posibilitatea să-mi plătiți. Mă înțelegeți, nu?

Privirea lui Simon avea ceva foarte serios și încă un amănunt care o făcu pe fată să încremenească.

— Păi, cum să nu! spuse încet. Pur și simplu... mă condamni la moarte... la moarte prin înfometare. Fascinant.

— Așa găsești?

— De ce nu?! În sfârșit am văzut un ticălos inteligent, hotărît să facă orice.

— Și care nu are ce pierde, adăugă Simon apatic. Așadar, cât?...

Un timp Cecilia tăcu.

— Poate că mama ar izbuti să strângă... să zicem vreo două sute de mii.

Simon se întoarse și ieși, Vocea i se auzi din cealaltă încăpere, care nu se vedea.

— Văd că dumneata, Cecilia, nu vrei să mă ajuți!

Se întoarse ținând în mână o bucată de frînghie, asemănătoare celei înfășurate pe încheieturile mâinilor fetei. Se aplecă spre cîine, îi legă funia de zgardă.

— Cinci sute... – rosti fata privindu-l îngrijorată pe străin, care se îndreptă. Și se uită la el.

Apoi la cîine.

— Ei, hai să mergem, Sanyi, zise încet bărbatul.

Sanyi se întinse puțin răsuflînd greu, apoi ieși din lighean. Îl urmă pe Simon.

De afară se auzi scîrțîitul unei uși. Cecilia simți la genunchi pala unui curent rece; abia atunci își dădu seama că locuința era încălzită; după miros, părea încălzită cu gaz. Ușa nevăzută se închise. După o scurtă pauză Simon se întoarse, în mână cu un magnetofon portativ. La aparat era montat un microfon cu fir.

— Cu asta îi vei comunica mamei dumitale. Cu butonul microfonului pui în mișcare caseta și, fără să scoți o vorbă despre mine sau împrejurările în care te afli, îi comunici că ești prizoniera mea... Bărbatul se aplecă puțin înainte și o privi țintă. Iar dacă nu plătește, te omor fără nicio ezitare.

În ochii Ceciliei se ivi iar mirarea de adineauri. Buzele îi pâliră ușor.

— Bine... Dă-l încoa.

Simon scutură din cap.

— Întîi suma!

— Cinci sute, spuse încet Cecilia, palidă.

Simon își lăsa neputincios în jos mîna în care ținea aparatul. Rămase o clipă așa, apoi se întoarse, puse magnetofonul lîngă perete și ieși din casă.

— DĂ-I DRUMUL, GYETVAI! ZISE CĂPITANUL KOVÁCS, DUPĂ ce își atîrnă în cuier pălăria și pardesiul.

Tînărul și tăcutul agent, ce fuma aproape țigară după țigară, apăsă pe butonul magnetofonului. Din microfon se auzi un păcănit, apoi o voce seacă, nervoasă, de femeie.

„Servus! Te sun a treia oară. Ce dracu! Ești trează?”

„Nu dormeam”, răspunse un glas calm, emfatic.

Kovács ascultă atent toată imprimarea. Apoi întrebă:

— Deci, spuneți că a vorbit din Piața Moscova?

— Da, răspunse Körösi. Am găsit și cabina telefonică.

— Numai cea care a telefonat nu e!

— A vorbit foarte scurt.

— Madam Szantó?...

— Ea n-a sunat la nimeni. Cel puțin pînă acum.

— N-o să sune nici de-acum încolo, spuse Kovács cu maliție. Doar dacă n-a luat de bună povestea aia cu moștenirea, ceea ce, sincer să fiu, consider că e exclus. Derulează banda și mai pune-o o dată.

Bărbatul aflat lîngă magnetofon răsuci butonul.

„...Erzsi! S-ar putea să dăm de bucluc! Nu-i sigur, dar nu vreau să risc nimic. Din clipa asta nu mă mai suna și nu mă căuta, pînă nu mă prezint eu!...”.

După ce ascultă toată imprimarea, Kovács făcu un semn să mai repete sfîrșitul.

Magnetofonul:

„...pînă nu mă prezint eu! Ai reținut?”.

„Da”, spuse glasul cel rigid.

„Oricine s-ar interesa nu mă cunoști – e valabilă versiunea veche! Si-acum, închide aparatul!”. Apoi „clic”-ul.

Kovács se plimba agitat.

— Cine Dumnezeu le-a pus în gardă? Cum spunea? „Nu-i sigur, dar s-ar putea să dăm de bucluc, Erzsi”. Simt că înnebunesc. Habar n-avem cine-i, nici n-am început să țesem plasa în jurul respectivului și, poftim, ea știe deja că e „bocluc” și o atenționează pe soru-sa! Înnebunesc. Vorbesc serios! Știți cine era? Știți al cui glas l-ați auzit?

Cei doi bărbați tineri nu știau.

— Glasul lui Roska Mitzi, care poate-i cea mai rafinată delincvență din țara asta!... Dar de unde dracu a mirosit, afurisita?!

Plutonierul Gyetvai, căruia îi atîrna o țigară pe buza de jos, interveni pe neașteptate:

— De la Simon József!

Kovács întoarse capul spre el.

— Simon?... Ce vrei să zici cu asta?

— Simon – reluă plutonierul scoțînd țigara din gură – a descoperit incognito-ul lui Roska Mitzi și acum o șantajează.

— Îndrăzneță teorie! Foarte îndrăzneță!... Kovács se gîndi cîteva clipe. Pe ce-ți bazezi presupunerea că a făcut-o tocmai Simon?

— Cine altul? notă Körösi.

— Îți spun. De pildă, s-a răsîndit printre taximetriști vestea că le căutam pe cele două hoațe. Zvonul a ajuns și la Roska Mitzi, și ea, care știe că jefuindu-l pe șofer au făcut o mare greșeală, s-a izolat de Roska Erzsébet, ca nu cumva prin

ea să-i dăm de urmă. Toată teoria asta se bazează pe aceleași argumente ca și versiunea cu Simon, Gyetvai. Bineînțeles, nimic nu-i exclus din capul locului, tovarășe Körösi!

— Da.

— Vezi cum am putea pune sub observație și telefonul lui Simon. Pe madam Szantó cine-o ține sub ochi?

— Avem un om acolo, la locuința ei.

— Vă cer să-mi raportați fiecă mișcare! Percheziția casei și confruntarea cu reclamanții le facem mai încolo, dacă o găsim și pe soru-sa...

Se auzi telefonul. Căpitanul ridică receptorul.

— Kovács la telefon!

— Aici Somogyi...

— Nu-i o firmă rea. Ei, care-i situația?

— Dacă-mi permiteți, am făcut un pas mare. Spre certitudine. Am căutat sfatul din Jánoshida și i-am rugat să cerceteze prin actele vechii primării registrul stării civile în care a fost înscrisă Roska Mária, poate e consemnată acolo proveniența ei.

— Și?

— Primăria a ars în toamna lui '44 cu prilejul unui bombardament.

Kovács scoase un geamăt.

— Nu mă înnebuni. Ce fel de „certitudine”-i asta?

— Păi e, din moment ce acum e aproape sigur că nu-ți pot fi de folos cu proveniența lui Roska-Részvét Mitzi. Asta-i!

— Rău, foarte rău, Péter.

— De ce?

— Pentru că e „aproape sigur” că Roska Mária e aici, acasă, și trăiește pe numele ei original.

— Să-ți stea mintea-n loc! Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pe de o parte după ceea ce la case mai mari îi zice fler, pe de alta pentru că e evident. Ia gîndește-te: în locul ei a

fugit din țară altă persoană, și asta m-ar pune pe foc. Putea pleca fără antecedente penale, cu patalamaua curată. Ce putea fi mai normal decît să trăiască cu numele ei de origine, dat uitării?

— De pildă să trăiască cu numele persoanei care a plecat în locul ei!

— Așa zici tu. Dar e mult prea romantic. Cine a plecat în locul ei își avea rudele sale, mediul înconjurător unde-a locuit, or astea fac aproape imposibil un schimb de persoane. Nu, Péter, mie îmi trebuie numele de origine. Și dacă ea a izbutit să și-l afle, atunci trebuie să-i dăm de capăt și noi.

— E absurd. Autoritățile de la sfat ori au păstrat actele vechi, ori ba. Și acolo unde s-au păstrat, au făcut-o doar pe un răstimp de zece-douăzeci de ani. Fără a mai vorbi de amănuntul că habar n-am ce nume să caut. Spune-mi, ce-aș putea face?

— Ai să găsești tu ceva, Péter. Te cunosc.

— Nicio speranță, zise letargic Somogyi.

— Omul cît trăiește speră, zise Kovács în loc de la revedere, și puse receptorul în furcă.

VĂDUVA HALMOS VIKTORNÉ, NĂSCUTĂ SCHUSZTER JOLÁN, umbla de colo-colo fumînd prin sufrageria de la parterul casei. Fața ei nefardată, asprită de ani, era palidă, din cînd în cînd își netezea spre spate părul încărunțit, tuns scurt. Pe trupul slab dar bățos, bărbătesc, purta un pulover negru și pantaloni de catifea reiată. Cînd sună telefonul, turti țigara în scrumiera de bronz plină de mucuri și porni în grabă spre aparatul aflat lîngă ușa cu două canaturi ce dădea spre terasă. Ridică receptorul; pe fața ei se oglindea bucurie amestecată cu teamă.

— Da!

După o scurtă pauză auzi glasul Ceciliei.

— Mamă, ascultă-mă și nu mă întrerupe!... S-a întâmplat ceva groaznic, trebuie să-i dai omului ăstaia ce-ți cere! Altfel mă omoară... Știu că are s-o facă, mamă, am văzut... – glasul Ceciliei amuți. Sînt prizoniera lui, nu-ți pot explica nimic. Trebuie să-i plătești suma pe care ți-o cere, mamă, înțelegi?!...

Brusc se lăsa liniște.

— Cecilia!... Madam Halmos era răgușită. Cecilia, unde ești? Alo?... Cecilia!

Deodată răsună înfundat un glas bărbătesc calm:

— Ați auzit o imprimare pe bandă de magnetofon. Putem să ne continuăm taclalele, madam Halmos.

Glasul se opri așteptînd. Neprimind răspuns, continuă:

— Proporțional cu timpul scurs și cu sporirea pericolului, pretenția mea s-a ridicat la... un milion. E o sumă pe care o puteți onora fără impedimente, madam Halmos. Și dacă nu vă cramponați mai departe, nu va fi nici cu un sfanț mai mare. Dar să nu vă cramponați. E în interesul Ceciliei. Mă ascultați?

Madam Halmos rosti un „da” răgușit.

— Mai departe! continuă glasul. Dacă s-ar amesteca poliția în afacerea asta, indiferent că plătiți sau nu banii... îi iau gîtul fetei! La nevoie am să împrăștii iluziile pe care vi le-ați putea face că n-am s-o lichidez.

Legătura se întrerupse. Un timp, madam Halmos mai ținu receptorul la ureche, apoi îl lăsa încet în jos. Privi afară în grădină, strîngînd tare receptorul, din care se auzi un pîrîit, apoi sunetul de liber. Madam Halmos îl puse încet în furcă.

Se întoarse. Cu pași nesiguri, se duse la masa mare, de stejar, din mijloc. Luă un pachet de țigări Kent și o brichetă de metal auriu. Scoase o țigară. O privi îndelung, apoi o azvîrli pe masă și se întoarse grăbită la telefon.

Formă febril, hotărîtă, cele două numere...

. . .

KOWARSKI MONTĂ LA LOC CAPACUL DISTRIBUITORULUI, ÎI făcu semn ajutorului ce stătea lângă volan îmbrăcat în salopetă. Motorul Volvo-ului porni cu un singur bîrîit slab. Kowarski ascultă un timp torsul discret. Mulțumit, lăsă jos capota.

— Ia scoate-o afară! îi spuse ajutorului.

Ajutorul se așeză la volan, motorul bîrîi tare. Automobilul galben-muștar, proaspăt lăcuit, țîșni afară din garajul modern, de beton și sticlă. Kowarski privi după el ștergîndu-și mîinile mînjite de ulei. Al doilea ajutor, care stătuse în cealaltă parte a mașinii, se apropie. Rînjea.

— Nici mama-mamii proprietarului n-ar mai recunoaște-o!

În biroul din fundul clădirii de beton sună telefonul. Kowarski puse cîrpa de șters în mîna tînărului.

— Vopsiți o dată portiera Mercedesului! Tipul îmi tot dă la telefoane de mi-a ajuns pînă-n gît!

Merse la birou și ridică receptorul.

— Kowarski la telefon!

— Sînt Simon, se auzi în receptor. Mașina sosește ceva mai tîrziu decît o așteptam. Așa, cam pe la unu și jumătate.

— Aha... Kowarski se adînci în gînduri. Dar n-ai vreo încurcătură?

— Absolut niciuna.

— Bine. Altceva?

— Da. Ai avea chef de-o mică escapadă la restaurantul Gresham? Cred că o pot onora destul de bine.

Kowarski înălță sprîncenele. Se gîndi iar.

— Bine. Dar de ce tocmai la Gresham?

— Pentru că întîmplător vorbesc de la Gresham.

Kowarski își consultă ceasul.

— Acum e zece și treizeci. În trei sferturi de oră pot fi acolo.

— Excelent! Te aștept.

Kowarski puse receptorul în furcă.

SIMON AGĂȚĂ RECEPTORUL ȘI IEȘI REPEDE ÎN PARCAJUL larg. Deschise portiera Ladei, scoase de pe canapea coletul împachetat în hîrtie, închise la loc portiera din spate. Se întoarse, se duse la mașina roșie Opel Manta, introduse cheia în broască, deschise portiera. Pachetul îl așeză pe scaunul din față dreapta. Se urcă la volan, ambală și porni.

Coti ieșind pe partea carosabilă și goni tare spre podul aflat în partea opusă a parcajului.

KOVÁCS UMBLA AGITAT DE COLO-COLO PRIN ÎNCĂPERE, CA un animal de pradă în cușcă. Gyetvai stătea rezemat de un birou, cu țigara fumegîndu-i în colțul gurii. De cîte ori trecea prin fața lui, căpitanul cel scund întorcea fața în altă parte. Deodată se răsuci pe călcîie.

— Spune-mi, cum faci de nu te intoxici cu atîta fum?... Nu, n-o stinge! adăugă văzînd că tînărul își scoate țigara din gură. V-am mai spus că nu mă deranjează. Pur și simplu sînt curios să știu cum îl poți suporta.

— Omul se poate obișnui cu orice, zise Gyetvai și vîrî iar țigara în gură.

— Asta sună ca pronunțarea unei sentințe, zise căpitanul continuîndu-și plimbarea. Hm... Oare ce păcat ai săvîrșit ca să suporti o asemenea pedeapsă? Cît la sută din energie îți ia, pentru a compensa tortura asta? Poate fi calculată chestia asta?... Hm. Ar fi interesant.

Kovács continuă să se plimbe. Apoi reluă:

— Nu mă înțelege greșit, nu fac parte dintre nefumătorii sîcîitori; cum ai putut observa, nu spun nimic nici cînd poți tăia fumul de-aici cu cuțitul. Doar că... îmi pare rău de dumneata.

Kovács amuți, apoi își reluă meditațiile:

— Odată am citit undeva că, după opinia unui american habotnic, și fumatul este una dintre loviturile colective ale sorții asupra omenirii, pe care le-au presărat pe Pămînt farfuriile UFO sau ce-or fi. Potrivit acestei fantasmagorii, nu noi am descoperit nicotina, ci ne-a fost plantată de undeva de aiurea, ca un virus... Problema e, opina individul, doar dacă a fost adusă cu intenții dușmănoase sau numai ca experiment și dacă îi putem supraviețui. Tipul a mers pînă la a susține că supraviețuirea întregii omeniri depinde de faptul dacă e capabilă să renunțe sau nu la această autootrăvire... Păi nu e o idee nebunească?

— Poate că nici nu e chiar atît de nebunească, opina Gyetvai scoțînd iar țigara și scuturînd-o de marginea scrumierei.

— Ba eu o găsesc destul de stranie, reflectă căpitanul. Adică, absolut tot să depindă de o tîmpenie, de problema dacă de azi înainte aprind sau nu țigara... Ridică din umeri și își continuă plimbarea.

Tăcură. Gyetvai turti în scrumieră țigara arsă pe jumătate.

— Tovarășe căpitan, n-ar trebui totuși să fie confrunțați Simon cu madam Szantó?

— Ce-am realiza cu asta? Femeia va declara că nu l-a văzut în viața ei pe Simon și nici taxiul său. Iar dacă Simon le-ar șantaja într-adevăr pe ea și pe soră-sa, ar fi cu atît mai rău. S-ar uita unul la altul ca vițelul pe poarta nouă. Iar dacă ne-am apuca să-l tragem de limbă...

— Ne-ar răspunde: domnilor, vă bubuie mintea. Gyetvai dădu afirmativ din cap. Așa e... nu putem face nimic.

— Ceva putem totuși să facem, fir-ar să fie. Îi putem telefona lui Somogyi, să ne spună dacă nu are niscăi vești noi.

Gyetvai ridică unul dintre receptoare, formă numărul. Kovács se plimba agitat. Gyetvai îl solicită pe locotenent, apoi după o scurtă pauză puse receptorul în furcă.

— Locotenentul Somogyi nu e acasă. N-a lăsat vorbă unde s-a dus.

Kovács se uită la Gyetvai și rosti disperat:

— Mă lasă baltă cei mai buni prieteni!

JOI, ORA 11 ȘI 15 MINUTE

— **E**i, despre ce e vorba? întrebă Kowarski după ce dădu mîna cu el și îl pofti să șadă.

Simon puse pe masă o hîrtie.

— Despre asta.

Kowarski cercetă actul.

— Dealul Ūröm... – citi cu glas tare. Strada Rîndunelor doi... Da. Îl împinse în fața lui Simon. E un teren pentru locuit vara.

— Exact. Cu mașina faci zece minute din Óbuda pînă acolo.

— Ce are pe el?

— O căsuță dărăpănată.

— Și ce-i cu ea?

— Ți-o dăruiesc.

Kowarski se uită la Simon, apoi clătină din cap și privi în jur.

— Se poate bea o cafea aici?

— Cafeaua vine îndată... Simon își aprinse o țigară. Și ca să revin în sfîrșit la obiect: te-am chemat aici, pentru că darul meu nu e cu totul gratis.

— Mi-am închipuit. Cît vrei?...

— O semnătură. Pe acest contract de vânzare-cumpărare. Simon scoase de sub prima foaie o a doua. Kowarski o studie și pe aceasta.

— E puțin îngălbenită și asta, zise. Semnată de martori, proprietar, prețul de cumpărare necompletat. Normal. Reglementar. Ce sumă trecem?...

— Șase sute de mii, zise Simon.

Kowarski îl privi pe Simon și fluieră lung.

— Frumos. Văd că a urcat de ieri pînă azi! Dar nu pricep un singur lucru. Dacă ai nevoie de acte justificative pentru niște bani, de ce nu cumperi cupoane de toto sau loto? Așa ai acoperire pentru cel puțin cîteva milioane.

— De unde naiba să cumpăr?

Kowarski oftă. Așteptă pînă cînd băiatul cu lavalieră ajunsese la masă și servi cafelele, apoi zise:

— Dacă în viitor mai ai probleme din astea, spune-mi mie! Ți-aș putea aranja și acum. Ridică încet ceașca.

— Cum? Știi cine vor fi cîștigătorii la tragerea săptămînală?

— Nu. Kowarski suflă în cafea. Doar atît: cui trebuie să-i telefonezi... Sorbi din cafea, apoi adăugă privind-l pe Simon drept în ochi: Așa merge treaba, prietene!

Simon făcu un gest de refuz.

— Nu-i bine.

— De ce? Tot ai ieși mai ieftin decît să fituiești terenul ăla, nu crezi?

— Nu-l fituiesc. Ți-l dau ție.

— Dar de ce? se miră iar Kowarski.

— Pentru că nu vreau să-l mai țin. Simon se lăsă pe spate obosit. E un loc blestemat... pe o stîncă. Nu l-ar cumpăra nimeni. Panorama, ce-i drept, e frumoasă, dar e un fel de... cuib de vulturi. Întins, arid... Nu vreau să-l cumpăr. L-ar moșteni fiu-meu.

— Numai că, legal, eu n-am dreptul la două locuințe de vară.

Simon se holbă cu gura căscată la Kowarski. Dezumflat, începu să adune actele. Kowarski izbucni în râs.

— Am glumit. Eu, domnule, numai cînd aud de locuințe da vară, mă ia cu frig! Îmi petrec concediile în hoteluri. Tocmai de asta habar n-am ce-aș putea face cu terenul ăla al tău?

— Nu te costă niciun sfanț și îl poți revinde altuia.

— Cui? Tu însuți zici că nu l-ar vrea nimeni.

— Azi încă nu. Dar cînd oamenii se vor plictisi să-și tot sape ca niște cîrțițe găuri în pămînt, în văi, o să-i apuce dorul să privească de sus, ceva mai departe...

— Ca vulturii? Kowarski se uită straniu, pătrunzător la Simon.

— Nu. Doar ca niște ființe care-ar dori să zboare.

Simon împături hîrțiile și le băgă în buzunar.

— Așadar?... Primești cadoul meu?

Kowarski nu se grăbi să răspundă.

— Continui să nu pricep ce sfîrșială am din afacerea asta. Judecînd după cele spuse pînă acum, nu văd decît riscul. Cum de ai brusc o sumă atît de mare?

Simon ridică sprîncenele. Kowarski dădu din mîină.

— N-a fost decît o remarcă idioată. Nu mă interesează deloc! Dar afacerea-i afacere și riscurile...

— Riscuri.

— Care nu mă încîntă, adăugă Kowarski.

— Ca de altfel pe nimeni. Simon zîmbi și își așeză palmele pe masă. E-n regulă. Supralicitez cu oferta următoare: O Lada o mie trei sute bine întreținută, după-masă la unu și jumătate. Gratis și scutită de taxe.

— Și... dacă mi se pare puțin?

— În fond nu mi-ar păsa, rîse Simon. În cazul ăsta n-ar

trebui s-o fur de la locul ei. E și asta destul de riscant, ca întotdeauna cînd... Zi și tu, ar rămîne la stăpînul ei.

Zîmbi și Kowarski, clătîinînd din cap.

— Nu *așa* ne-am înțeles!

— Ai dreptate. Simon se ridică. Numai că a intervenit o situație nouă, iar Lada aia nu-mi mai trebuie. Cît ți-o trebui ție, numai tu poți judeca. Mă întorc imediat.

Simon ieși în vestibul. Luă receptorul și formă un număr. După ce se prezentă madam Halmos, lipindu-și palma de microfon, îi spuse:

— Opelul e parcat cu o stradă mai în jos, la colț. Cîinele-i acolo, înăuntru. Cheile în port-mănuși.

Apăsă pe clapă, puse receptorul la loc în furcă. Se întoarse în salon și se așeză la masă față în față cu Kowarski, care aștepta cu bărbia rezemată în palme.

— Nu mult înainte de a sosi tu, am vorbit cu notarul public. Nu există niciun impediment pentru încheierea tranzacției și după-masă la două ne poate primi. Ei, ce zici?...

Kowarski zăbovi, apoi dădu din cap, cu răceală.

— S-a făcut.

MAGNETOFONUL SE DERULĂ CIRIPIND, APOI SE OPRI.

Răsună vocea:

„Opelul e parcat cu o stradă mai în jos, la colț. Cîinele-i acolo, înăuntru. Cheia e în port-mănuși”.

Telefonul începu iar să sune. Urmăritorul cu sprîncene stufoase ridică receptorul și răspunse. Ascultă, apoi îl puse jos.

— Mai aveți o cheie de la mașină? o întrebă pe doamna Halmos întorcîndu-se spre ea.

— Da, în buzunarul pardesiului.

— Vă rog să vă îmbrăcați pardesiul și să veniți.

Doamna Halmos se supuse. Ieși din casă împreună cu cei doi urmăritori. În stradă stătea o mașină a poliției, lângă ea doi polițiști în uniformă, al treilea în mașină.

— Vino cu noi! îi spuse unuia dintre ei urmăritorul cu sprâncene stufoase.

Porniră pe stradă. Când ajunseră în apropierea Opelului parcat cu spatele spre ei, urmăritorul, care se prezentase sub numele de locotenent-major Siska, întinse palma spre doamna Halmos.

— Dați-mi cheile.

La prima vedere, Opelul părea gol. Siska deschise portiera din dreptul volanului, privi înăuntru, apoi îi făcu semn doamnei Halmos.

— Ăsta-i câinele?

Cadavrul lui Sanyi zăcea pe carpeta din dreptul scaunului din față-dreapta. Madam Halmos scoase un geamăt surd și întorcându-se pe loc, se rezemă de portiera din spate. Celălalt urmăritor se uită înăuntru prin geamul dinspre carosabil.

— Nu sînt urme de sînge, zise și reveni pe trotuar. Se pare că i-au frînt șira spinării.

— Anunțați că pot veni tehnicienii! spuse Siska întorcându-se spre polițistul în uniformă în timp ce închise portiera. Asta s-o dați lor!

— Am înțeles. Polițistul în uniformă preluă cheia și întoarse capul înspre mașina poliției.

— Să mergem, doamnă! zise Siska punînd ușor mîna pe umărul femeii.

Se întoarseră în casă.

— Ascultați, vă rog, ce vă spun, începu locotenentul după ce madam Halmos se așezase cu palton cu tot în fotoliu și își aprinsese palidă o țigară. E de presupus că făptașul va telefona iar, foarte curînd. Vă spun ce trebuie să faceți, doamnă. Când vă fac semn, ridicați receptorul. Lungiți

discuția cît puteți mai mult. Încercați să legați o conversație cu el. Tocmiți-vă...

— Nu-mi cereți asta! izbucni madam Halmos. Nu vă dați seama ce monstru e. O să închidă telefonul și... și o omoară...

— Vă rog să înțelegeți odată ceva – făptașul nu are niciun interes s-o facă. În primul rînd vrea bani. Bine-nțeles cu orice preț, și nu-i exclus să fie în stare într-adevăr să meargă pînă acolo, dar din experiența noastră vă pot spune că așa ceva se întîmplă foarte rar. Să nu vă deruteze duritatea sa: e una dintre metodele cunoscute de a băga spaima în om. Vă repet, urmărește banii și nu să ucidă, ar fi contrar intereselor sale. Va telefona chiar de mai multe ori, doamnă, vă rog să mă credeți.

— Dumneata nu-l cunoști, repetă cu încăpăținare femeia. Nici nu-l interesează banii... Privi țintă în gol. Mă urăște.

Siska o privi pătrunzător pe madam Halmos.

— Vă urăște? Ce vă face să credeți asta, doamnă?

— O simt! O simt din vocea lui... Orice sumă ar fi, pentru el e mai important să mă distrugă. De parcă ar ști că în afară de Cecilia... n-am absolut pe nimeni în lumea asta... Pe nimeni.

Siska privea fața răscolită, răvășită a femeii.

— Trebuie să-mi spuneți, doamnă, pe ce vă întemeiați afirmația asta? De ce ar vrea să vă distrugă? Vă cunoaște cumva?

— Dacă l-aș cunoaște, v-aș spune cine e, ce gîndiți?!

— Eu la multe mă gîndesc, doamnă Halmos... Printre altele că e un vechi dușman pe care dumneavoastră l-ați uitat... sau ați făcut totul să-l uitați... a cărui amintire nu mai trăiește decît în subconștientul dumneavoastră... Vă rog foarte mult să vă gîndiți! Poate că-i vorba de așa ceva; vă rog să vă amintiți!

De data asta femeia îl privi drept în ochi pe Siska.

— Nu! Niciodată n-am avut dușmani... Vocea lui aspră de țî

se înfioară spinarea, stilul lui m-au făcut să simt că îmi poartă o ură teribilă. Știți cum mi-a spus? „Scîrbă împuțită”, așa mi-a spus.

— Mă rog, și asta conduce tot spre ceea se numeam intimidare.

— Nu. Putem urî pe cineva și fără să-l cunoaștem...

Se auzi sunînd telefonul. Madam Halmos se ridică palidă. Porni spre aparat. Siska însă i-o luă înainte, puse palma pe receptor.

— Mai așteptați!

— Lăsați-mă să vorbesc cu el! gîfii femeia. Vreau să-i dau banii!...

Siska se așează între ea și telefon. Al cincilea apel se întrerupse. Siska schimbă priviri semnificative cu manipulantul magnetofonului.

— La ce-a folosit asta?! întrebă doamna Halmos. O s-o ucidă pe fetița mea... De ce-ați făcut asta?

— Vrem să stabilim locul de unde vorbește, doamnă, în clipa asta am aflat dintr-un foc două lucruri importante. Primul, că așteaptă maximum cinci apeluri, al doilea: de unde vă telefonează. Și mai departe, ca urmare a acestora, e că nu l-au dibuit pe tip. Nu vă faceți griji, în cinci minute vă sună iar.

Așteptară. Siska se plimba cu brațele la spate.

— Ridicați receptorul abia după al patrulea apel! îi spuse femeii. Și încercați să trageți de timp cît puteți.

Madam Halmos privi în gol.

— Îi dau banii...

— Bineînțeles, trebuie să acceptați tot ce vă spune. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, încercați să ne dați o mîna de ajutor!

Așteptau. Apelul sosi după trei minute. Madam Halmos merse la aparat. Siska își lipi de ureche receptorul de rezervă pe care-l montaseră. După ce-l de-al patrulea apel, madam

Halmos ridică receptorul și îl duse încet la ureche.
Magnetofonul porni.

— Da.

— Răspunde și nu încerca să tragi de timp! rosti repede glasul aspru, estompat. Plătești sau nu?...

Vorbește!

— Da... Numai că... e mult prea mult. Nu s-ar putea să...
Madam Halmos aștepta.

— Ajunge! Te întreb pentru ultima oară: da sau nu?!

— Da.

Legătura se întrerupse brusc.

— A mers bine! zise Siska frecându-și palmele. Celălalt urmăritor derulă magnetofonul. Începură să asculte imprimarea. Sună telefonul, întrerupându-i.

— Da, rosti Siska în receptor.

Se auzi o voce:

— Cabină telefonică la Podul cu Lanțuri, pe malul din Pesta. Au pornit două automobile într-acolo... Așteaptă, acum mi se raportează!... Pauză, apoi vocea continuă: Nimic. A dispărut! În treizeci de secunde.

— Păi, vezi bine! Ce e cu tehnicienii?

— Au pornit de zece minute.

— Perfect. Stați pe fază! Siska puse jos receptorul.

Madam Halmos ședea zgribulită în fotoliu, înfășurată în palton. Așteptară. După câteva minute se auzi iar telefonul. Se pregătiră toți. Sunară cele patru apeluri.

Madam Halmos:

— Da.

— Pune banii într-o poșetă! răsună răspicat glasul. La ora treisprezece fix să fii cu Opelul în parcajul din piața Blaha Lujza și nu coborî pînă nu apar! Ai înțeles?

— Da.

Linia se întrerupse iar. Madam Halmos puse jos receptorul.

— N-am putut prelungi mai mult.

— Nu-i nimic. Vedem noi acuși ce-am realizat.

Banda porni. Tocmai terminau de ascultat imprimarea, când iar sună telefonul. Îl ridică locotenentul.

— Da.

— Cabină telefonică din pasajul dintre bulevardul József și strada Rákóczi... – începu vocea.

— Ce e?! Cum Dumnezeu a ajuns acolo într-un timp atât de scurt?!

— Din păcate n-am avut cum să-l depistăm, răspunse vocea. Pe deasupra, la ora asta pasajul e un furnicar de oameni și are cel puțin șase ieșiri, plus metroul. Au și ajuns acolo două mașini, dar...

— Deci, nicio speranță. Nu-i nimic, stați pe fază. Poate mai născocеște ceva.

— Nu cred. E profesionist.

— Așa ceva, zise Siska și puse receptorul în furcă. Se întoarse spre madam Halmos.

— Permiteți-mi încă o întrebare, doamnă...

Dar renunță; cineva suna la ușa principală. Intră un polițist:

— Tovarășe locotenent, vă raportează că tehnicienii cercetează mașina. În cinci minute sînt gata cu treaba.

— Mulțumesc.

Polițistul se retrase. Locotenentul continuă:

— V-aș întreba următorul lucru. De unde știa respectivul că dumneavoastră dispuneți de o asemenea sumă? De unde putea afla ce bunuri au rămas de la soțul dumneavoastră?

— De la fiică-mea.

— De la fiica dumneavoastră? Ați vrea să ne explicați mai în amănunt?

— La început n-am înțeles nici eu, răspunse madam Halmos și își înfășură și mai strâns paltonul pe trup. Dar de când l-am văzut pe Sanyi...

— Așa... Deci, cîinele. Credeți că Cecilia a fost martoră la moartea cîinelui?

— Da. Din faptul că a vorbit pe imprimarea aia.

— A amintit ceva despre cîine?

— Nu.

— Doar a făcut aluzie, nu?... Siska dădu din cap. Păi, sigur, individul vroia să amîne șocul ăsta pe mai tîrziu. Ceea ce, doamnă, e încă o dovadă că avem de-a face cu un vînător calculat, care urmărește în primul rînd intimidarea și banii dumneavoastră și nu altceva, adică ce vă gîndeați. Vă rog deci foarte mult să aveți încredere în noi. Faceți tot ce vă cere individul. Unde țineți banii?

— Firește, la bancă.

— Vă ducem noi acolo, nu trebuie să șofați. Vă aduce imediat cu mașina un om al nostru. Cînd terminați la bancă...

Sună telefonul. Se așezară repede, așteptînd pregătiți. După al treilea apel, Siska îi făcu semn femeii să ridice receptorul. Femeia se supuse.

— Alo!

— Fii atentă! În locul unde-am fost adineauri am văzut niște copoi. Nu uita ce ți-am spus. Dacă mă împiedic de ei, nimic n-o mai salvează pe fată, nici măcar dacă sînt înhățat! Moare acolo unde e!

Linia se întrerupse.

— Cacealma veche! zise Siska punînd jos receptorul de rezervă. Bine. Să așteptăm rezultatul.

Într-o jumătate de minut, telefonul sună iar. Se prezentă Siska. Vocea raportă:

— Cabina telefonică din Gara de Est, chiar în apropierea

metroului. Popîndăul o fi și ajuns de atunci jos cu scara rulantă. Mă dau bătut!

— Ești pesimist. Bine. Puteți să fumați o țigară. Acum n-are să mai telefoneze vreun ceas.

Siska puse jos receptorul. Se auzi soneria de la ușă. Intrară doi bărbați: unul în civil, celălalt în uniformă, pe umăr cu un aparat de fotografiat. Salutară, apoi cel în civil zise:

— Cîinele a murit acum vreun ceas și jumătate, două. A fost lovit în ceafă cu un obiect dur, pare-se o rangă de fier.

Madam Halmos își acoperi ochii cu un braț, fără să scoată un cuvînt.

— Nu sînt amprente digitale, interveni cel în uniformă. În schimb am descoperit urme proaspete de pămînt pe preșul din dreapta volanului. Și pe toate trei pedalele.

— Eh, în sfîrșit! exclamă Siska. Începusem să cred că nu va comite greșeli niciodată. Duceți probele la laborator! Altceva?

— Deocamdată nimic.

— Bine. Nu uitați să comparați urmele de pămînt găsite pe picioarele cîinelui cu cele de pe pedale.

— Păi, asta-i!... Pe picioarele cîinelui nu sînt niciun fel de urme de pămînt. Absolut nimic.

Siska mormăi surprins. Își consultă ceasul, apoi o privi pe madam Halmos.

— Mai sînt zece minute pînă la douăsprezece. Putem porni. Aveți o geantă potrivită pentru ținta noastră?

— Am o geantă-diplomat. A fost a soțului meu.

— E bună. Și nu uitați actele necesare. Vă așteptăm afară. Polițiștii ieșiră din casă.

JOI, ORA 12 ȘI 10 MINUTE

Simon porni în sus pe pantă cu maximum de viteză posibilă. Ținând motorul la cel mai înalt număr de turații optime, înaintă pînă cînd, pierzîndu-și inerția, automobilul încetini și roțile începură să patineze în noroiul lutos. Opri motorul, așeză schimbătorul de viteză într-a-ntîia, coborî și porni în sus spre casă.

Căsuța singuratică și dărăpănată era așezată pe marginea stîncii ce se înălța ieșind pînă puțin deasupra dealurilor. Înspre partea nordică, vîntul mușcase tencuiala aproape pînă la cărămidă. Unica fereastră dădea spre oraș; intrarea se deschidea spre hățișul ce acoperea dealul; într-acolo șerpuia cărarea pe care ajunsese sus Simon.

Descuie broasca cu o cheie ruginită de-a binelea; ușa se deschidea înspre un fel de odaie, în care în afara unui șezlong vechi, o masă cafenie și un birou tot cafeniu, două scaune și un radio arhaic, nu se mai afla nimic. La stîngă, în celălalt capăt, era o ușă ce dădea spre baie și toaletă, în colțul opus acesteia existînd o bucătărioară cît o cabină telefonică. Simon merse la ușa din stîngă.

Cecilia ședea cu ochii larg deschiși. Picioarele și le rețrăsese sub scaunul împletit, mîinile le avea legate pe piept.

Își trăsesese și capul între umeri, buzele îi erau ușor întredeschise și palide. Se priviră mutește cîteva secunde bune.

— Ai noroc. Mama dumitale s-a decis să plătească.

Simon se întoarse brusc și trecu iar în odaie. Acum, cînd fata nu-l mai putea vedea, pe față îi apărură o mare durere; gura i se deschise, își miji ochii. Se duse încet la fereastră. Privi spre oraș. Fața i se netezi iar, asprindu-se. Se uită la dreapta, apoi intră în bucătărie, unde se aflau două butelii de aragaz și un aragaz vechi, prăpădit. Cele două rozete ardeau cu foc mic, fără zgomot.

Simon cercetă cu privirile mica fereastră de aerisire, ușor crăpată, apoi se întoarse la fată și se opri în ușă.

— Fii atentă ce-ți spun. Mă întorc în oraș după bani. Mă pot întoarce abia la trei și jumătate, mai devreme nu. Încearcă să suporti pînă atunci situația asta blestemată! Și pînă atunci... — Simon privi într-afară spre odaie și își mușcă buza de jos. Iartă-mă...

Culoarea reveni în obrajii Ceciliei; ședea cu spinarea dreaptă, rezemată cu spatele de perete.

— Eu te iert... cu condiția să-mi aduci un pahar cu apă.

Simon ieși în bucătărie. Dintr-o cană de pe o poliță, turnă apă într-un pahar. Îl luă și-l duse fetei, punîndu-i-l în mînă. Fata bău apa. Simon preluă paharul și cercetă îndelung legăturile ce strîngeau încheieturile mîinilor ei.

— Mă taie foarte rău, zise Cecilia.

— Știu. Dar trebuie să suporti. Trebuie să înțelegi!... Acum nu mai e vorba de viața dumitale, ci... de a mea. Porni într-afară și repetă: De a mea!

Duse paharul în bucătărie, îl umplu iar și-l duse înapoi fetei. Îl așază jos, în fața ei.

— Dacă-l ridici cu grijă cu ambele picioare, îl poți lua în

mîină... În caz că ți se face iar sete. Nu cred că ți-ai putea întinde mîinile pînă aici...

— De ce te-ai întors? îl întrerupse Cecilia. Desigur, nu ca să-mi dai apă.

Simon se întoarse la ușă.

— M-am întors din două motive. Întîi, ca să-ți spun ceva, și al doilea, pentru că nu voiam să-ți mai fie frică. De altfel, nu sînt un sadic.

— Nimeni nu crede asta despre dumneata. Pe Sanyi l-ai omorît nu din sadism, ci pentru că ești un psihopat în stare de orice pentru a storce bani.

— Aici greșești. Nu e vorba de bani, ci de alte motive, cu totul altele. Iar astea nu interesează acum, totuși ți-l voi spune pe cel mai apropiat... De asta m-am și întors...

— Spune-mi-l. Sînt psiholoagă.

— Ce să înțeleg prin asta?

— Am terminat psihologia. Dar încă nu lucrez.

— Treaba pe care ți-o voi spune, n-are nicio legătură cu psihologia. Doar dacă nu are cu psihicul doamnei Halmos... Vocea lui Simon explodă: Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu știi că mama dumitale e cleptomană?!

Cecilia îl privea încruntată pe Simon.

— Nu.

— Atunci, ascultă. Ceea ce-ți spun acum, vei afla mai târziu și de la poliție. Vei afla de la ei, pentru că din clipa cînd am să-ți dau drumul și nu mai am niciun motiv să te țin prizonieră – chem poliția. Am să le aduc la cunoștință că vestita hoată periculoasă pe care o caută de atîta vreme nu e altcineva decît... madam Halmos.

Cecilia holbă ochii la bărbat.

— De ce te uiți așa la mine? Nu crezi ce-ți...

— Nu.

— Nu? Ce-ți imaginezi, de unde provin banii voștri?

— Tata a fost un avocat vestit. Cîştiga foarte bine.

— Totuşi, nu chiar atît de mult.

Cecilia lăsa capul în jos, gînditoare. Vorbi încet:

— Spune-mi, de ce-ai pornit războiul ăsta de răzbunare împotriva mamei?

— Pentru că... m-a furat... Şi nu oricum, ci pînă la ultima leţcaie. Am s-o pedepsesc atît cît îmi stă în putere. Dar nu pentru mine, Cecilia. Ci pentru toţi nenorociţii cărora le-a făcut ce mi-a făcut mie. Priveşte în jur. În mare, cam aşa arată şi locuinţa mea. Şi un om care trăieşte aşa... Dar nu. Dumnezeu nu ai cum să înţelegi asta.

Simon privi în gol. Tăceau. Se uită la fată. Faţa Cecilei era absentă, ochii i se îngustaseră. Două fuioare subţiri de lacrimi îi curgeau pe obraji.

— Trebuie să plec, zise Simon lăsîndu-şi capul în jos. Un singur lucru mi-a mai rămas să-ţi spun... o chestiune pur practică. Dacă pînă la trei şi jumătate nu mă întorc nici eu, nici altcineva...

— De ce nu te-ai întoarce?

— Să zicem că mă poate călca o maşină, zise Simon ridicînd din umeri. Şi în cazul ăsta nici Dumnezeu nu te-ar găsi aici. Aşa că, după trei şi jumătate apucă-te să rozi funia asta...

— Ce tot vorbeşti?!...

— Te rog să mă ascuţi pînă la sfîrşit! Nu e nimic de rîs în ceea ce-ţi spun. Butelia mai goală e montată la aragazul aprins. Nu ştiu cît gaz mai e în ea, dar mai ţine două-trei zile. Dacă rămîi aici aşa, o să mori repede de frig şi de foame. Funia asta e foarte tare, dar dacă îţi concentrezi toată voinţa, pînă mîine o dai gata. Broasca o ţine doar sfîntul duh, o încui numai ca să nu smulgă vîntul uşa. Dar toate astea ţi le spun numai în cazul cel mai rău. Mă întorc pînă la trei şi jumătate.

— Dumneata te gîndești întotdeauna la toate? Cecilia se uită în același punct spre care privise pînă atunci.

— Nu. Simon făcu o pauză. Adăugă: Numai de cînd trăiesc așa.

— Dar de ce trăiești așa?... Dumneata nu ești primitiv, dimpotrivă... De ce nu ne putem întîlni în împrejurări mai umane?... De ce se întîlnesc oamenii din ce în ce mai greu?

Simon tăcea. Acum, în sfîrșit, Cecilia se uită la el. Îl privi îndelung.

— De ce nu vrei altceva... ceva care să însemne mai mult, mai împlinit, decît...

Simon o întrerupse:

— E pentru prima oară în viața mea cînd fac o treabă întreagă, pînă la capăt.

Salută mut, dînd din cap, se desprinsese de lîngă tocul ușii și părăsi casa.

LOCOTENENTUL SISKA SE UITĂ LA OAMENII ALINIAȚI ÎN odaie și zise:

— Mașina numărul unu intră în parcaj la ora unu și un minut. Cine-o șofează?

— Eu, zise un tînar cu mustață.

— Tragi de timp cîteva minute; cotrobăi prin portbagaj, schimbi o vorbă cu paznicul parcajului, încui mașina etcetera, etcetera. Apoi, cu un pachet în mînă, părăsești locul. La ora unu și un sfert te întorci, iei totul de la început, apoi pleci. Cine-i cu mașina numărul doi?

Se prezentară doi bărbați.

— Sosiți la ora unu și cinci minute. Parcați ceva mai departe de Opel. Clientul coboară cu o sacoșă și intră în magazin. Șoferul îl așteaptă. Plecați de acolo la ora unu și zece. Mașina numărul trei?!...

— Aici, zise o voce.

— Sosești la ora unu și zece și faci același lucru ca numărul unu. La și un sfert pleci, iar la și douăzeci și cinci te întorci după mașină. Mașina patru!

Se prezentară o femeie și un bărbat.

— Faceți același lucru, ca perechea numărul doi. Sosiți la și douăzeci și plecați la și treizeci. Mașinile cinci și șase!

Se prezentară doi bărbați.

— Ajungeți unul la și treizeci, celălalt, la și treizeci și cinci. Trageți de timp, apoi plecați. La intervale de zece minute vă întoarceți după mașini. Cine mai e?

Se prezentară iar un bărbat și o femeie.

— Preluati mașinile numărul unu și doi și parcați la și treizeci, respectiv patruzeci. Dacă pînă atunci nu se întîmplă nimic, veți primi noi instrucțiuni U.R.H. Locul de parcare îl asigur eu cu o echipă specială. În clipa cînd cineva o cheamă sau preia geanta de la ea, cel care e programat pornește imediat în urmărire și raportează tot amănunțit.

— Și dacă-l pierde din ochi? întrebă unul.

— Pe cît posibil, să nu-l piardă. Dar să nu-l urmărească singur. Altă întrebare?...

Siska trecu în revistă fețele tuturor.

— Nu mai aveți... Dădu din cap. Preluati punctele de pornire!...

JOI, ORA 12 ȘI 59 DE MINUTE

O pelul coti pătrunzînd în parcajul înțesat de mașini. Madam Halmos se strecură într-un loc gol și opri motorul. Își plimbă privirile de jur-împrejur prin perimetrul larg, plin de forfotă. Geanta diplomat era așezată pe scaunul din dreapta ei. Madam Halmos își aprinse o țigară. Trecură cîteva minute.

Lîngă mașină apăru un paznic corpulent, cu mustăți. De gît îi atîrna o tașcă. Madam Halmos coborî geamul. Ochii bărbatului bătrîn exprimau o curiozitate hazlie.

— Săru' mîna! Cît stați?...

— Un ceas, zise madam Halmos și scoase bani mărunți.

Omul întinse mîna după piesele de doi forinți. Din palmă îi căzu în mașină un plic împăturit de două ori. Bărbatul miji ochii zîmbind.

— Mulțumesc frumos! Și parcare plăcută!...

Perforă biletul de parcare și îl aplică pe parbriz, sub ștergător.

Madam Halmos desfăcu plicul. Pe o jumătate de coală stătea scris cu un pix:

. . .

„ÎȚI URMĂRESC FIECARE MIȘCARE! DUPĂ CE CITEȘTI scrisoarea, pune-o în geantă, lîngă bani! Coboară cu geanta și nu încuia mașina! Ia repede metroul! Mergi trei stații înspre piața Örs vézer! Urcă sus și pornește pe jos tot în direcția pieții Örs vézer! Dacă pînă la metrou vorbești vreun cuvînt cu oricine, nu mai auzi niciodată nici de mine, nici de fica dumitale! E ultimul meu avertisment!”

MADAM HALMOS ÎȘI ROTI PRIVIRILE DISPERATĂ, PARCĂ cerînd ajutor. Vizavi de ea, în șirul de mașini de pe cealaltă parte, un tînăr brunet, mustăcios, în jachetă de sport, cotrobăia în portbagajul Jiguli-ului său. Încingînd o discuție veselă, destinsă, cu paznicul de parcaj. Pe trotuar circulau grăbiți, fiecare cu treburile lui, oameni cu fețe absente. Madam Halmos deschise geanta diplomat și introduse în ea cu un gest resemnat scrisoarea.

— FACI PE MIRONOSIȚA? O ÎNTREBĂ FALCĂ DE CAL ZIS ȘI Baronul pe fata cu fund lat ce stătea rezemată de un stîlp din pasajul subteran.. Doi puști în geacă și pantaloni de piele aflați în spatele lui pufniră în rîs. Dacă-ți cîntăm noi o liturghie, ți se-nmoaie și candelabrul, pungulița mea! Eu sînt Baronu’!

Ridicînd din umeri, fata se retrase cîțiva metri mai încolo. Baronul rîdea cu picioarele rășchirate și vru să pornească în pas de dans după ea, cînd o mîină i se lăsă pe umăr. Falcă de cal își smulse cu un gest scurt umărul de sub mîină și se răsuci din solduri.

În fața lui se afla un bărbat într-o scurtă neagră de piele, cu ochelari negri.

— Am două foițe pentru tine! zise încet. Treabă de un minut.

— Aha... Baronul îl măsură din cap pînă în picioare pe bărbatul tînăr. Atunci vinde-mi pe șest daraveaua. Eu sînt Baronu'!

Bărbatul îl trase pe Baron spre un loc mai ferit.

— E vorba de gagică mea. O urmărește bărbat-su! Peste cîteva minute coboară la metrou. Ar trebui să-l reții puțintel pe mocofan, să nu se poată urca după ea.

— Nu-ți face griji. Îl distrăm noi! Cum arată flegma?

— Poartă balonzaid. Ți-l arăt. Da' să nu-i faceți vreun rău!

— Pentru două foi?! N-am băut mătrăgună! Scoate ciocolata! Bărbatul îi dădu un sutar.

— Păi, asta-i doar o foaie, madam!

— Eu zic să nu mă iei chiar de tîmpit. Cealaltă, după!

Bărbatul își aruncă ochii acoperiți cu ochelari negri spre cei doi șmecherași în pantaloni de piele. Spune-le și lor, să știe despre ce-i vorba, apoi vino înapoi lîngă stîlpul ăsta!

MADAM HALMOS ÎNAINȚĂ CU PAȘI RIGIZI SPRE PASAJUL subteran. Văzu apropiindu-se dinspre stația autobuzului pe bărbatul înalt, în balonzaid, în mîină cu un ziar, așa cum fusese înțelegerea. Bărbatul veni foarte aproape de ea, pardesiul îi freca, în mers, umărul. Madam Halmos nu îndrăzni nici să crîcnească, își urmă drumul palidă.

Bărbatul în balonzaid mai merse cîteva pași, apoi se întoarse brusc, ca și cum ar fi așteptat autobuzul. Continuă să se plimbe; se uită iar în direcția de unde ar fi putut veni un autobuz, vîrî ziarul în buzunar, apoi cu pași tot mai repezi porni spre pasajul subteran.

Mergea la vreo douăzeci de pași în urma femeii cu geantă

diplomat. Ajungînd la trepte se apropie de ea. La cîțiva metri în fața sa cobora printre oamenii grăbiți un tînăr brunet, mustăcios, cu mîinile afundate în jacheta sport.

Femeia intră pe platforma de sus a metroului. Bărbatul în balonzaid lungi pașii s-o ajungă din urmă. Înainte de a pătrunde și el în platformă, îi tăie calea un tînăr cu mutră de cal. Pe gît i se bălăngănea un lanț mare, metalic, cu medalion, în gură îi atîrna o țigară.

— N-ai vrea să-mi oferi un foc, scumpișorule?

Bărbatul în balonzaid vru să-l ocolească pe necunoscut, dar acela, scoțîndu-și țigara din gură, sări în fața sa și începu să implore trăgîndu-se de lanț:

— Zău, doar un foculeț!... Hei, florica mea scumpă nu fugi, frumușico, un pupic și-atît, e tot ce doresc, amice...

Și continuă așa, dînd din clanță, dar bărbatul în balonzaid îl îmbrînci hotărît în lături, dezechilibrîndu-l însă în clipa aceea doi puști în haine de piele îl apucară între ei și împreună cu cel cu mutră de cal se înfipseră strîns în el, lipindu-l de grilajul ce delimita intrarea în metrou. Arătarea cu cap de cal îi șopti:

— Ce-i, frumosule, nu mă cunoști? Ai, bătrîne?

— Mă lăsați, sau nu? îi întrebă sec cel în balonzaid.

Monstrul se aplecă mai aproape și-i ceru celui în balonzaid să-i dea un pupic cu limba. Acesta îi luă brusc de ceafă pe cei doi tineri în geți și-i izbi cap în cap. Cei doi se dădură în spate împleticindu-se. Monstrul se retrase cu un salt și se repezi cu capul înainte în stomacul celui cu balonzaid. Icnind, bărbatul se izbi cu spatele de grilajul de fier, dar brațele sale lungi îl și înșfăcă de spinare pe monstru și îl ridicară în aer; picioarele Baronului pedaleau în aer. Umerii și capul monstrului bufniră în același timp pe dalele de piatră. Din acest avînt căzură amîndoi jos.

Îi înconjurară brusc cîțiva polițiști și civili apăruiți ca din

pământ. Cei trei vagabonzi se pomeniră cu cătușe la mâini. Doi polițiști îl ridicară pe Baron în picioare, iar un civil îi arse o palmă răsunătoare. Baronul își scutură năucit capul.

— Luați-i! porunci bărbatul în balonzaid scuturându-se de praf și își roti furios privirile asupra mulțimii adunate în jurul lor.

Madam Halmos se opri lângă ușa ce se închidea, uitându-se palidă la stația înțesată de oameni care începu să se îndepărteze. La două uși mai încolo, un tânăr mustăcios, cu jachetă sport, stătea rezemat, privind indiferent călătorii...

La a treia stație madam Halmos coborî din vagon. Porni spre scara rulantă. Mustăciosul – la vreo cincisprezece metri în urma ei. Mai aveau puțin pînă să ajungă sus, cînd mustăciosul scoase o antenă scurtă și vorbi ceva încet sub jachetă.

— Aici numărul unu! Aici unu! Cucoana a cobori din metrou la strada Pillangó. Sînt în spatele ei! Am terminat...

Madam Halmos părăsi incinta metroului. Ajungînd afară, pe strada largă, pustie, se uită de jur-împrejur, apoi porni cu pași șovăitori pe trotuar. Mustăciosul o urmă la o distanță de treizeci-patruzeci de metri.

Mașini goneau pe lângă ei. La vreo optzeci de metri mai încolo, o Lada 1300 ce venise cu viteză mare frînă scrișnind lângă madam Halmos. Geamul portierei din față-dreapta erai coborît.

— Aruncă geanta înăuntru! urlă la ea de la volan un bărbat cu ochelari negri, în scurtă de piele neagră.

Femeia ezita.

— Nu înțelegi?! urlă ochelaristul. Arunc-o înăuntru!

Madam Halmos se supuse. Mașina demară scrișnind, cu motorul urlînd.

Mustăciosul vorbea precipitat în microfon:

— O Lada 1300 galben-sandré, seria TA 30-29, repet: o

Lada 1300 glaben-sandré, număr TA 30-29! A luat-o spre Piața Örs vezér, cu viteză mare...

SIMON AJUNSE DIN URMĂ ȘIRUL DE MAȘINI CE AȘTEPTA LA semaforul din piața Örs. Cotind pe culoarul din dreapta, ocoli cele trei coloane de mașini și nemaiținând seama de sensul circulației, de claxonatul asurzitor și scrișnetele frînelor pe care le declanșase, pătrunse în piață.

Se înscrise în coloana care se îndrepta spre stînga. Aripa din spate-dreapta a Ladei se izbi de botul unei Skode; Skoda se opri scrișnind și claxonînd nebunește. Două mașini ce veneau în spatele ei intrară în Skoda cu bufnete seci.

Simon privi în oglinda retrovizoare și între timp băgă în viteza a doua pînă la maximum. Declanșă semnalizatorul, țîșni pe linia de despărțire a carosabilului și luînd-o pe o breșă lăsată de circulația în sens invers, trecu vîjiind pe lîngă coloana de mașini ce înainta în fața lui.

În fruntea coloanei un autobuz abia se tîra. În spatele autobuzului se tot bîlbîia nehotărît un Trabant: să treacă sau nu pe o porțiune de patru metri lățime pe lîngă autobuzul care tocmai se oprea. În cele din urmă se decise că acest loc e totuși îndeajuns de larg și cu o manevră scurtă ieși în fața Ladei ce se apropia vertiginos din spate.

Lada ajunse Trabantul frînînd asurzitor; cu reflexe iuți, Simon îl ocoli pe la stîngă, apoi răsucind volanul spre dreapta din pricina unui Jeep militar ce venea din față și redresînd în același timp direcția se strecură pe o stradă secundară.

JOI, ORA 13 ȘI 25 DE MINUTE

Revizorul pensionar Pesti Árpád dădu perdeaua la o parte și privi iar la mașina acoperită cu prelată, parcată vizavi. Legătura de la spate a husei se desfăcuse și vîntul o făcea să se fluture în dreptul roții din spate. Pesti Árpád dădu iar din cap bănuitor.

Din stradela din stînga apăru cu mare viteză o Lada 1500 bleumarin, și frînă scîrțîind în fața blocului de garsoniere. Pesti Árpád se aplecă înainte curios. Din mașină săriră trei bărbați și dispărură în direcția porții. Pesti Árpád căzu pe gînduri, apoi, ridicînd din umeri, își dezbracă halatul. Scoase din șifonier un jersey verde, mototolit, și un basc negru. Întîi își potrivi cu grijă bascul în cap, apoi îmbracă jerseyul. Deodată soneria începu să sune precipitat.

Pesti Árpád ieși la ușă și deschise. În dreptul ei stăteau cei trei bărbați sosiți adineauri, în față fiind unul cu sprîncene stufoase. Acesta intră, îl apucă de braț și îl tîrî grăbit în cameră.

— Ajutor! strigă pensionarul la care bărbatul îi dădu drumul. În fața ochilor lui Pesti Árpád apăru o legitimație albastră, de poliție.

— Unde vă e mașina? rosti cu glas poruncitor cel cu sprâncene stufoase.

— Acolo... – gemu revizorul. Pe partea cealaltă.

Bărbatul merse la fereastră.

— Unde-i? N-o văd!

— E... e acoperită cu husa... Unul dintre bărbați ținea strâns brațul lui Pesti Árpád. Ce doriți? Vă cer să-mi spuneți ce de... Aaa!

Bărbatul îi răsuci brațul la spate și i se adresă celui cu sprâncene stufoase:

— Să-l mângâi la lingurică?

— Nu. Dă-i drumul!... Urmăritorul îi dădu drumul lui Pesti Árpád. Așa. Te îmbraci și vii cu noi să ne arăți mașina!...

AJUNGÎND LA MAȘINĂ, LOCOTENENTUL SISKA ÎI PORUNCI bărbatului cu jerseu verde să scoată prelata. Pesti Árpád desfăcu legăturile de la spate, ridică prelata și îi dădu brusc drumul scoțînd un icnet. Apoi îi privi pe bărbați ca lovit cu leuca, fără să scoată un cuvînt sau vreun geamăt.

Cei doi urmăritori scoaseră prelata de pe taxiul verde deschis. Siska înainta, privi pe geam cheia de contact lăsată în broască. Se întoarse, trecu strada și merse la Lada bleumarin. Urcă în ea, ridică receptorul.

— Alo, aici e Siska! Ei, ce noutăți ai?

— Nimic, răspunse îndată vocea. Patrulăm! Deocamdată nimic!

— Patrulăm, patrulăm, pe-o movilă ne-așezăm! zise Siska. Ei drăcie, ce-i aia „nimic”?!

— Avem zece mașini împrăștiate în toată zona. Ce să fac?

— Vezi ce e cu un taxi cu numărul JE 36-42. Unde a dispărut și cînd?

— Îți pot spune chiar acum! A fost furat aseară la ora opt

și patruzeci și șapte de minute dintr-o stație de taxi... Vocea deveni înaltă. Hoho, așteaptă un pic! Jachetă neagră de piele, ochelari negri și șapcă sport în carouri!

— Atunci el e! A lăsat-o în locul Ladei, sub prelată!

— Ce vorbești?!... A lăsat taxiul sub prelata celui TA?...

Nu. Nu se poate.

— Dacă ar fi cum zici tu! Dar dacă avansați în halul ăsta, va divorța nu numai de șapcă, ci și de jachetă și de Ladă! Ce e cu pleava aia de informatori?

— Acum îi anchetează Karesi. E cătrănit rău pe ei!

— Bine. Dacă afli ceva, anunță-mă!

— Mă străduiesc. Băieții stau peste tot pe fază!

Siska puse jos receptorul și clătină din cap sumbru.

Cei doi tineri cu gecă închiseră ușa cu două aripi a clădirii de beton. Simon își scoase ochelarii și coborî din mașină. Tinerii demontară repede tablitele cu numărul. Kowarski dădu ocol mașinii, se opri în spatele ei.

— Bușitura asta e de-acum?

Simon dădu din cap.

— O Skodă nu mi-a acordat prioritate. Am lăsat-o să-și vadă de drum. Băieți, cheia de contact e în port-mănuși.

— N-ai fost urmărit?

— Nu. Simon își scoase jacheta de piele.

— Sigur?

— Absolut. Simon goli buzunarele jachetei, apoi o azvîrli pe portbagaj. Asta distrugeți-o! N-am chef să-și amintească de ea vreun martor ocular întâmplător.

Kowarski îl privi țintă. Făcu semn către unul din tineri.

— Ești un tip stupefiant! Vezi că am sacoul în birou.

Îmbracă-l.

— Și tu?...

— Mie-mi ajunge puloverul. Îmbrac balonul peste el.

Cei doi tineri demontau deja portierele cu mișcări iuți,

sigure, pricepute. Simon se duse în spate, la birou. Kowarski luă de pe strung o bară de oțel, se duse la mașină și cu o singură mișcare săltă capota portbagajului. Azvîrli din portbagaj roata de rezervă și geanta de scule. Se întoarse spre cei doi tineri.

— Să dispară șasiul și seriile motorului. Tot ce-i de ars, ardeți, turtiți-le și duceți-le în magazia de piese disparate! Nu vă mocoșiți mult cu fleacul ăsta, mai avem două mașini de ajustat azi.

Simon se întoarse din birou. Era îmbrăcat într-un sacou sport, gri închis.

Mînecele-s puțin cam scurte, zise Kowarski.

Simon scoase din mașină, de pe scaunul din față, geanta diplomat și se uită liniștit la Kowarski.

— Putem pleca.

Kowarski se duse în spate, în birou. După foarte puțin timp se întoarse îmbrăcat în balonzaid, în mînă cu cheia de contact.

— Într-o oră sînt înapoi! le spuse celor doi tineri.

Ieșiră în stradă. La cîteva metri de poartă era parcat un BMW nou-nouț, verde-oliv. Kowarski deschise portierele, urcară înăuntru.

— Ești rapid, spuse Simon în timp ce înaintau. E o calitate foarte folositoare.

— Eu, rapid? se uită la el Kowarski. Tocmai tu îmi spui asta?

— M-am referit la faptul că câștigi rapid banii. Cînd o să ai piese pentru TA?

— Întîi, vorba ta... Kowarski zîmbi abia perceptibil și adăugă: Ducem mare lipsă de piese de schimb.

Simon coborî geamul din dreapta lui.

— Avem timp, spuse și azvîrli afară ochelarii. Pe drum am putea da pe la locuința mea.

Ochelarii căzură chiar pe o gaură de canal; cioburile lentilelor picară jos printre gratii.

CĂPITANUL KOVÁCS PRELUĂ RECEPTORUL ȘI INTERVENI. ÎN telefon auzi vocea locotenentului Somogyi, foarte slab și de departe.

— Eh, în sfârșit! La telefon Somogyi. Te tot chem de un sfert de ceas. Ce Dumnezeu se întâmplă acolo?

— Îmi pare rău, dar fără să mănînc de prînz n-ați avea niciun folos cu mine.

— Nu te întrebam de problemele tale fiziologice, ci de centrală...

— A fost furată o fată. E alertată toată secția de apărare a vieții. Liniile sînt ocupate. De unde vorbești?

— De la Consiliul popular din Jánoshida.

Kovács deschise gura, apoi o închise.

— De la Consiliul din Jánoshida. Hm. Și ce faci acolo?

— Am luat masa de prînz. Ține-te tare: am și eu necesități fiziologice.

— Înțeleg. Te-ai plictisit de mîncarea de la oraș. Ai dat bir cu fugiții...

— Nu de mîncare m-am plictisit, interveni Somogyi, ci de incertitudine. Mai exact de certitudine. De faptul că nașterea lui Roska Mitzi rămîne acum pe veci în ceață.

Mîna lui Kovács tresări pe receptor. Somogyi continuă.

— Iar eu nu mă împac cu incertitudinile de genul ăsta... dar cred că tu știi asta.

— Păi, știi, spuse căpitanul.

— Am procedat la o mică informare particulară prin sat. Am luat masa cu cîțiva localnici...

— Nu mă supune la cazne, Péter. Ce-ai aflat?

— Mi-a spus un om foarte bătrîn că în 1923 familia Roska

a luat în îngrijire de la Liga pentru ocrotirea copilului două surori gemene pe care le chema Mitzi și Jolán. Când au ajuns la vîrstă de doi ani, pe cea din urmă a luat-o o femeie tînăra la Budapesta. Femeia asta a mai vizitat-o de vreo două ori și pe Mitzi, dar apoi n-a mai trecut pe-acolo niciodată!

— Cerule! exclamă Kovács nemaiputînd răbda. Numele! Spune odată cum o chema!

— Bătrînul zicea că femeia se numea Schuster Áronné.

Kovács rămase cîteva clipe mut, apoi își reveni.

— Ascultă, Péter, ți-am spus vreodată că tu ești un geniu?

— E o întrebare secundară, răspunse Somogyi rezervat.

Una peste alta, problema e dacă în cincizeci și cinci a plecat din țară altcineva substituind-o pe Schusztter-Roska Mitzi, treabă de care eu, în contradicție cu tine, nu prea sînt sigur, mă întreb dacă acea persoană nu o fi fost Schusztter Jolán! Cu alte cuvinte poate fi îngustat cercul la Schusztter Mitzi și Jolán?... Ce se întîmplă dacă femeia aceea trăiește pe cu totul alt nume?

— Ei bine, Péter, răspunsul la întrebarea asta ni-l vor da aceste Schusztter Mária și Jolán.

— Oamenii mei îți stau la dispoziție. Mult succes la cercetări!

— Mulțumesc, Péter, și... te felicit.

— Așteaptă. Încă nu-i sigur dacă n-am uitat ceva.

— Lasă, ajunge. Ești mare! zise Kovács cu toată convingerea și puse receptorul în furcă. Privi cu ochii larg deschiși spre Gyetvai.

— Vino! zise pornind spre ușă. Mergem la evidență...

— Ce se întîmplă, Gyetvai – întrebă cînd ajunseră pe culoar – că de atîta vreme nu mai văd nicio țigară în gura ta? Nu cumva ți-e rău?

— Da, mi-e rău. Însă doar de cînd nu mai fumez.

— Nu glumi. Cînd te-ai decis să te lași de fumat?

— De vreo doi ani.

— De doi ani? Și de ce te-ai lăsat tocmai acum?

— Atunci sau acum, e totuna, răspunse Gyetvai, și ridică din umeri indispus.

Halmos Viktorné, născută Schusztter Jolán, ședea zdrobită în fotoliu. Siska stătea la telefon și certa de zor pe cineva, fără umbră de furie.

— Dă-mi-l iar pe Lajos!... Așteptă. Vorbi: Ei, ce e?

— S-a dat ordin de urmărire, zise binecunoscutul glas.

Ciripitorii din rîndul vagabonzilor ne-au alcătuit un portret-robot de-a dreptul remarcabil. Un tip voinic, înălțime 1,70—1,80, păr șaten, tuns nici prea scurt, nici prea lung, față oarecare, nas obișnuit și așa mai departe. Jachetă bleumarin de piele, pantaloni de stofă gri-închis și ochelari de soare.

— Cred că vestimentația nu mai e aceeași, o putem da la o parte. Ceva urme de degete în taxi?

— Două-trei burice. Le caută evidența, dar încă nimic. Nici laboratorul nu ne-a transmis vești bune. Bucățile de noroi găsite în Opel sînt pămînt de flori obișnuit: poate proveni din orice piață budapestană.

— Cum?!... Siska tăcu și privi în gol. Înseamnă că am greșit și în privința asta... Nu dădu amănunte. Eh, tot aia-i. Găsiți-mi Lada aia, din pămînt, din iarbă verde!

— S-a întocmit lista tuturor atelierelor de instalații, lăcătușerie și altele aflate la vest de strada Hungária. Le cercetăm și pe astea, dar sînt al dracului de multe.

O vreme Siska tăcu.

— Lajos, puneți-vă în priză toate antenele simțurilor! Omul ăsta nu ne poate scăpa... Pricepi?

— Facem tot ce ne stă în putere.

— În regulă.

Siska puse jos receptorul și începu să se plimbe de colo-colo împovărat de gînduri.

JOI, ORA 13 ȘI 44 DE MINUTE

Deasupra cazanului de cocs aerul vibra; Simon își tot întorcea capul din fața flăcărilor ce izbucneau iarăși și iar. Teancurile de bani se răsuceau negre-sîngerii în cămin. Simon lăsă jos capacul cazanului. Închise servieta-diplomat în care mai rămăseseră trei teancuri de bancnote de cinci sute de forinți, apoi urcă grăbit scara de fier.

Curtea și gangul porții erau tot pustii. Ieșind pe bulevard, Simon aruncă o privire rapidă spre BMW-ul parcat pe partea cealaltă. Porni cu pași iuți spre poarta propriei locuințe...

Kowarski, care ședea la volan, își consultă ceasul, apoi continuă să privească indiferent oamenii ce se apropiau pe trotuar. După cinci minute Simon se întoarse la mașină. În locul genții-diplomat, în mînă ținea o pungă simplă de naylon. Urcă în mașină; Kowarski porni motorul.

— Totu-i în ordine? întrebă cu o față de nepătruns, în timp ce, privind în oglinda retrovizoare, dădu îndărăt cîtiva centimetri.

— Da... Simon adăugă îngîndurat, distrat: Cred că de data asta totul e-n ordine...

. . .

CĂPITANUL KOVÁCS ȘEDEA LA UNUL DINTRE BIROURILE evidenței și privea portretul-robot cu o expresie poate chiar mai împovărată de gânduri decît cea a lui Siska. Desenul heliografiat înfățișa un bandit cu ochelari negri, scurtă bleumarin, cu picioarele rășchirate și palmele lipite de șolduri. Privirea lui Kovács rătăci înspre partea opusă a încăperii, de unde-l zărise apropiindu-se aproape alergînd pe Gyetvai.

Kovács se ridică. Fluturînd o coală de hîrtie, Gyetvai ajunse la el.

— Am găsit persoana pe care-o căutam, tovarășe căpitan! Schuszter Jolán, măritată cu Halmos Viktor, născută la 14 august 1922 în Angyalföld...

— Cu alte cuvinte în ziua cînd s-a născut sora ei geamănă, Schuszter-Roska Mitzi! Kovács aproape că urlă: Unde e?

— Budapesta, circa douăsprezecea – citi Gyetvai de pe hîrtie – strada Cucului douăzeci...

— Stai! Așteaptă!... Kovács îl privi pe plutonier cu ochii căscați larg. Parcă-mi miroase mie ceva a necurat, Gyetvai! Îmi pute al naibii! Cum se numește victima aceluia rapt de persoană?

— Halmos Cecilia, zise un funcționar aflat în apropierea lor. Psihologă, nemăritată, născută la Budapesta în 17 iulie 1955.

— Comisariatul central! rosti Kovács surprinzător de încet și luă de pe masă portretul-robot. Pe cealaltă mînă, care strîngea receptorul dat de plutonier, pielea i se albise.

— La telefon căpitanul Kovács, zise cînd i se răspunse la apel. Dați-mi descrierea personală a autorului raptului de persoană! Urgent!

O mică pauză, apoi o voce:

— Înălțimea: cam un metru optzeci, vîrstă: în jur de treizeci de ani. Față fără ceva caracteristic, păr potrivit de

scurt, fără o culoare anume; îmbrăcămintea: jachetă scurtă de piele – probabil o scurtă bleumarin – și pantaloni de stofă gri închis.

— Scurtă de piele? Ai zis de *piele*?...

— Da, răspunse vocea puțin mirată. De piele.

— Perfect. Fă-mi legătura cu locotenentul Siska!

— Păi... nu-i aici...

— Oriunde-ar fi, fă-mi legătura! E un *ordin*!

— Am înțeles. Vă rog să rămîneți pe fir.

Kovács așteptă. În mai puțin de zece secunde auzi vocea lui Siska:

— Da.

— Căpitanul Kovács la telefon. Dispune urmărirea împotriva șoferului Simon József, treizeci și unu de ani, cu adresa: Budapesta, bulevardul Lenin patruzeci și șapte, etaj trei, apartamentul doi! El e omul pe care-l cauți!

Pauză pe fir. Kovács continuă:

— Detaliile ți le spun mai încolo, dacă pot veni. Pot să te rog ceva personal?

— Bineînțeles, răspunse Siska.

— Arestează-o pe madam Halmos Viktorné și adu-mi-o aici.

— Pe văduva Halmos Viktorné?

— Pe ea.

— Vorbești serios?

— De mult n-am mai vorbit atît de serios. Am să-ți explic mai târziu. Și te rog să nu mai iasă și nici să nu mai intre nimeni în casă pînă nu se cercetează casa!... Încuie tot și vino. Nu mai ai nicio treabă acolo. Ai cîștigat.

— Nu eu, tu ai cîștigat! spuse Siska îngîndurat. Deși, să mai așteptăm cu chestia asta. Personal, cred că încă n-am terminat aici. Acest... Simon va mai da un telefon. Trebuie să dea telefon.

— Ce te face să crezi?

— Presimt.

JOI, ORA 14 ȘI 33 DE MINUTE

La recepție era gol. Katalina predă cheia oaspetelui singuratic, care se îndepărtă călcînd fără zgomot pe covorul moale. Închise registrul de evidență din fața ei, își încrucișă brațele pe piept, privi mirată tejgheaua. Deodată ridică ochii și se cutremură. Dinspre intrare se apropia Simon în sacou sport, în mîină cu o pungă de plastic. Ajungînd la tejghea, se opri. Se priviră.

Fata ce stătea la telefon și care purta un costum bleumarin și o bluză albă răscoită asemănătoare celor purtate de Katalina, se întoarse discretă și începu să scrie ceva într-un caiet.

— Hai în birou, zise Katalina.

Simon ocoli tejgheaua, o urmă pe femeie în încăperea ce servea de birou. Katalina închise ușa în urma lor.

— Ia loc.

Simon se așeză pe fotoliul din dreptul biroului scund. Katalina se rezemă de biroul mic.

— Arăți foarte obosit.

Simon dădu din cap. Tăcură.

— De unde ai sacoul ăsta?

— L-am cumpărat de la un client. Era ușor pilit și n-avea cu ce să plătească.

— Mînecele-s puțin cam scurte.

Simon dădu iar din cap. Privi în gol neliniștit. Cu o mișcare neașteptată, vîrî mîna în pungă și scoase trei teancuri groase de bancnote de cinci sute de forinți și un act. Se ridică și merse la Katalina.

— Ia-i și pune-i bine.

Katalina nu se mișcă.

— Ce-i cu ăștia?

— Pune-i în poșetă și-am să-ți spun.

— Nu. Întîi spune-mi ce-i cu ei?

— Încuie ușa.

Katalina tresări încruntată, apoi se supuse. Simon puse banii și actul pe birou.

— Am vîndut locuința de vară și terenul lui Fábíán Bandi. Poftim contractul de vînzare-cumpărare. E pe șase sute de mii, din care trei sute de mii sînt ai mei. Așa am convenit cu Bandi. L-am chemat telefonic înainte de masă și am stabilit să-ți trimită pe adresa ta chiar azi sau mîine adevărîntă scrisă despre treaba asta.

— Pe adresa mea? Katalina privea cu ochii larg deschiși contractul. De ce pe a mea?

— Așa... Îți dau banii pentru întreținerea copilului. Cu o condiție. Să schimbi locuința cu una mai bună.

Katalina îl privea cercetător pe bărbat, care își aprinse o țigară.

— Și pentru asta a trebuit să încui ușa?

Simon făcu semn nerăbdător într-afară:

— Ai nevoie de trăncăneala ăstora?

— Ai dreptate... Katalina privea banii. Dar cine-a dat atîția bani pe paragina aia?

— Am găsit pe cineva care întîmplător avea nevoie tocmai

de așa ceva. Și pe deasupra foarte urgent... Nu-i necesar să-mi dai adevărîță pentru banii ăștia. Hai, pune-i în poșetă.

— Nu, zise Katalina. Putem întocmi o adevărîță în care să recunosc că am primit cutare sumă pentru întreținerea copilului. Dar așa nu...

— Vai, doamne, Kata!... Păi, ți-aș da banii ăștia dacă n-aș ști că-i chivernisești în folosul copilului meu?

— Cred că nu.

— Atunci la ce bun o chitanță nenorocită?!... Dovadă, între noi, dragă Katalina?! Între noi doi?

— Fii bun și nu sări cu gura așa, zise încet femeia. Am vrut să-ți fac pe plac ție.

— Fă-mi pe plac așa cum mi-ai făcut și pînă acum. Adică să ai grijă de Dani și... – bărbatul tăcu, trase adînc și prelung din țigară, înainte de a continua: ...și să faci din el un om adevărat.

Tăcură. Katalina îl privea pe bărbat cu o față nemișcată.

— Nu l-ai văzut nici ieri, zise și își întoarse fața de la el. Nu peste mult termin programul. Ai putea să mă aștepți... Vino cu mine să-l luăm... Te rog.

— Nu pot. E destul de tîrziu. Trebuie să plec.

Katalina se apropie cu pași înceteți de Simon. Se așeză pe biroul scund. Își puse mîinile pe umerii bărbatului.

— De ce nu te întorci la noi?

Își mușcă buzele, clătină din cap, luptîndu-se împotriva lacrimilor. Șopti:

— De ce nu mă ierți?... De ce?...

Simon îi apucă strîns mîinile crispate pe umerii săi. Vocea îi era mată și goală.

— Te-am iertat.

— Atunci de ce trebuie să pleci?... De ce?

— Trebuie. Simon dădu din cap. Vorbi foarte încet. De ce am lua-o de la început, Kata?... Și ce-am începe de fapt?...

Doar am încercat tot. Zău, ce-am realizat noi împreună?... Am realizat eu ceva ce n-aș fi putut realiza decît cu tine... și invers? Cu ce te-am ajutat eu?... Își mușcă buzele. O tîmpenie! Am fost fiecare o ghiulea legată de piciorul celuilalt... Iar eu un nimeni anonim, incapabil, care nu face decît să vegeteze, pentru că nu-mi cunosc propria menire... N-am greșit mult, decît planeta pe care m-am născut. Dar, fie așa, fie altminteri... – făcu o pauză lungă înainte de a încheia: – ... e de-ajuns cît ne-am chinuit și zbătut.

Katalina își luă mîinile de pe umerii lui. Privea podeaua. Tăceau.

— Nu știu de ce nu te întorci. Nu înțeleg.

— E prea tîrziu.

— Tîrziu... De ce-i tîrziu?

— De-aia, Kata... pentru că azi-noapte l-am bătut la sînge pe un om. Eram în exercițiul funcțiunii... M-a atacat. Poate că o și mierlește... habar n-am. Însă s-ar putea ca poliția să mă caute deja. Își lăsă capul în jos, crispat. De asta am adus banii cu atîta grabă.

Katalina tăcea, cu ochii ațintiți asupra biroului.

— József!... Nu se poate ca tu... ai jefuit vreun om?

Simon izbucni într-un rîs sec, strident.

— E un contract de vînzare-cumpărare cu ștampile în regulă, eliberat de notariat, Katalina! Nu vorbi prostii!... Dacă vrei, caută-l pe Fábíán Andris, la notariatul de pe strada Marko... Dă-le cel puțin lor crezare, dacă nu-ți mai crezi propriilor ochi.

Katalina luă actul de pe birou. Dădu din cap, îl puse la loc. Se uită la Simon; la rîndul său, bărbatul o privea insistent.

— Iar dacă se interesează poliția de mine, nu le spune despre bani. Nu e nimic ilegal, dar nu vreau să te sîcîie cu chestia asta, doar știi și tu cum sînt. Trece-i sub tăcere. În regulă?

Katalina dădu din cap, apoi și-l lăasă iar în jos. Simon o apucă de bărbie și-i ridică încet capul.

— Sînt bani legali, Kata. Pentru tine și pentru băiatul meu... Ia-i.

Femeia își puse palmele peste față.

— Vai, Doamne Dumnezeule, József! șopti.
Dumnezeule... ce vrei să faci? Spune-mi, ce vrei să faci... te rog, spune-mi...

— N-o să se întîmple nimic rău... crede-mă. Chiar dacă o mierlește respectivul... Eram în legitimă apărare... Sînt sigur că l-au salvat. Sînt nevinovat.

Porni spre ușă. O descuie. Mai aruncă o privire în urmă.

— Nu uita de notar. Și-acum, ia banii și pune-i în poșetă.

Katalina lăasă brațele în jos. Nu se mai uita la Simon.

— Te aștept, spuse cu glas stins.

— Ia-i.

— Te aștept...

Simon ieși închizînd fără zgomot ușa în urma sa.

CĂPITANUL KOVÁCS ȘEDEA, CU COATELE REZEMATE PE birou. Privirile îi rămăseseră pironite pe portretul-robot. Gyetvai se întoarse ținînd în mîini două cești de cafea. Una o așeză pe birou.

— O! exclamă Kovács trăgînd ceașca mai aproape. Drăguț din partea dumată, tovarășe Gyetvai! Cum de ți-a dat prin cap?

Stînd în picioare, Gyetvai își vărsă în cafea zahărul din plic.

— Știți, tovarășe căpitan, într-un fel eu sînt pe aceeași baricadă cu Simon József. El zicea că nu dorește să ieșiți la pensie fără să aveți parte de o reușită... Ei bine, nici eu nu vă doresc.

— Deci, iată explicația cafelei. Ca să gădesc ceva, o soluție!... Iar s-a oprit mașinăria și iar așteaptă toți ceva de la mine. Hm... Simon... Kovács privea mormăind portretul. Cine-ar fi crezut că dumneata vei avea dreptate, Gyetvai?!

— Din capul locului nu mi-a plăcut omul ăsta. E mult prea rece... Prea străin. Deși nici eu nu sînt genul de om sufletist. Și-apoi, nu știu cum, dar... nu e nici sincer.

— În fond, cine-i sincer? Kovács privi în gol. De pildă, eu am recunoscut oare că n-aș fi ajuns la niciun rezultat fără Somogyi, fără dumneata... fără ceilalți?

— Ați recunoscut chiar acum.

Mintea lui Kovács rătăcea vizibil în altă parte.

— Pe unde dracu o fi acum Körösi?!... Și pe unde Simon?... Crezi că o să mai dea într-adevăr telefon?

— Nu știu.

— Eu unul nu cred...

TELEFONUL ÎNCEPU SĂ SUNE. SISKA ÎI PORUNCI FEMEII SĂ-L ridice. Madam Halmos merse cu pași tîrșiți la telefon. Siska ținu mîna pe receptor, apoi, după al patrulea apel, o lăsă pe femeie să-l ridice.

— Da!...

— Vă mulțumesc, doamnă Halmos, se auzi vocea ciudat de calmă, deși întru nimic mai puțin aspră decît pînă acum. La telefon e șoferul de taxi Simon József, pe care ieri pe vremea asta ați binevoit să-l jefuiți. Jocul s-a sfîrșit. Vocea continuă precipitat. Adineauri, cînd m-am dus acasă, era gata-gata să pic în mîinile copoilor. Știți ce înseamnă asta, nu?... Că moare fata.

Firul se întrerupse.

— Nuuuuu!! urlă madam Halmos și se prăbuși cu fața peste telefon.

Simon ieși din cabina telefonică și din câțiva pași alergători sări în autobuzul aflat în stație. Șoferul din taxiul ce staționa la câțiva metri mai în spate deschise microfonul de mână și anunță:

— Clientul meu s-a smucit. Mi-a lăsat dublul transportului și m-a trădat cu un autobuz!

— Nu avea o geacă albastră de piele? întrebă o voce.

— Mai lăsați-o-ncolo cu tîmpenia asta de geacă de piele; ce dracu, ați înnebunit cu toții?!...

Șoferul porni taxiul și puțin lipsi să se ciocnească cu o mașină a poliției ce venea în goană dinspre stîngă, sunînd din sireună.

— Au căpiat și sticleții! bombăni șoferul în timp ce ridica talpa de pe frînă și, cotind spre banda interioară, apăsă pe accelerator...

LA MIJLOCUL PODULUI, SIMON COBORÎ DIN AUTOBUZ ȘI ÎȘI continuă drumul pe jos înspre malul din Buda. Din cînd în cînd își întorcea capul înapoi. Ajunsesese aproape de capul podului cînd îl ajunse din urmă taxiul liber. Simon îi făcu semn și sări în el.

— Pe dealul Pelinului! îi spuse șoferului ce arăta ca un șmecheraș.

— E dincolo de centură, replică șoferul pe un ton acru. Ba chiar scîrbos.

— Nu-i nimic. Ai cinci foi pentru asta.

— Asta-i altceva. Atunci am și cacao!...

Motorul porni vuind.

— E altceva? întrebă Simon și studie foarte amănunțit mutra șoferului, ca s-o rețină bine. Apoi își încolăci brațele pe piept, se lăsă pe spate și nu mai scoase niciun cuvînt.

JOI, ORA 15 ȘI 11 MINUTE

Mai mult moartă decît vie, văduva Halmos intră însoțită de locotenentul Siska în încăpere. Kovács dădu mîna cu locotenentul, apoi se întoarse către femeie.

— Luați loc, doamnă Halmos... Tovarășe Gyetvai, scoate cătușele alea!... Ei, dragă Schusztter Mária alias Jolán... Eventual Roska Mária, Részvét Mitzi... Care nume îl preferați?

Văduva Halmos îl privea înțepată pe bărbatul mărunț pe care nu-l mai văzuse niciodată. Rosti cu o voce spartă:

— Vă spun tot, numai să-mi salvați fata.

— Cecilia nu e răspunzătoare de faptele dumitale, răspunse Kovács. Însă chiar dacă ar fi de o sută de ori, am face totul pentru viața ei. Vorbiți-ne, vă rog, despre Cecilia. Spuneți-ne ce s-a întîmplat între august 1955 și octombrie 1956.

— Fata mea s-a născut la șaptesprezece iulie o mie nouă sute cincizeci și cinci, începu greoi femeia. Am dus-o la taică-su, avocatul Halmos Viktor, care pe atunci era numai iubitul meu... O lună mai târziu un diplomat iugoslav m-a luat din țară cu acte false... La Viena l-am părăsit și pe el și m-am măritat cu un bancher...

— Mai exact cu un funcționar la bancă, o corectă Kovács. Căsătoria s-a făcut la Salzburg pe numele oficial, Roska Mária, primit de la părinții adoptivi.

— Văd că știți tot... Atunci de ce mă mai întrebați?

— Continuați. Cum v-ați întors acasă?

— La sfârșitul lunii octombrie cincizeci și șase am găsit-o pe sora mea geamănă într-un lagăr... Pe Schusztter Jolán. Am schimbat actele și...

— Și Részvét Mitzi s-a întors sub numele de Schusztter Jolán. Cu cazier curat și necunoscută. Și v-ați mutat la Halmos Viktor...

— Mă durea inima... după copil... Madam Halmos izbucni în plîns, îngropîndu-și fața într-o batistă desfăcută.

— Pînă atunci pe Cecilia a crescut-o doctorul Halmos? Madam Halmos răspunse greu, cu mare întârziere:

— Da... cu mama lui... Bătrîna doamnă Halmos a murit mai tîrziu, în nouă sute șizeci și patru.

— Și sora dumată vitregă, Erzsébet, fosta prostituată? Cînd ați început să lucrați din nou împreună?

— De vreo doi ani. După moartea soțului meu...

Telefonul începu să sune. Tînărul taciturn ridică receptorul. Vorbi, așteptă, apoi întinse receptorul lui Kovács.

— Körösi e pe fir, tovarășe căpitan.

Kovács preluă receptorul.

— Tovarășe Körösi?... Unde ești și ce faci domnia-ta?

— Raportează că am mai descoperit cîte ceva despre Simon.

— Așa. Și poate știi și unde e acum?

— Ultima oară a fost la locul de muncă al nevastă-sii. Acum vreo jumătate de ora. Am vorbit cu nevastă-sa. Azi-noapte Simon l-a bătut la sînge pe cineva.

— În somn?

— Poftim?...

— Nimic, doar meditam. Asta i-a spus-o Simon nevastă-sii?

— Da. După cîte mi-a relatat femeia, a fost în legitimă apărare. Zicea că e foarte controlat și nu se bate niciodată, cel mult dacă e pus în situația să se apere.

— Aha... Și nu ți-a spus femeia ce-a căutat acolo Simon?

— Ba da. A vrut să se împace, dar ea l-a dat afară.

— Aha. Înțeleg... Ei, și ce-ai mai aflat?

— Povestea despărțirii lor.

— Ei da, poate fi interesantă. Kovács apucă receptorul în așa fel, încît s-ar fi putut crede că din clipă în clipă are să-l trîntească de pămînt.

— A stat într-o locuință de vară a unui fost coleg de an, pînă au făcut un schimb.

— Și asta ți-a povestit-o nevastă-sa?

— Da. Am stat de vorbă și cu acel coleg de an.

Kovács deveni de-a dreptul țeapăn.

— Cine-i respectivul? Numele, omule! Spune-mi numele ăluia!...

— Fábíán András – răspunse Körösi surprins – negustor de artă ceramică. Locuiește aici în piața Baross și...

— Stai. Locuința de vară!... Află-mi imediat adresa locuinței de vară!

— Păi. O știu, răspunse Körösi mai degrabă surprins, ba chiar jignit. Terenul e pe dealul Pelinului, adresa: strada Rîndunicii numărul doi. Mi-am notat, gîndindu-mă că...

Kovács trînte receptorul în furcă.

— Dealul Pelinului, strada Rîndunicii doi! urlă. Locuința de vară a prietenului său!...

Siska plecă val-vîrtej.

— MAI SUS! ZISE SIMION. CÎT SE POATE MAI SUS!...

Glasul motorului se subția tot mai mult, roțile începuseră să patineze.

— Eh, de-ajuns, m-am săturat! zise șoferul cu mutră de șmecheraș și trase frâna de mînă.

Simon scoase bancnota de cinci sute de forinți ce-i mai rămăsese. O desfăcu. Cu o mișcare calmă o rupse în două, scui pă peste ea, lipi una de alta cele două jumătăți și o dădu șoferului. Apoi coborî din mașină.

— Ai înnebunit?! Ce paștele mă-tii faci?

Simon se aplecă și privi înăuntru. Ochii îi erau goi.

— Șterge-o cu binișorul, mă, flegmă împuțită... pînă mai am milă!

Trînti portiera și porni în sus pe drumul argilos. Șoferul cu mutră de șmecheraș aprinse furios farurile mari. Coborî, porni alergînd în sus după omul cu veston sport ce se îndepărta cu pași egali.

Lovitura de picior îl atinse pe șmecheraș sub bărbie. Căzu pe spate și alunecă așa pînă lîngă bara de protecție a mașinii.

VÎNTUL PUTERNIC DIN VÎRF ÎI AZVÎRLEA ÎN OCHI O BURNIȚĂ rece ca gheața. Împinse cu umărul de ușă, intră înăuntru, își scoase micul briceag din buzunar și îl deschise. Ținînd briceagul în palmă, intră la fata care ședea încordată, cu ochii holbați. Îi tăie funia de pe încheieturi. Închise briceagul și spuse:

— Poți pleca, Cecilia. Madam Halmos a plătit.

Îi întoarse spatele, ieși în cameră, o străbătu și intră în bucătărioară. Se întinse la geamlîcul de aerisire: închise strîns amîndouă mînerile. Puse lîngă aragaz scăunelul eliberat de cana metalică, apoi ridică butelia grea, nefolosită, așezînd-o pe el. Închise butoanele aragazului și ieși din bucătărie.

Cecilia stătea în pragul celeilalte uși, frecându-și încheieturile mâinilor.

— Ce-i cu dumneata? Tot aici ești? Ți-am spus că ești liberă. Pleacă odată.

— Nu... Nu-i *fair* din partea dumitale. Fata merse pînă la masa din mijlocul odăii. Acum, că afacerea s-a încheiat și nu avem dovezi împotriva dumitale... Nu știu nici măcar unde mă aflu, în ce pustiu tătăresc. De ce trebuie să fii atît de josnic?

— Josnic?

— Măcar du-mă pînă...

— Nu e nevoie! Dacă o iei pe cărare în jos, în scurt timp te vei întîlni cu oameni. Ba și cu taxiuri.

Simon rîse straniu.

— Cu taxiuri?...

Simon intră în încăperea alăturată, luă de lîngă perete poșeta fetei, o aduse și i-o puse Ceciliei în mînă.

— Te rog, pleacă. E tîrziu.

— Plec. Dar mai am ceva de discutat, o chestiune de sinceritate. Privește-mi încheieturile. La cel mai apropiat loc unde o pot face, îmi scot un certificat medical și mă întorc aici cu poliția.

— Faci ce crezi dumneata de cuviință, răspunse Simon, pe față cu o expresie de parcă ideea l-ar fi distrat.

— Nu rîde, istețule! explodă furioasă Cecilia. Crezi că n-au să găsească părul lupului, amprente degetelor...?!

— *Digitale* vroiai să spui, nu? Pe fața lui Simon stăruia aceeași expresie. Exprimă-te corect. Polițiștii, dacă te interesează, se exprimă corect.

— Bate-ți joc înainte, nenorocitul! Să nu-ți imaginezi că o să scapi basma curată!

— Greșești... Nu vreau să-mi bat joc. Mi-am ieșit și eu o clipă din... Simon tăcu, dădu din mînă în semn că renunță;

brusc se duse la fereastră, o deschise și se uită afară. În lumina tulbure a amurgului, dinspre șoseaua numărul 10 care ducea spre oraș apărură câteva reflectoare cotind spre deal.

Închise fereastra, intră în bucătărie. După câteva secunde se întoarse și închise ușa micii bucătării. Cecilia stătea de o parte. Rosti încet:

— Am mințit. Nici prin gînd nu-mi trece să te denunț. Nu mă doare inima cîtuși de puțin pentru banii mamei. Am bănuir că în spatele lor sînt niște treburi murdare... De mult am bănuir.

— Pleacă...

— Eu știu că dumneata nu ești un om rău... Vocea fetei devenise uniformă, vorbirea rară. Te ajut să folosești banii aceia în scopuri umane. Eu... eu știu: că dumneata nu ești așa. Că ai putea trăi și altfel... Vreau să te ajut.

— Ce te face să crezi că aș avea nevoie de ajutorul...

— Știu! Ai spus-o!... De data asta Cecilia îl privi pe bărbat drept în ochi. Nici nu bănuiești de cîte ori mi-ai spus ce singur ești. Ai spus-o indirect... Cecilia se opri, făcu o pauză pînă să continue: Cu toate că dumneata n-ai vorbit despre asta niciodată.

Aproape o jumătate de minut nu mai vorbi niciunul. Afară vuietul motoarelor se întări. Pe neașteptate, raza unui reflector inundă odaia...

— Pleacă! îi spuse încet Ceciliei bărbatul pe care, de undeva de departe, un glas ascuțit îl strigă: „Simon”. Aleargă la ei și transmite-le mesajul meu.

— Ce... mesaj?...

— Doar atîta, că nu e bine să se apropie! Și arată spre ușă. Cecilia se retrase cu spatele spre ușă, privind ochii neclintiți ai bărbatului. O cuprinse o teamă amestecată cu greață, ca și cum ar fi privit brusc într-o fîntînă în care tainice

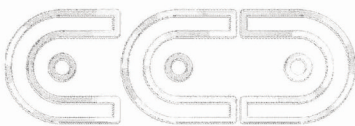
canale ale timpului proiectează pe oglinda apei cercurile unor demult uitate istorii de groază.

Pipăi ușa, ieși în bătaia vântului, sub rafalele ploii subțiri, și începu să alerge împiedicându-se în jos, spre reflectoare...

GAZUL IZBUCNI SFÎRÎIND DIN BUTELII. SIMON ÎNCHISE UȘA, în lumina palidă a becului se duse lângă scăunel și își scoase mâna din buzunar.

Se uită la gura buteliei, își puse palma în dreptul ei, apoi și-o ridică încet la nas și o mirosi. Își lăsă jos palma. Privi la rozetele aragazului, ochii îi alunecară în sus pe perete. De undeva, de foarte departe, se auzea un glas necunoscut, care spunea ceva; fraza era rostită rar și inteligibil și exprima concentrat ce dorea stăpînul vocii; totuși ea era, în întregul ei, lipsită de înțeles, ba chiar de sens, căci se recompunea într-un chip ciudat și absurd din silabe stranii în niște hieroglife fără noimă, pe suprafața satelitului necunoscut ce se apropia cu mare viteză. Glasul degenerat în imagine (pentru că se afla deja într-o dimensiune necunoscută) se înălță într-o muzică, apoi se degradă sălbătîcîndu-se într-un vuiet șuierător, clocotitor; pe fața lui Simon stăruia zbuciumul puternic, un zbucium ce se destrămă încet în mirare, într-o mare uimire, ca și cum liniștea ce se întipări brusc ar fi plămădit o altă imagine: nu fața de bărbat obosită, inexpressivă, pe care acum se desenau reflexele sufletești ale unor amintiri foarte îndepărtate. Gazul umplu încăperea – palma străinului atîrna căzută pe butelie, ceasul de pe încheietura mîinii arăta ora 15 și 35 de minute. Simon zîmbi și aprinse bricheta.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și
CAT Graur

Antwerpen

2024

